วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	กาฟิร**หาได้เจริญตามอันใดไม่ นอกจากการคาดคะเนเดา**ที่ไร้หลักฐานสำหรับจะถกเถียงกับเจ้าเกี่ยวกับซากสัตว์อันตายเองบ้าง คือพวกกาฟิรมุชริกได้ขอให้พระศาสดามุฮำมัดอรรถาธิบายเรื่องแพะที่ตายเองว่าใครเป็นผู้สังหารมัน นบีมุฮำมัดตอบว่า สัตว์ที่ตายเองนั้นอัลเลาะห์เป็นผู้สังหาร ครั้นแล้วพวกเหล่านั้นก็กล่าวแก่นบีว่า ถ้าอย่างนั้นท่านก็เข้าใจผิดแน่ ๆ ที่ว่า สัตว์ใดที่ท่านและพวกสาวกของท่านฆ่าย่อมเป็นที่อนุญาต (หะล้าล) สัตว์ใดที่สุนัขหรือเหยี่ยวล่ามาก็เป็นที่อนุญาต แต่สัตว์ใดที่อัลเลาะห์เป็นผู้ฆ่าแล้ว ท่านว่าเป็นสิ่งต้องห้าม เพราะพวกเหล่านั้นอ้างว่าสัตว์ที่อัลเลาะห์เป็นผู้ฆ่านั้นพวกท่านควรจะบริโภคยิ่งกว่าที่พวกท่านฆ่าเอง และยังจะถกเถียงกับเจ้าเกี่ยวกับเรื่องความเชื่อมั่นบ้าง คือ พวกเหล่านั้นคิดเดาเอาว่าบรรพบุรุษของพวกตนนั้นนับถือศาสนาเที่ยงแท้ พวกเขาจึงเป็นผู้ได้รับหนทางเที่ยงแท้ตามรอยแห่งบรรพบุรุษนั้นด้วย **อีกทั้งพวกเหล่านี้มีแต่จะพูดจาโกหกกันเท่านั้น** ในเรื่องที่พวกนี้อ้างว่า "สัตว์ที่อัลเลาะห์เป็นผู้ฆ่านั้นควรจะบริโภคยิ่งกว่าที่พวกท่านฆ่าเอง"	إِن يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๑๑๗.	แท้จริงอัลเลาะห์องค์พระผู้อภิบาลแห่งเจ้านั้น พระองค์ทรงรู้ถึงผู้ที่หลงพลาดวิถีทางแห่งศาสนาของพระองค์ และพระองค์ก็ทรงรู้ถึงพวกที่ได้รับหนทางนำ ให้ไปสู่ศาสนาแห่งพระองค์อีกด้วย เพื่อที่พระองค์จะทรงตอบสนองผลกรรมแก่แต่ละพวกนั้น	١١٧- إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ مَن يَضِلُّ عَن سَبِيلِهِ ۖ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ○
๑๑๘.	ฉะนั้นพวกเจ้าจงบริโภคสัตว์ในส่วนที่พระนามของอัลเลาะห์ถูกกล่าวไว้ด้วยในขณะเชือด ถ้าหากว่าพวกเจ้าทั้งหลายเป็นผู้ศรัทธาต่อบรรดาโองการของพระองค์	١١٨- فَكُلُوا مِمَّا ذُكِرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ إِن كُنتُم بِآيَاتِهِ مُؤْمِنِينَ ○
๑๑๙.	แล้วไฉนพวกเจ้าจึงไม่ยอมบริโภคสัตว์ในส่วนที่พระนามของอัลเลาะห์ถูกกล่าวไว้ด้วยในขณะเชือด แต่พวกเจ้ากลับไปบริโภคสัตว์ในกรณีอื่น ทั้ง ๆ ที่พระองค์ก็ได้ทรงจำแนกรายละเอียดไว้แก่พวกเจ้าในซูเราะห์อัล-มาอิดะห์ โองการที่ ๔ แล้ว ถึงสัตว์ที่พระองค์ทรงห้ามพวกเจ้าบริโภค ยกเว้นสัตว์ตายในกรณีซึ่งพวกเจ้าตกอยู่ในยามคับขัน จึงจะบริโภคสัตว์ที่ห้ามนั้นได้ แต่ที่แท้แล้วส่วนมากจากพวกกาฟิรจะกระทำให้มนุษย์หลงงมงายตามอารมณ์ชอบของตนอย่างปราศจากภูมิรู้เอาทีเดียวโดยอ้างเองว่าสัตว์ตายก็ดีและอื่นๆ ก็ดีที่ศาสนาว่าต้องห้ามนั้นเป็นของพึงอนุญาต แน่แท้อัลเลาะห์	١١٩- وَمَا لَكُمْ أَلَّا تَأْكُلُوا مِمَّا ذُكِرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَقَدْ فَصَّلَ لَكُم مَّا حَرَّمَ عَلَيْكُمْ إِلَّا مَا اضْطُرِرْتُمْ إِلَيْهِ ۗ وَإِنَّ كَثِيرًا لَّيُضِلُّونَ بِأَهْوَائِهِم بِغَيْرِ عِلْمٍ ۗ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	องค์พระผู้อภิบาลแห่งเจ้านั้นพระองค์ทรงรู้ถึงพวกที่ล่วงละเมิด โดยปฏิบัติการผ่านข้ามสิ่งพึงอนุญาต (หะล้าล) ไปสู่สิ่งอันเป็นที่ห้าม (หะรอม) เช่นอ้างว่า สัตว์ตายเองและอื่น ๆ ที่เป็นของต้องห้ามเป็นของพึงอนุญาต	إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِالْمُعْتَدِينَ ۝
๑๒๐.	**และให้พวกเจ้าละทิ้งบาปทั้งปวงทั้งที่เปิดเผยและไม่เปิดเผย ความจริงบรรดาชนที่พยายามก่อบาปนั้น ไม่ช้าหรอก พวกเขาจะได้รับตอบแทนผลกรรมนั้นในวันปรภพที่พวกเขาสะสมกันไว้** ในภพนี้ หากพวกเหล่านั้นไม่ขอสารภาพกลับใจเสียก่อน และหากว่าอัลเลาะห์ทรงมุ่งประสงค์ที่จะลงโทษพวกเหล่านั้น	١٢٠- وَذَرُوا ظَاهِرَ الْإِثْمِ وَبَاطِنَهُ ۚ إِنَّ الَّذِينَ يَكْسِبُونَ الْإِثْمَ سَيُجْزَوْنَ بِمَا كَانُوا يَقْتَرِفُونَ ۝
๑๒๑.	**แหละพวกเจ้าอย่าได้บริโภคกันเลย ใน**ส่วนของสัตว์ที่ตายกันเอง และ**สัตว์ที่พระนามของอัลเลาะห์มิได้ถูกกล่าวไว้ด้วยในขณะ**เชือด แต่กลับเชือดโดยการออกนามที่มิใช่ของอัลเลาะห์ เช่นนามของเทวรูปหรืออื่น ๆ และพวกเจ้าจงบริโภคสัตว์ที่ถูกเชือดโดยผู้เชือดเป็นมุสลิม ไม่ว่าจะโดยกล่าวพระนามของอัลเลาะห์หรือโดยลืมหรือโดยเจตนาไม่ออกพระนามของอัลเลาะห์ในขณะเชือดก็ตาม**เพราะแท้จริงการบริโภคสัตว์**	١٢١- وَلَا تَأْكُلُوا مِمَّا لَمْ يُذْكَرِ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ตามที่ห้ามไว้แล้ว**นั่นเป็นบาปหนา และแท้จริงบรรดาไชตอนทั้ง**ที่เป็นหัวหน้าและบริวาร**นั้นมันจะพูดยุ**พวกกาฟิรผู้เป็น**สหายของพวกมัน**ให้ลังเล**เพื่อให้พวก**สหาย**เหล่านั้น**ถกเถียง**พวกเจ้า** เป็นการกวนใจและให้เกิดความแค้นใจแก่พวกเจ้าว่า "บริโภคซากสัตว์ตายเองไม่บาปหรอก" **แล้วถ้าหากพวกเจ้ายอมตาม**คำกล่าวอ้างผิด ๆ ของ**พวก**ไชตอน**เหล่านั้น พวกเจ้าย่อมเป็นพวกที่ถือภาคี**เทียบเคียงอัลเลาะห์โดยให้ความเคารพบูชาเทวรูป**ด้วย** เพราะเหตุว่าผู้ใดอ้างว่าของที่ต้องห้าม (หะรอม) ย่อมเป็นที่อนุญาต (หะล้าล) หรือกลับกัน เขาผู้นั้นเป็นคนมุชริก (ผู้ถือภาคี)	وَإِنَّهُ لَفِسْقٌ ۗ وَإِنَّ الشَّيَاطِينَ لَيُوحُونَ إِلَىٰ أَوْلِيَائِهِمْ لِيُجَادِلُوكُمْ ۖ وَإِنْ أَطَعْتُمُوهُمْ إِنَّكُمْ لَمُشْرِكُونَ ○

มูลเหตุแห่งการลงโองการต่อไปนี้

ลงมาในเรื่องของฮำซะห์ บุตรอับดุลมุตตอลิบกับอบูญะฮั้ลบุตรหิซาม คือว่าอบูญะฮั้ลได้เอาอุจจาระของอูฐขว้างพระศาสดามุฮำมัด ครั้นแล้วมุฮำมัดก็ได้เอาเรื่องนี้ไปบอกแก่ฮำซะห์ทราบด้วยหลังจากฮำซะห์กลับจากการล่าสัตว์โดยในมือยังถือคันธนูอยู่ ทั้ง ๆ ที่ขณะนั้นฮำซะห์ก็ยังมิได้ศรัทธาในศาสนาอิสลาม พอทราบเรื่องฮำซะห์จึงโกรธและมุ่งตรงไปยังอบูญะฮั้ลทันทีแล้วใช้

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	คันธนูนั้นฟาดลงที่อบูญะฮั้ล แล้วอบูญะฮั้ลจึงนอบน้อมต่อฮำซะห์ พลางกล่าวว่าโอ้ฮำซะห์ท่านมิได้แลเห็นสิ่งที่มุฮำมัดนำมาดอกหรือว่ามันเป็นเครื่องส่อว่า พวกเรานั้นไร้สติปัญญาและเป็นการด่าเทวรูปของพวกเรา ทั้งยังเป็นข้อขัดแย้งกับบรรพบุรุษของพวกเราอีกด้วย ฮำซะห์จึงตอบว่า ไม่มีใครหรอกที่จะโง่งมเกินพวกท่านก็พวกท่านนะกราบไหว้หินมิได้กราบไหว้อัลเลาะห์ ฮำซะห์กล่าวว่าฉันขอปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าใดที่ถูกกราบสักการะเว้นไว้แต่อัลเลาะห์ และปฏิญาณว่ามุฮำมัดเป็นพระศาสนทูตของพระองค์ ฮำซะห์จึงเป็นชนมุสลิมตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาจึงมีโองการลงมาว่า	
๑๒๒.	**ผู้ที่เป็น**กาฟิรซึ่งเปรียบเสมือน**คนตายมาก่อน เราก็กลับให้เขา**เป็นมุอ์มิน ซึ่งเปรียบ-เสมือนคน**เป็นขึ้นได้ แล้ว**ต่อมา**เราได้ให้ผู้นั้นได้แสงสว่าง**แห่งความศรัทธา**ที่เขาสามารถเดินฝ่าท่ามกลางมวลชนไปได้**โดยมองเห็นความจริงแท้ผิดแผกไปจากความไม่จริง นั้นคือความศรัทธา **ทำนองตรงกันข้ามยังมีอีกคนหนึ่งก็กำลังตกอยู่ในความมืดมิด** ๓ ประการ คือ ความมืดมิดแห่งความไม่ศรัทธา ความมืดมิดแห่งความโง่งมและความมืดมิดแห่งความบอดใจ**ที่เขา**	١٢٢-أَوَمَنْ كَانَ مَيْتًا فَأَحْيَيْنَٰهُ وَجَعَلْنَا لَهُۥ نُورًا يَمْشِى بِهِۦ فِى ٱلنَّاسِ كَمَن مَّثَلُهُۥ فِى ٱلظُّلُمَٰتِ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ไม่สามารถออกพ้นจากความมืดมิด**นั้นไปได้** ผู้ที่กล่าวถึงในโวหารข้างต้นได้แก่ฮำซะห์บุตรอับดุลมุตตอลิบ และที่กล่าวถึงในโวหารหลังได้แก่อบูญะฮั้ลบุตรหิซาม**เช่น**เดียวกับที่เราได้ให้พวกมุอ์มินได้แลเห็นความศรัทธาเป็นสิ่งงดงาม**นี้เอง พวกกาฟิรจึงถูกเรา** (อัลเลาะห์) **ให้แลเห็นการ**ไม่ศรัทธาและการชั่ว**ที่พวกเขาได้กระทำอยู่เป็นที่งดงาม**	لَيْسَ بِخَارِجٍ مِّنْهَا ۚ كَذَٰلِكَ زُيِّنَ لِلْكَافِرِينَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ۝
๑๒๓.	**และใน**ทำนองเดียวกับที่เราได้ให้กาฟิรมักกะห์เป็นชนชั้นนำ มีอิทธิพลยิ่งในนครมักกะห์**นี้ เราจึงได้ให้พวกที่ประพฤติบาปในแต่ละตำบลเป็นหัวหน้าเพื่อให้พวกหัวหน้าเหล่านั้นคอยหาอุบาย**กีดกันมวลมนุษย์ให้หันเหจากการศรัทธาต่ออัลเลาะห์ **ณ ที่นั้นๆ** ทุกตำบลและเพื่อให้มีการนินทาการยุแหย่ ตลอดจนให้มีการสาบานเท็จขึ้นและพยายามทำให้ความเสื่อมเสียกลับเป็นที่นิยม **แหละพวกเหล่านั้นหาได้วางแผนลวงล่อใครได้ไม่ นอกจากตัวของพวกเหล่านั้นเอง**เนื่องจากว่าความหายนะแห่งอุบายลวงกลับสู่ตัวของพวกเหล่านั้นเอง **แต่พวกนั้นหาได้รู้สึกตัวไม่**ว่า ความเสียหายจากการล่อลวงนั้นกลับมาสู่ตัวเอง วิธีการของ	١٢٣- وَكَذَٰلِكَ جَعَلْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ أَكَابِرَ مُجْرِمِيهَا لِيَمْكُرُوا فِيهَا ۖ وَمَا يَمْكُرُونَ إِلَّا بِأَنفُسِهِمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ۝

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ

พวกเหล่านี้ก็คือจะมีคนสี่คนไปยืนดักอยู่ตามเส้นทางเข้าสู่นครมักกะห์ คอยสกัดผู้คนที่สัญจรเข้ายังตัวเมือง มิให้ศรัทธาต่อมุฮำมัด โดยโฆษณาใส่ไคล้ว่ามุฮำมัดเป็นจอมกะล่อน เป็นนักวิทยากล ตามที่กล่าวมานี้ย่อมทราบได้ว่า ทุก ๆ สมัยและทุก ๆ ตำบล พวกที่ได้รับแนวธรรมแห่งอัลเลาะห์ให้เขาจำเริญรอยตามศาสนทูตนั้น ส่วนใหญ่แล้วเป็นพวกที่อ่อนแอ ส่วนพวกที่ทรยศต่อพระศาสนทูตเป็นพวกที่ยิ่งใหญ่

๑๒๔. **และเมื่อได้มีสัญญาณหนึ่ง** แสดงถึงความจริงในการอ้างของมุฮำมัดว่าตนเป็นพระศาสน–ทูต**มาถึงพวกเหล่านั้น** ที่เป็นชาวมักกะห์ **พวกเหล่านั้นก็กล่าวว่า พวกเราจะไม่ศรัทธา** ต่อพระศาสนทูตมุฮำมัด**หรอกจนกว่าพวกเราจะได้รับ**ตำแหน่งพระศาสนทูตอีกตำแหน่งหนึ่ง และอัลเลาะห์ต้องมีโองการให้มลาอิกะห์มายังพวกเราบอกพวกเราเองว่าเป็นความจริงที่มุฮำมัดเป็นศาสนทูต นั่นแหละพวกเราจะเชื่อ**เหมือนอย่างที่บรรดาพระศาสนทูตของอัลเลาะห์ได้รับกันมาแล้ว**ซึ่งตำแหน่งที่กล่าวถึงนั้นเพราะว่าพวกเราต่างเป็นผู้ร่ำรวยกันทั้งนั้นทั้งอายุก็มากกว่ามุฮำมัด อัลเลาะห์จึงตรัสว่าแก้คำพวกเหล่านั้นว่า**อัลเลาะห์ทรง**

١٢٤- وَإِذَا جَآءَتْهُمْ ءَايَةٌ
قَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ حَتَّىٰ نُؤْتَىٰ
مِثْلَ مَآ أُوتِيَ رُسُلُ اللَّهِ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ตระหนักดีถึงตำแหน่งพระศาสนทูตจากพระองค์ซึ่งเหมาะสำหรับจะวางให้แก่เขา (มุฮำมัด) พวกเหล่านั้นหาได้เหมาะสมจะรับตำแหน่งพระศาสนทูตนั้นไม่	اَللّٰهُ اَعْلَمُ حَيْثُ يَجْعَلُ رِسَالَتَهٗ
	หมายเหตุ ในพระมหาคัมภีร์อัล-กุรอานจะมีคำว่าอัลเลาะห์ซ้อนสองคำติดกันเฉพาะในโองการที่ ๑๒๔ นี้เท่านั้น ฉะนั้นจึงมีนักอรรถาธิบาย (ตัฟซีร) อัล-กุรอานแถลงว่า ถ้าผู้ใดอ่านส่วนของโองการนี้ตั้งแต่ "กอลู.....จนถึงรุซุลุลเลาะห์" แล้วสงบนิ่งสักครู่หนึ่งเพื่อตั้งจิตปรารถนา (นียะห์) ขอต่อพระองค์ให้ได้สิ่งที่ตนตั้งใจไว้ เมื่อจบคำวอนขอแล้วอ่านต่อ "อัลเลาะห์" คำที่สองจนถึง "ริซาละตะห์" แน่นอนอัลเลาะห์จะทรงรับรองซึ่งคำวิงวอนของผู้นั้น	
	ต่อไปความตกต่ำอันมีมาแต่ฝ่ายอัลเลาะห์ เช่นต้องถูกฆ่า ถูกจับเป็นเชลยและโดนริบสมบัติ **จะประสบเข้ากับบรรดาที่ก่อบาปขึ้น** ฐานที่พวกนั้นอ้างว่า "พวกเราจะไม่ศรัทธาหรอกจนกว่าพวกเราจะได้รับฯ (โองการที่ ๑๒๔) **และต่อไปจะประสบโทษทรมานอันสาหัส ในฐานะที่พวกนั้นได้ทำอุบายขึ้น**อีกด้วยว่าพวกนั้นจะต้องถูกฆ่าถูกจับเป็นเชลย และถูกริบทรัพย์สิน	سَيُصِيْبُ الَّذِيْنَ اَجْرَمُوْا صَغَارٌ عِنْدَ اللّٰهِ وَعَذَابٌ شَدِيْدٌ بِمَا كَانُوْا يَمْكُرُوْنَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๑๒๕.	**ถ้าผู้ใดที่อัลเลาะห์ทรงมุ่งประสงค์ในอันที่จะแนะนำหนทางเที่ยงแท้ให้ผู้นั้น**ไปสู่ความศรัทธาต่อพระองค์ และพระศาสดามุฮำมัด ตลอดจนศรัทธาต่อศาสนา ซึ่งพระศาสดามุฮำมัดนำมาสู่โดยการชี้ขาดของอัลเลาะห์**แล้วไซร้ แน่นอนพระองค์จะทรง**ให้ผู้นั้นมุ่งตรงไปยังความศรัทธาดังกล่าว จะทรง**เปิดหัวใจของผู้นั้นให้เข้ารับ**ความศรัทธาใน**อิสลาม**ได้โดยง่าย ด้วยพระกรุณาและความยกย่องจากพระองค์ **แต่ผู้ใดที่พระองค์ทรงมุ่งประสงค์ในอันที่จะให้ผู้นั้นหลงใหล**ระเหระหนจากความศรัทธาดังที่กล่าวมา**เสียแล้ว พระองค์ก็จะทรงให้หัวใจของผู้นั้นตีบแคบจนลำบาก**ที่จะได้รับความศรัทธาไว้ได้ **เหมือนดังผู้นั้นจะถูกบังคับให้ขึ้นฟ้าทีเดียว เหตุ**ที่พระองค์ได้ทรงกระทำให้หัวใจของผู้นั้นตีบแคบดังกล่าว**นี่เอง อัลเลาะห์จึงทรงบันดาลให้เกิดโทษ** หรือมีไชตอนคอยบังคับบัญชาอยู่**เหนือบรรดาชนผู้มิได้ศรัทธา**ที่ว่านั้น	١٢٥- فَمَن يُرِدِ اللَّهُ أَن يَهْدِيَهُ يَشْرَحْ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ وَمَن يُرِدْ أَن يُضِلَّهُ يَجْعَلْ صَدْرَهُ ضَيِّقًا حَرَجًا كَأَنَّمَا يَصَّعَّدُ فِي السَّمَاءِ كَذَٰلِكَ يَجْعَلُ اللَّهُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ ۝
๑๒๖.	**และ**ความศรัทธาต่ออิสลามก็ดี ต่อพระมหาคัมภีร์อัล-กุรอานก็ดี ตลอดจนมุ่งตรงไปยังความศรัทธาก็ดี ที่เจ้ากำลังยึดมั่นอยู่**นี้แหละคือหนทางแห่งองค์พระผู้อภิบาล**	١٢٦- وَهَٰذَا صِرَاطُ رَبِّكَ مُسْتَقِيمًا ۚ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ของเจ้าซึ่งเที่ยงตรงหาที่คดเคี้ยวมิได้ นั่นคือศาสนาอิสลาม **อันที่จริงนั้นเรา** (อัลเลาะห์) **ก็เคยได้แจกแจงบรรดาโองการไว้แล้วแก่มวลชนผู้รู้จักระลึก** คือเกรงกลัวซึ่งคำตักเตือนและคำขู่อันได้แก่สาวกของนบีมุฮำมัดและผู้เจริญตามต่อ ๆ มา	قَدْ فَصَّلْنَا الْاٰيٰتِ لِقَوْمٍ يَّذَّكَّرُوْنَ ○
๑๒๗.	**สำหรับพวกเหล่านั้น** ที่รู้จักระลึกนึกเกรงกลัวคำตักเตือน **ย่อมได้รับสถานสันติภาพ** คือสรวงสวรรค์**จากองค์พระผู้อภิบาลแห่งพวกเขา**ที่ได้ทรงตระเตรียมไว้แล้ว **อีกพระองค์ทรงเป็นองค์อภิบาลของพวกเหล่านั้น** ทั้งนี้ **ในฐานะที่พวกเหล่านั้นได้เคยปฏิบัติกรรมดีกันไว้**	١٢٧- لَهُمْ دَارُ السَّلٰمِ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَهُوَ وَلِيُّهُمْ بِمَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ○
๑๒๘.	**และโอ้มุฮำมัด** เจ้าจงกล่าวแก่ปวงประชากรของเจ้าเถิดว่า **ณ วันหนึ่ง**คือวันสิ้นโลก **เรา** (อัลเลาะห์) **จะไล่พวกเหล่านั้น** ทั้งที่เป็นมนุษย์ และญิน ทั้งที่เป็นมุอ์มินและกาฟิร **ไปรวมพร้อมหน้ากัน** แล้วพวกญินที่ชั่วเลวจะถูกกล่าวว่า **โอ้ชุมนุมญิน พวกเจ้าก็ได้ล่อลวงมวลมนุษย์มามากต่อมากแล้ว ฝ่ายมนุษย์บางคนผู้เป็นสหาย**ที่ยอมปฏิบัติตามบัญชาใช้ **ของพวกญินเหล่านั้น ก็ตอบว่าโอ้องค์พระผู้อภิบาลแห่งบรรดา**	١٢٨- وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ جَمِيْعًا ۚ يٰمَعْشَرَ الْجِنِّ قَدِ اسْتَكْثَرْتُمْ مِّنَ الْاِنْسِ ۚ وَقَالَ اَوْلِيٰٓؤُهُمْ مِّنَ الْاِنْسِ رَبَّنَا اسْتَمْتَعَ بَعْضُنَا بِبَعْضٍ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ข้าพระองค์ ข้าพระองค์บ้างก็เคยได้รับประโยชน์จากกันและกัน คือว่ามนุษย์บางคนได้รับผลประโยชน์จากพวกญินที่มันพยายามให้พวกมนุษย์เห็นกิเลสเป็นการดีงาม ส่วนพวกญินนั้นเล่า ก็ได้รับประโยชน์จากพวกมนุษย์ในด้านที่มนุษย์ยอมตามคำบัญชาใช้ของพวกญินนั้น แต่มนุษย์ยังเอ่ยแสดงความน้อยเนื้อต่ำใจอีกว่า **และบรรดาข้าพระองค์นี้ได้เข้าสู่วาระ**แห่งวันกิยามะห์**ที่พระองค์ได้ทรงกำหนดให้แก่บรรดาข้าพระองค์เสียแล้วพระองค์จึงได้ตรัส**ใช้มวลมลาอิกะห์ให้ประกาศว่า **นรกคือที่พักอาศัยของพวกเจ้าที่ต้องสถิตอยู่ในนั้นอย่างถาวร เว้นไว้เพียง**ช่วงระยะเวลา**เฉพาะผู้ที่อัลเลาะห์ทรงมุ่งประสงค์**จะให้พวกเจ้าได้มีโอกาสออกมาดื่มน้ำร้อนที่มีเตรียมไว้นอกขุมนรก**เท่านั้น** เมื่อดื่มเสร็จสรรพแล้วพวกเจ้าก็ต้องกลับคืนเข้าสู่นรกตามเดิม โอ้มุฮำมัด**แท้จริงองค์พระผู้อภิบาลแห่งเจ้านั้นทรงประณีตยิ่ง**ในกิจทั้งปวงของพระองค์**ทรงรู้ยิ่ง**ถึงบรรดาข้าของพระองค์	وَّبَلَغْنَآ اَجَلَنَا الَّذِيْٓ اَجَّلْتَ لَنَا قَالَ النَّارُ مَثْوٰىكُمْ خٰلِدِيْنَ فِيْهَآ اِلَّا مَاشَآءَ اللّٰهُ ۗ اِنَّ رَبَّكَ حَكِيْمٌ عَلِيْمٌ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๑๒๙.	**และในทำนอง**เดียวกันที่เราได้ปล่อยให้พวกมนุษย์และญินที่ชั่ว ๆ ได้มีความภูมิใจซึ่งกันและกันโดยมนุษย์ภูมิใจด้วยการหลอกลวงของญิน และพวกญินก็ภูมิใจที่มนุษย์ตามคำหลอกลวงของมัน**นี้เอง เราจึงได้ให้ผู้คดโกงทั้งมนุษย์และญินบางพวก มีอำนาจปกครองผู้คดโกงอีกพวกหนึ่งได้ ในฐานะที่พวกนั้นอุตส่าห์พยายาม**ปฏิบัติชั่วช้า**กันมา**	١٢٩- وَكَذٰلِكَ نُوَلِّيْ بَعْضَ الظّٰلِمِيْنَ بَعْضًا بِمَا كَانُوْا يَكْسِبُوْنَ ۟
๑๓๐.	**โอ้ชุมนุมญินและมนุษย์ได้มีพวกศาสนทูตในหมู่ของพวกเจ้า**ทั้งฝ่ายญินและฝ่ายมนุษย์ **มาถึงพวกเจ้าแล้ว** พวกศาสนทูตเหล่านี้ได้**นำโองการต่างๆของข้ามาอ่านให้พวกเจ้าฟัง และตักเตือนพวกเจ้าให้กลัวการเผชิญวันสิ้นโลกของพวกเจ้านี้ พวกเหล่านั้นจึงตอบว่า พวกเราขอยืนยันแก่ตนเอง**ว่า ได้มีพวกศาสนทูต และคำตักเตือนของศาสนทูตเหล่านั้นต่อพวกเรามาถึงพวกเราแล้ว**แต่**อัลเลาะห์ได้ตรัสแก่พวกเหล่านั้นว่า**ชีวิตความเป็นอยู่ปัจจุบันนั้นมันลวงล่อพวกเหล่านั้นไว้**ให้มองเห็นกิเลสเป็นสิ่งดีงาม พวกเหล่านั้นจึงมิได้ศรัทธา **แล้วพวกเหล่านั้นยังได้อ้างยืนยันให้แก่ตนเองอีกว่า แท้จริงพวกตนนั้นเคยเป็นพวกปฏิเสธ**เรื่องการแต่งตั้งศาสนทูตกัน**มาแล้ว** เมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ในภาคภพนี้	١٣٠- يٰمَعْشَرَ الْجِنِّ وَالْاِنْسِ اَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنْكُمْ يَقُصُّوْنَ عَلَيْكُمْ اٰيٰتِيْ وَيُنْذِرُوْنَكُمْ لِقَآءَ يَوْمِكُمْ هٰذَا ۭ قَالُوْا شَهِدْنَا عَلٰٓى اَنْفُسِنَا وَغَرَّتْهُمُ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا وَشَهِدُوْا عَلٰٓى اَنْفُسِهِمْ اَنَّهُمْ كَانُوْا كٰفِرِيْنَ ۝

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๑๓๑.	โอ้มุฮำมัด **การ**ส่งพวกศาสนทูตลงมา**นี้แหละ ใช่ว่าองค์พระผู้อภิบาลแห่งเจ้าจะทรงทำลายชาว**ไร่ชาวนาของ**ตำบลต่าง ๆ อย่างไร้ความเป็นธรรมก็หาไม่โดยที่ชาวชน**แห่งตำบล**นั้น ๆ ก็ถูกทอดทิ้ง** ไม่มีศาสนทูตถูกส่งไปสั่งสอนศาสนาให้	١٣١- ذٰلِكَ أَنْ لَّمْ يَكُنْ رَّبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرٰى بِظُلْمٍ وَّأَهْلُهَا غٰفِلُوْنَ ○
๑๓๒.	**แหละว่าสำหรับทุก ๆ คน**ไม่ว่าจะเป็นเหล่ามนุษย์หรือญิน**ที่**อยู่ในเขตแห่งข้อบังคับ(มุกัล-ลั้ฟ) ยกเว้นเด็กๆ และผู้ที่วิกลจริต**นั้นย่อมได้รับขั้น**ตอบแทน**ตาม**ความดีความชั่ว**ที่พวกเขาได้กระทำกันไว้** ฝ่ายอัลเลาะห์**องค์พระผู้อภิบาลของเจ้านั้นมิได้ทรงละเลยพฤติกรรมที่พวกเหล่านั้นปฏิบัติกันเลย** แล้วพระองค์จะทรงตอบสนองให้ตามพฤติกรรมนั้น	١٣٢- وَلِكُلٍّ دَرَجٰتٌ مِّمَّا عَمِلُوْا ۗ وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا يَعْمَلُوْنَ ○
๑๓๓.	**อันว่าองค์พระผู้อภิบาลของเจ้านั้น คือองค์บริบูรณ์ยิ่ง** ที่มิต้องพึ่งหวังอันใดจากใครและสิ่งใด ๆ ทั้งหลายที่ถูกพระองค์สร้าง ทั้งไม่ต้องการความเคารพบูชาจากบรรดาเหล่านั้นด้วย **ทรงเป็นองค์กรุณา** กล่าวคือการที่พระองค์ทรงส่งพระศาสนทูตไปยังพวกข้าของพระองค์ และการที่ข้าของพระองค์เหล่านั้นอยู่กันด้วยความสงบสุข ไม่ถูกทำลายล้างชาติพันธุ์นั้นก็นับได้ว่าเป็นส่วนแห่งความกรุณาของพระองค์ประการ	١٣٣- وَرَبُّكَ الْغَنِيُّ ذُو الرَّحْمَةِ ۗ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	หนึ่ง โอ้ปวงชนชาวมักกะห์**หากว่าพระองค์ทรงมุ่งประสงค์**ที่จะทำลายล้างชาติพันธุ์ของพวกเจ้า**แล้วไซร้พระองค์ก็จะทรงทำลายล้างพวกเจ้าให้หมดสิ้นไปได้ และจะทรงให้**มีข้าของพระองค์ผู้ที่**พระองค์ทรงประสงค์เข้ามาแทนพวกเจ้า** หลังจากที่พวกเจ้าถูกทำลายล้างลงแล้ว **เหมือนอย่างที่พระองค์ได้เคยให้พวกเจ้าอุบัติขึ้นมาจากเชื้อสายของชนพวกอื่น**ที่ไม่ใช่พวกพ้องของพวกเจ้า ซึ่งถูกอัลเลาะห์ให้ล่วงลับไปแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นพวกเหล่านี้ก็มิได้ทรยศแข็งข้อเหมือนอย่างพวกเจ้า พวกนี้มีแต่ความภักดีตามคำบัญชาใช้และห้ามของพระองค์เสมอมา พวกที่ว่านี้ได้แก่ชาวเรือของนบีนูห์รวมทั้งบรรดาลูกหลานของนบีนูห์อีกหลายชั่วชั้นคน ที่มีอยู่ในหลายศตวรรษต่อมาจนถึงสมัยพวกเจ้าปัจจุบัน ถึงกระนั้นพระองค์ก็มิได้ทรงล้างชาติพันธุ์ของพวกเจ้าให้สูญไป ทั้งนี้เนื่องจากว่าพระองค์ทรงมีความกรุณาต่อพวกเจ้าอยู่	إِن يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ وَيَسْتَخْلِفْ مِن بَعْدِكُم مَّا يَشَاءُ كَمَا أَنشَأَكُم مِّن ذُرِّيَّةِ قَوْمٍ آخَرِينَ ۝
๑๓๔.	**แท้จริงเรื่อง**ราวของวันสิ้นโลกก็ดี เรื่องการลงโทษก็ดี **ที่พวกเจ้ารับสัญญาไว้นั้นย่อมมีขึ้นแน่ โดยพวกเจ้าไม่สามารถจะรอดพ้น**จากการลงโทษทรมานจากเรา (อัล-เลาะห์) **ไปได้เลย** ซึ่งโทษนั้นต้องตามทันพวกเจ้าอย่างไม่พักต้องสงสัย	١٣٤- إِنَّ مَا تُوعَدُونَ لَآتٍ وَمَا أَنتُم بِمُعْجِزِينَ ۝

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๑๓๕.	โอ้มุฮำมัด **เจ้าจงกล่าวเถิด**แก่ชนชาวมักกะห์ว่า **โอ้ปวงชนของฉัน พวกท่านจงปฏิบัติการ**เป็นศัตรูและความไม่ศรัทธาไป**ตามใจของพวกท่านเถิด ฝ่ายตัวฉันก็จะปฏิบัติการ**เรื่องอิสลามและความอดทนไปตามใจชอบ**ของฉัน อีกไม่ช้าหรอกพวกท่านจะได้รู้ว่า** ในระหว่างพวกเรากับพวกท่านนั้น **ใครจะเป็นผู้ได้รับ**สรวงสวรรค์**สถานบั้นปลาย**ที่ประเสริฐล้ำในภพหน้า ซึ่งอัลเลาะห์ได้ทรงจัดสร้างไว้อย่างสวยงามเป็นวาระสุดท้าย **อันที่จริงแล้วบรรดาที่คดโกง**คือพวกกาฟิร**นั้นย่อมไม่ประเสริฐ**เลย	١٣٥- قُلْ يٰقَوْمِ اعْمَلُوْا عَلٰى مَكَانَتِكُمْ اِنِّىْ عَامِلٌ ۚ فَسَوْفَ تَعْلَمُوْنَ ۙ مَنْ تَكُوْنُ لَهٗ عَاقِبَةُ الدَّارِ ؕ اِنَّهٗ لَا يُفْلِحُ الظّٰلِمُوْنَ ○
๑๓๖.	**และพวกเหล่านั้น**ที่เป็นกาฟิรชาวนครมักกะห์**ยังได้ถือว่าเป็นสิทธิของอัลเลาะห์เสียส่วนหนึ่งจากสิ่งต่าง ๆ มีพืชไร่บ้าง** ผลไม้บ้าง **และปศุสัตว์**อันได้แก่ อูฐ วัว แพะ แกะ เป็นต้น ตลอดจนทรัพย์สมบัติอื่น ๆ **บ้างที่พระองค์ได้ทรงสร้างมันขึ้น** ซึ่งพวกเหล่านั้นจะจับจ่ายใช้สอยสิ่งต่าง ๆ ส่วนนี้ไปในทางเลี้ยงดูกันบ้าง แจกจ่ายผู้ยากไร้บ้าง แต่ยังมีอีกส่วนหนึ่งที่พวกเหล่านั้น ถือว่าเป็นสิทธิของเทวรูป บรรดา	١٣٦- وَجَعَلُوْا لِلّٰهِ مِمَّا ذَرَاَ مِنَ الْحَرْثِ وَ الْاَنْعَامِ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ที่ถูกตั้งเป็นภาคี เทียบเท่าอัลเลาะห์ ส่วนนี้ถูกพวกเหล่านั้นจับจ่ายไปในด้านดูแลรักษากิจการที่เกี่ยวกับเทวรูปนั้น **แล้วพวกเหล่านั้นก็เอ่ยขึ้นโดยสำคัญผิดว่า นี้เป็นสิทธิส่วนอัลเลาะห์** และพวกเหล่านั้นก็เอ่ยขึ้นโดยสำคัญผิดว่า **ส่วนนี้เป็นสิทธิของเทวรูปผู้เป็นภาคีฝ่ายเรา** แต่นั่นแหละ เมื่อมีสิ่งใดจากส่วนของเทวรูปตกไปอยู่ในส่วนของอัลเลาะห์ พวกเหล่านั้นก็เก็บเอาสิ่งนั้นไปรวมกับส่วนที่เป็นสิทธิของเทวรูปอย่างเดิม ครั้นเมื่อมีสิ่งใดที่เป็นส่วนของอัลเลาะห์ ตกไปอยู่ในส่วนของพวกเทวรูป พวกเหล่านั้นก็ปล่อยทิ้งไว้ พลางกล่าวว่า อัลเลาะห์ทรงบริบูรณ์อยู่แล้ว ไม่ทรงปรารถนากับสิ่งเล็กน้อยเหล่านั้นหรอกเหมือนดั่งอัลเลาะห์ตรัสไว้ว่า **อะไรที่เป็นของพวก**เทวรูป**ภาคีแห่งพวกนั้น** เมื่อตกหล่น**ก็ไม่เห็น**พวกเหล่านั้น**จะเก็บไปเข้าเป็นของอัลเลาะห์ แต่อะไรที่เป็นสิทธิของอัลเลาะห์**เมื่อมันตกหล่นพวกเหล่านั้น**ก็จะเก็บไปเข้าเป็นสิทธิของพวก**เทวรูป**ภาคีแห่งพวกตน ที่พวกเหล่านั้นตัดสินนี้นับว่าเลวร้ายนัก**	نَصِيبًا فَقَالُوا هَٰذَا لِلَّهِ بِزَعْمِهِمْ وَهَٰذَا لِشُرَكَائِنَا ۖ فَمَا كَانَ لِشُرَكَائِهِمْ فَلَا يَصِلُ إِلَى اللَّهِ ۖ وَمَا كَانَ لِلَّهِ فَهُوَ يَصِلُ إِلَىٰ شُرَكَائِهِمْ ۗ سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๑๓๗.	**แหละในทำนอง**เดียวกับที่พวกญินได้ให้พวกมุชริกชาวมักกะห์แลเห็นว่าการหุ้นส่วนในการปันทรัพย์เป็นของอัลเลาะห์เสียส่วนหนึ่งและเป็นของเทวรูปเสียอีกส่วนหนึ่งเป็นสิ่งงดงาม**นี้เอง** ญิน**พวกเป็นภาคีของเหล่านั้นจึงได้ล่อใจให้ชนมุชริกส่วนมากเห็นว่าการฆ่าลูกๆ ของพวกตน** โดยการนำลูกที่เป็นหญิงไปฝังทั้งเป็น เพราะกลัวจะเกิดความจนและความตกต่ำ**เป็นการงดงามเพื่อว่าพวกมัน** (ญิน) **จะทำลายล้างพวก**มุชริก**นั้น และเพื่อให้พวก**มุชริก**เหล่านั้นเกิดความเคลือบแคลงในศาสนาของพวกตน**ที่กำลังนับถือกันอยู่ ซึ่งเดิมพวกเหล่านั้นนับถือศาสนาอิสมาอีลและศาสนาอิบรอฮีม พวกเหล่านั้นต้องเปลี่ยนใจผินจากศาสนานั้นๆ เสียเพราะถูกพวกไชตอนบรรจุความเคลือบแคลงสงสัยเกี่ยวกับการศาสนาเข้าสู่จิตใจของพวกนั้น **และถ้าอัลเลาะห์ทรงมุ่งประสงค์** ที่จะมิให้พวกมุชริกมักกะห์ส่วนมากเข่นฆ่าลูก ๆ ของตน และมิให้ถูกพวกไชตอนบรรจุความเคลือบแคลงสงสัยในเรื่องของศาสนาเข้าสู่จิตใจ**แล้วไซร้ พวกเหล่านั้นก็จะไม่กระกระทำ**การดังกล่าว**นั้น** โอ้มุฮำมัด**เจ้าจงเลิกเอาธุระกับพวกนั้นและ**ถ้อยคำใด ๆ **ที่พวกเหล่านั้นปั้นเท็จเสียเถิด**	١٣٧- وَكَذَٰلِكَ زَيَّنَ لِكَثِيرٍ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ قَتْلَ أَوْلَادِهِمْ شُرَكَاؤُهُمْ لِيُرْدُوهُمْ وَلِيَلْبِسُوا عَلَيْهِمْ دِينَهُمْ ۖ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا فَعَلُوهُ ۖ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๑๓๘.	**และพวกเหล่านั้น**ที่เป็นกาฟิรชาวมักกะห์**กล่าวขึ้นตามความเข้าใจผิดของตน** โดยไร้หลักฐานว่า **เหล่านี้**ซึ่งเป็นสมบัติส่วนหนึ่งของพวกเทวรูป **ก็คือปศุสัตว์** อันมีอูฐ วัว แพะ และแกะ **และพืชผล**ตลอดจนทรัพย์สิน**ที่หวงห้าม ผู้ใดจะบริโภคมันเข้าไปมิได้ เว้นแต่ผู้ที่**เป็นคนรับใช้พวกเทวรูปและบรรดาชายที่ปั้นเท็จได้เก่งอย่างไร้หลักฐานที่ฟังขึ้นตามที่**พวกเราปรารถนาเท่านั้นและอีก**แผนกหนึ่ง **ได้แก่ปศุสัตว์**อันมีอูฐบะฮีเราะห์ คือแม่อูฐที่นมของมันถูกหวงไว้สำหรับสังเวยเทวรูป อูฐซาอิบะห์คืออูฐตัวเมีย ที่ถูกปล่อยไว้เพื่อถวายเทวรูป อูฐวซีละห์คือแม่อูฐที่มีลูกเป็นตัวเมียสามตัวลำดับกัน แล้วแม่อูฐนั้นถูกถวายเทวรูปและอูฐฮามได้แก่อูฐที่ทับตัวเมียแล้วถึงห้าครั้งแล้วถูกนำถวายเทวรูป **ซึ่ง**อูฐทั้งสี่อย่างที่กล่าวถึง**นี้ถูกห้ามมิให้ขี่หลังของมัน และปศุสัตว์ที่พวกเหล่านั้นไม่ยอมออกพระนามของอัลเลาะห์ในขณะเชือดมันเลย** เพราะไม่สบอารมณ์ของพวกนั้นแต่พวกเหล่านั้นจะเอ่ยนามของเทวรูปเมื่อจะทำการเชือดสัตว์นั้น การแผนกปศุสัตว์ที่เป็นส่วนของเทวรูปเป็นสามคือเป็นของห้ามบริโภคหนึ่ง ห้ามขับขี่หนึ่งและห้าม	١٣٨- وَقَالُوا هٰذِهٖٓ اَنْعَامٌ وَّحَرْثٌ حِجْرٌ ۖ لَا يَطْعَمُهَآ اِلَّا مَنْ نَّشَآءُ بِزَعْمِهِمْ وَاَنْعَامٌ حُرِّمَتْ ظُهُوْرُهَا وَ اَنْعَامٌ لَّا يَذْكُرُوْنَ اسْمَ اللّٰهِ عَلَيْهَا

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	เอ่ยพระนามของอัลเลาะห์อีกหนึ่งนั้นเป็น**การแอบอ้างเท็จไปยังพระองค์ ไม่ช้าหรอกพระองค์จะทรงตอบสนองแก่พวกเหล่านั้น ในฐานะที่ได้พยายามแอบอ้างเท็จยังพระองค์**	افْتِرَآءً عَلَيْهِۗ سَيَجْزِيْهِمْ بِمَا كَانُوْا يَفْتَرُوْنَ ○
๑๓๙.	**และพวกเหล่านั้นยังกล่าวอีกว่า ลูกในท้องของปศุสัตว์เหล่านี้** ที่เป็นอูฐบะฮีเราะห์ก็ดี และอูฐซาอิบะห์ก็ดี ซึ่งถ้าคลอดมามีชีวิต **บริสุทธิ์สำหรับผู้ชายของเรา**ที่จะบริโภคมันได้ **แต่ถูกห้าม**บริโภค**สำหรับผู้หญิงของเรา** และถ้าลูกอูฐนั้นคลอดแล้ว**มันตาย พวกเหล่านั้น**ทั้งฝ่ายชายและฝ่ายหญิง **ก็มีสิทธิร่วมกันในการ**บริโภคลูกสัตว์**นั้น ต่อไปพระองค์จะทรงสนองผลการสาธยาย** คำตัดสิน**ของพวกเหล่านั้นแก่พวกเหล่านั้น** ที่เกี่ยวกับพืชพันธุ์ปศุสัตว์และลูกของมันว่าบริโภคแล้วบาปบ้างไม่บาปบ้าง **แท้จริงพระองค์นั้นคือองค์ทรงประณีตยิ่ง**ในกิจทั้งหลายทั้งปวงของพระองค์ **ทรงรู้ยิ่ง**ในเหล่าข้าทั้งหลายของพระองค์	١٣٩- وَقَالُوْا مَا فِيْ بُطُوْنِ هٰذِهِ الْاَنْعَامِ خَالِصَةٌ لِذُكُوْرِنَا وَمُحَرَّمٌ عَلٰى اَزْوَاجِنَاۚ وَاِنْ يَكُنْ مَيْتَةً فَهُمْ فِيْهِ شُرَكَآءُۗ سَيَجْزِيْهِمْ وَصْفَهُمْۗ اِنَّهٗ حَكِيْمٌ عَلِيْمٌ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ

๑๔๐. **อันที่จริงบรรดาชนที่ฆ่าลูก ๆของตนเอง** โดยการฝังทั้งเป็น **ด้วยความโง่เง่าไม่รู้อะไร ทั้งยังได้ถือว่าสิ่ง**ทั้งปวงที่กล่าวแล้วในเรื่องพืชพันธุ์ และปศุสัตว์**ที่อัลเลาะห์ได้ประทานให้ไว้เป็นบาป อันเป็นการป้ายความเท็จถึงอัลเลาะห์นั้น ย่อมได้รับความขาดทุน**ที่มีลูกหลานน้อยลงในภพนี้ และในภพหน้าจะได้รับการลงทัณฑ์ที่ร้ายแรงนัก **ย่อมหลงโง่งม**ห่างเหจากหนทางเที่ยงแท้ **แน่ทีเดียว ทั้งพวกเหล่านั้น ย่อมไม่ได้รับหนทางเที่ยงธรรม**ให้เข้าไปสู่ความจริง **อีกด้วย**

١٤٠- قَدْ خَسِرَ الَّذِيْنَ قَتَلُوْٓا اَوْلَادَهُمْ سَفَهًا
بِغَيْرِ عِلْمٍ وَّحَرَّمُوْا مَا رَزَقَهُمُ اللّٰهُ
افْتِرَاۤءً عَلَى اللّٰهِ ۗ
قَدْ ضَلُّوْا وَمَا كَانُوْا مُهْتَدِيْنَ ۝

๑๔๑. **แหละพระองค์ คือพระผู้ทรงให้บังเกิดเรือกสวนไม้เลื้อย**อันมีแตงโมและแตงกวาเป็นต้น และ**ไม้ยืนต้น** เช่น ต้นอินทผลัม และทรงให้บังเกิด**ต้นอินทผลัม ตลอดจนพืชพันธุ์ อันผล**และเมล็ด**ของมันต่างชนิดกัน**มีรูปสัณฐานและรสชาดต่างกัน และยังทรงให้บังเกิด**ต้นไซตูนกับต้นทับทิมซึ่ง**ใบของมันทั้งสองมีส่วน**ที่คล้ายคลึงกันก็มี แต่**รสชาดของมันทั้งสองมีส่วน**ที่ไม่คล้ายคลึงกันก็มี พวกเจ้าจงบริโภคผลของมัน**ทุก ๆ ชนิดที่กล่าว ก่อนจากผลนั้นจะสุกห่าม**เกิดในเมื่อมันได้ผลิผลแล้ว** ทั้งนี้เพราะหลังจากที่ได้สุกห่ามแล้วย่อมถือว่าเป็นข้อห้ามในอันที่จะบริโภคมัน

١٤١- وَهُوَ الَّذِيْٓ اَنْشَاَ جَنّٰتٍ مَّعْرُوْشٰتٍ
وَّغَيْرَ مَعْرُوْشٰتٍ وَّالنَّخْلَ
وَالزَّرْعَ مُخْتَلِفًا اُكُلُهٗ وَالزَّيْتُوْنَ
وَالرُّمَّانَ مُتَشَابِهًا وَّغَيْرَ مُتَشَابِهٍ ۗ
كُلُوْا مِنْ ثَمَرِهٖٓ اِذَآ اَثْمَرَ

วรรคที่ ภาษาไทย ภาษาอรับ

เพราะสภาพของผลไม้ในระยะนี้มีเรื่องซะกาตเข้ามาพัวพันเกี่ยวข้องแล้ว โปรดดูรายละเอียดเรื่องพืชผลในตำราฟิกฮ์ ที่กล่าวพิสดารกว่านี้ **ทั้งพวกเจ้าจงจำหน่ายออกซึ่งส่วนหนึ่งของมัน**เป็นซะกาตในอัตราหนึ่งในสิบ หรือหนึ่งในยี่สิบของปริมาณพืชผลของมันทั้งสิ้น**ในวันเก็บผล แต่พวกเจ้าอย่าได้สุรุ่ยสุร่าย**เอาพืชผลนั้นไปทำทานเสียจนหมดเกลี้ยงไม่เหลือเผื่อไว้สำหรับครอบครัวเลย **ด้วยว่าพระองค์นั้น จะไม่ทรงโปรดปรานีพวกที่สุรุ่ยสุร่าย** เกินขอบเขตที่ทรงกำหนดไว้**อย่างแน่นอน**

وَآتُوا حَقَّهُ يَوْمَ حَصَادِهِ ۖ
وَلَا تُسْرِفُوا ۚ
إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ ۝

๑๔๒. **และส่วนหนึ่งจากเหล่าปุศสัตว์นั้น**พระองค์ทรงจัดให้**เป็นที่บรรทุก**สัมภาระ**บ้าง** เช่น อูฐตัวโตๆ และที่ตัวยังเล็กอยู่ เช่น ลูกอูฐ แพะ และแกะ เป็นต้น ซึ่งไม่เหมาะแก่การใช้เป็นสัตว์บรรทุกสัมภาระ พระองค์ก็ทรงจัดไว้**เป็นสัตว์เลี้ยง**ไว้กินเนื้อ**บ้าง พวกเจ้าจงบริโภคจากสัตว์**บางชนิดและพืชผลต่าง ๆ **ที่อัลเลาะห์ได้ประทาน**เพื่อเป็นอาหารไว้แก่**พวกเจ้าเถิด แต่จงอย่าเจริญรอยตามหนทางของไซตอน**อันเป็นทางละเมิดตัดสินของ

١٤٢- وَمِنَ الْأَنْعَامِ حَمُولَةً وَفَرْشًا ۚ
كُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ
وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ ۚ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	อนุญาตว่าเป็นของต้องห้าม และของต้องห้ามว่าเป็นของอนุญาตเหมือนอย่างพวกกาฟิรได้ตัดสินไว้ดังกล่าวแล้ว **เพราะ** ไชตอนนั้น **มันคือศัตรูสำหรับพวกเจ้าอย่างชัดแจ้งทีเดียว**	إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ۝
๑๔๓.	**คือสัตว์**ที่ตัวโต และตัวเล็กที่ใช้ประโยชน์ดังที่ว่านั้น**ทั้งแปด จัดเป็นคู่ๆ**สี่คู่ แต่ละคู่มีตัวผู้กับตัวเมีย **จากแพะคู่หนึ่ง แกะคู่หนึ่ง** โอ้มุฮำมัด **เจ้าจงบอก**แก่ผู้ที่พูดแอบอ้างหาว่าบางครั้งอัลเลาะห์ทรงห้ามบริโภค แพะ แกะ ตัวผู้ และบางครั้งว่าทรงห้ามบริโภค แพะ แกะ ตัวเมีย **เถิดว่า พระองค์มิได้ทรงห้าม** พวกเจ้าบริโภค**ตัวผู้สองตัว**จากแพะและแกะ**หรือว่าตัวเมียสองตัว**จากแพะแกะ แกะ**หรือว่า**ลูกตัวผู้และตัวเมีย**ที่อยู่ในครรภ์ของตัวเมียทั้งสองนั้น**ที่เป็นแม่มันเลย แต่ความเป็นจริงนั้นอัลเลาะห์ทรงตัดสินไว้แล้วว่าสัตว์เหล่านั้นบริโภคได้ ไม่เกิดบาปแต่อย่างไร **พวกเจ้าจงบอกฉันตามที่รู้ซิ**ว่า ข้อห้ามนั้นมีเหตุและที่มาเป็นอย่างไร **หากว่าพวกเจ้าเป็นผู้พูดจริง**ว่า การบริโภคสัตว์นั้นจะ เกิดบาป และถ้าพวกท่านจะตอบฉันว่าที่บาปนั้นเพราะมันเป็นสัตว์ตัวผู้ ฉะนั้นสัตว์ตัวผู้ทั้งหลายก็ต้องบาปที่จะบริโภคมันด้วยซิ	١٤٣- ثَمَٰنِيَةَ أَزْوَٰجٍ مِّنَ الضَّأْنِ اثْنَيْنِ وَمِنَ الْمَعْزِ اثْنَيْنِ قُلْ ءَآلذَّكَرَيْنِ حَرَّمَ أَمِ الْأُنثَيَيْنِ أَمَّا اشْتَمَلَتْ عَلَيْهِ أَرْحَامُ الْأُنثَيَيْنِ نَبِّئُونِي بِعِلْمٍ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ ۝

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	แต่ถ้าพวกท่านตอบฉันว่า เพราะมันเป็นตัวเมีย ถ้าอย่างนั้น สัตว์ตัวเมียทั้งหลายก็ต้องบาปอยู่นั่นเองหากจะบริโภคมัน ถึงพวกท่านจะตอบว่า เพราะเหตุอยู่ในอุ้มครรภ์ของแม่มัน ฉะนั้นลูกสัตว์ตัวผู้ตัวเมียทั้งหมดก็เคยมีสภาพอย่างนั้นก็บริโภคไม่ได้เช่นเดียวกัน การที่พวกท่านจำกัดสัตว์ตัวผู้ตัวเมียหรือสัตว์ในครรภ์บริโภคบาปนั้นพวกท่านเอาเกณฑ์มาจากไหน	
๑๔๔.	**และสำหรับที่สามและที่สี่จากอูฐคู่หนึ่งกับวัวอีกคู่หนึ่ง** โอ้มุฮำมัด **เจ้าจงบอก**แก่พวกนั้นเถิด **พระองค์มิได้ทรงห้าม**พวกเจ้าบริโภค**ตัวผู้ทั้งสอง**จากอูฐและวัว **หรือตัวเมียทั้งสอง**จากอูฐและวัว**หรือ**ลูกตัวผู้ตัวเมีย**ที่อยู่ในครรภ์ของตัวเมียทั้งสองนั้น**ที่เป็นแม่มัน **ก็พวกท่านมิได้ปรากฏตัวกันอยู่ในตอนที่อัลเลาะห์ทรงตัดสินสั่งการเรื่อง**บริโภคสัตว์เหล่า**นี้**ว่าเป็นบาป**แก่พวกท่านเลย** พวกท่านโกหกเรื่องนี้กันขึ้นเองต่างหาก **ฉะนั้นจึงไม่มีผู้ใดคดโกงยิ่งกว่าผู้ที่อ้างเท็จถึงอัลเลาะห์**ด้วยข้ออ้าง**อย่างไร้ภูมิรู้**ว่าบาปที่จะบริโภคสัตว์เหล่านั้น **เพื่อจะให้มวลมนุษย์หลงโง่งม**	١٤٤- وَمِنَ الْإِبِلِ اثْنَيْنِ وَمِنَ الْبَقَرِ اثْنَيْنِ ۗ قُلْ آلذَّكَرَيْنِ حَرَّمَ أَمِ الْأُنثَيَيْنِ أَمَّا اشْتَمَلَتْ عَلَيْهِ أَرْحَامُ الْأُنثَيَيْنِ ۖ أَمْ كُنتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ وَصَّاكُمُ اللَّهُ بِهَٰذَا ۚ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا لِّيُضِلَّ النَّاسَ بِغَيْرِ عِلْمٍ ۗ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	แท้จริงอัลเลาะห์จะไม่ทรงแนะหนทางเที่ยง **ธรรม** ไปสู่ความสัตย์จริงให้**แก่เหล่าชนผู้คดโกงทั้งหลายเลย**	إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ۝
๑๔๕.	โอ้มุฮำมัด **เจ้าจงกล่าว**แก่พวกกาฟิรเถิด **ฉันมิได้พบเจอใน**พระมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน **ที่ฉันได้รับการดลมาเลย**ว่ามีสิ่ง**ที่เป็นข้อห้ามไว้แก่ผู้บริโภค ที่จะบริโภคสิ่งนั้นนอกจากจะเป็นซากสัตว์**อันตายเอง**หรือเลือดเหลว**แต่มิใช่เลือดแข็งเช่นตับและม้าม**หรือเนื้อสุกรเท่านั้น** ส่วนซึ่งยังมีห้ามไว้ในคัมภีร์อัล-หะดีษอีก ก็ได้แก่สัตว์ที่มีเขี้ยว กับที่มีเล็บของมันเป็นอาวุธป้องกันภัย **ทั้งนี้ก็เพราะเหตุว่า**เนื้อสุกร**นั้นมันเป็นสิ่งต้องห้าม** ส่วนที่นอกจากเนื้อของมันก็เป็นที่ห้ามเช่นเดียวกัน **หรือ**มีห้ามอีกอย่างหนึ่งก็คือ**ที่ขืนเชือดโดยการออกนามอื่นจากอัลเลาะห์**คือออกนามเทวรูป **ฉะนั้นหากผู้ใดตกอยู่ในความคับขัน**ถึงขนาดต้องบริโภคสิ่งของต้องห้ามนั้น **โดยเขามิใช่ผู้คิดคด**ในอันที่จะโจมตีมุสลิม **และมิใช่ผู้ล่วงเกิน**อันใดต่อมุสลิม ไม่ว่าจะโดยการช่วงชิงทรัพย์หรือทำลายทางสัญจร และผู้นั้นก็ได้บริโภคสิ่งต้องห้ามนั้น**แล้วไซร้ แน่นอน**	١٤٥- قُل لَّآ أَجِدُ فِي مَآ أُوحِيَ إِلَيَّ مُحَرَّمًا عَلَىٰ طَاعِمٍ يَطْعَمُهُۥٓ إِلَّآ أَن يَكُونَ مَيْتَةً أَوْ دَمًا مَّسْفُوحًا أَوْ لَحْمَ خِنزِيرٍ فَإِنَّهُۥ رِجْسٌ أَوْ فِسْقًا أُهِلَّ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِۦ فَمَنِ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	อัลเลาะห์องค์พระผู้อภิบาลของเจ้าก็ทรงยิ่งในการอภัยโทษฐานบริโภคสิ่งนั้น **ทรงโปรดปรานียิ่ง**ในอันที่จะไม่ลงอาญาผู้นั้น**อยู่แล้ว**	فَإِنَّ رَبَّكَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ○
๑๔๖.	**และสำหรับบรรดาผู้เป็นยะฮูดีนั้น เรา** (อัลเลาะห์) **ได้ตราห้าม**พวกเขามิให้บริโภค**สัตว์ทุกชนิด ที่มีครีบเท้าติดกัน** มีอูฐ นกกระจอกเทศ ห่าน และเป็ดเป็นต้น **และส่วนหนึ่งของวัวและแพะ เรา** (อัลเลาะห์) **ก็ได้ตราห้ามพวกเหล่านั้น**มิให้บริโภค**มัน**ติดกระเพาะอาหาร**ของมันทั้งสองด้วยเช่นกัน ยกเว้นมันที่ติดสันหลังของมันทั้งสอง หรือที่ติดกระเพาะอุจจาระ หรือมันติดตะโพก**ของแกะ**เท่านั้น** จึงจะไม่ห้ามยะฮูดีเหล่านั้นบริโภค ข้อห้ามดังที่กล่าว**อันนี้แหละที่เรา** (อัลเลาะห์) **ได้ให้พวกยะฮูดีเหล่านั้นได้รับตอบแทนเนื่องจากมีความคดโกงกัน**ฐานกระทำผิดข้อสัญญาและไม่เชื่อบรรดาโองการของอัลเลาะห์ ดังปรากฏอยู่แล้วในซูเราะห์อัน-นิซาอ์ตั้งแต่โองการที่ ๑๕๕-๑๖๐ **ฝ่ายเรา** (อัล-เลาะห์) **นั้นเป็นผู้มีสัจจริง** ในข่าวสารต่าง ๆ และในเรื่องสัญญาการสนองกุศลและสัญญาลงโทษ	١٤٦- وَعَلَى الَّذِينَ هَادُوا حَرَّمْنَا كُلَّ ذِي ظُفُرٍ ۖ وَمِنَ الْبَقَرِ وَالْغَنَمِ حَرَّمْنَا عَلَيْهِمْ شُحُومَهُمَا إِلَّا مَا حَمَلَتْ ظُهُورُهُمَا أَوِ الْحَوَايَا أَوْ مَا اخْتَلَطَ بِعَظْمٍ ۚ ذَٰلِكَ جَزَيْنَاهُم بِبَغْيِهِمْ ۖ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๑๔๗.	โอ้มุฮำมัด **ถ้าหากว่า**พวกกาฟิร**เหล่านั้น หาว่าเจ้าพูดจาเท็จ** ในทุก ๆเรื่องที่เจ้าได้นำมาจากพระมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน เป็นต้นว่า เรื่องอนุญาตและไม่อนุญาตบริโภคของดังกล่าว**แล้วไซร้ เจ้าจงบอก**แก่พวกเหล่านั้นเถิดว่า **องค์พระผู้อภิบาลของพวกท่านนั้น เป็นองค์กรุณาอย่างกว้างขวาง** ในอันที่จะไม่ด่วนลงโทษพวกเหล่านั้น **แต่ว่าการลงทัณฑ์ของพระองค์จะไม่ถูกถอนคืนไปจากกลุ่มชนผู้มีบาปหนาเลย**	١٤٧- فَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقُلْ رَبُّكُمْ ذُو رَحْمَةٍ وَاسِعَةٍ ۚ وَلَا يُرَدُّ بَأْسُهُ عَنِ الْقَوْمِ الْمُجْرِمِينَ ○
๑๔๘.	**ใน**เมื่อหลักฐานได้ยันพวกเหล่านั้นจนยอมจำนนและทำให้พวกเหล่านั้นแลเห็นผลเสียของการเป็นผู้ถือภาคี (ชิรก์) และผลเสียของการอ้างสิ่งที่ไม่พึงห้ามว่าเป็นสิ่งอันพึงห้ามอย่างมั่นใจแล้ว อัลเลาะห์ก็ทรงแจ้งเรื่องแก่พวกเหล่านั้นว่า **ไม่ช้านี้บรรดาชนผู้ถือภาคี**โดยเอาอื่นใดมากราบเคารพเสมอด้วยอัลเลาะห์ **จะพูดว่า ถ้าหากอัลเลาะห์ทรงมุ่งประสงค์** จะมิให้พวกเรา และบรรพบุรุษของพวกเรากราบเคารพเหล่าเทวรูป และมิให้อ้างสิ่งที่ไม่พึงห้าม (หะล้าล) ว่าเป็นสิ่งอันพึงห้าม (หะรอม) **แล้วไซร้ พวกเราและเหล่าบรรพบุรุษของพวก**	١٤٨- سَيَقُولُ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكْنَا وَلَا آبَاؤُنَا

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	เราก็จะไม่เป็นพวกถือภาคีเอาอื่นใดมากราบเคารพเทียบเท่าอัลเลาะห์**แน่นอนและพวกเรา**ตลอดจนบรรพบุรุษของพวกเราก็**จะไม่ตราว่าสิ่งใดเป็นของต้องห้าม** โดยมิได้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์**อีกเลย** แต่การถือภาคีของพวกเราและของบรรพบุรุษของพวกเราตลอดจนการอ้างสิ่งที่ไม่พึงห้ามว่าเป็นสิ่งพึงห้ามนั้นเป็นไปตามความมุ่งประสงค์ของพระองค์ นั่นแสดงว่าพระองค์ทรงยินดีต่อการกระทำเช่นนั้นของพวกเราและของบรรพบุรุษของพวกเราอยู่ อัลเลาะห์ตรัสอีกว่า **ในทำนองเดียวกับที่**พวกกาฟิรชาวมักกะห์หาว่าเจ้าพูดเท็จในเรื่องที่เจ้าว่าอัลเลาะห์ทรงห้ามถือภาคีและที่เจ้าว่า อัลเลาะห์มิได้ทรงห้ามสัตว์ที่พวกเหล่านั้นถือเป็นการห้ามดังว่าแล้ว**นี้ บรรดาชน**กาฟิร**ที่ก่อนๆ จากพวก**กาฟิรมักกะห์**เหล่านั้นก็ยังได้เคยหาว่า**บรรดาพระศาสนทูตของพวกเขาพูดจา**เท็จกันมาแล้ว ถึงกับพวก**กาฟิรสมัยก่อนกาฟิรมักกะห์**เหล่านั้นได้ลิ้มรสการลงทัณฑ์จากเราด้วยเหมือนกัน** โอ้มุฮำมัด **เจ้าจงกล่าว**แก่กาฟิรชาวมักกะห์**เถิดว่าพวกท่านนั้นหามีความรู้ไม่**ว่า ความจริงอัลเลาะห์ทรงยินดีการกระทำของพวกท่าน	وَلَا حَرَّمْنَا مِنْ شَىْءٍ ۚ كَذٰلِكَ كَذَّبَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ حَتّٰى ذَاقُوْا بَأْسَنَا ۗ قُلْ هَلْ عِنْدَكُمْ مِّنْ عِلْمٍ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	และของบรรพบุรุษของพวกท่าน ที่จะนำมาเป็นหลักฐานประกอบการคิดผิดของพวกท่าน **พวกท่านจึงแสดงออกซึ่งความรู้นั้นแก่เรา** (มุฮำมัด) **มิได้ พวกท่านหาได้เจริญตามอันใดไม่นอกจากความคาดคะเนผิด**ที่ปราศจากความรู้ **ทั้งพวกท่าน**กับพวกบรรพบุรุษของพวกท่าน **นั้นหามีอื่นใดไม่ หากแต่กำลังกล่าวเท็จกัน**ในเรื่องการกระทำของพวกท่านและบรรพบุรุษของพวกท่าน**เท่านั้น**	فَتُخْرِجُوْهُ لَنَا ۗ اِنْ تَتَّبِعُوْنَ اِلَّا الظَّنَّ وَاِنْ اَنْتُمْ اِلَّا تَخْرُصُوْنَ ○
๑๔๙.	ถ้าแม้นว่าพวกท่านไม่มีหลักฐานแล้ว โอ้มุฮำมัดจงกล่าวเถิด **ที่อัลเลาะห์มีหลักฐานอันลึกล้ำ**สมบูรณ์ **ฉะนั้นหากว่าพระองค์ทรงมุ่งประสงค์**ที่จะแนะนำให้พวกท่านทั้งหลายเข้าถึงหลักฐานที่ลึกล้ำสมบูรณ์**แล้วไซร้ พระองค์ก็จะทรงแนะนำให้แก่พวกท่านทั้งปวง**เข้าถึงหลักฐานดังว่า**นั้นได้** แต่พระองค์มิได้ทรงมุ่งประสงค์อย่างนั้น จึงเป็นอันว่าพวกท่านทั้งหลายมิได้รับการแนะนำจากพระองค์	١٤٩- قُلْ فَلِلّٰهِ الْحُجَّةُ الْبَالِغَةُ ۚ فَلَوْ شَاۤءَ لَهَدٰىكُمْ اَجْمَعِيْنَ ○
๑๕๐.	โอ้มุฮำมัด **เจ้าจงกล่าว**แก่พวกนั้นเถิดว่า **พวกท่านจงนำพยานของพวกท่านมาเถิด ซึ่งบรรดาพยานเหล่านั้นจะมาแสดงยืนยันว่า แท้จริงอัลเลาะห์ได้ทรงตราห้ามเรื่องสัตว์นี้**ที่พวกท่านเองตราว่าเป็นของต้องห้าม (หะรอม) อันได้แก่สัตว์ประเภทใดนั้นโปรดดูในโองการที่ ๑๔๓	١٥٠- قُلْ هَلُمَّ شُهَدَاۤءَكُمُ الَّذِيْنَ يَشْهَدُوْنَ اَنَّ اللّٰهَ حَرَّمَ هٰذَا ۚ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ซูเราะห์เดียวกัน **หากว่าพวกนั้นจะมาเป็นพยานแสดงคำยืนยันแล้ว** โอ้มุฮำมัดเจ้า **อย่าได้เห็นด้วยกับพวกเหล่านั้นเลย** ในข้ออ้างของพวกนั้นที่ว่าอัลเลาะห์ทรงตราห้ามสัตว์ดังกล่าว แต่เจ้าจงแฉความเสียหายในข้ออ้างนั้น **และเจ้าอย่าได้เจริญตามอารมณ์**แห่งกิเลส**ของบรรดาที่หาว่าโองการต่าง ๆ ของเรา** (อัลเลาะห์) **เท็จและ**อย่าได้เจริญตามอารมณ์แห่งกิเลส**ของบรรดาชนที่มิได้ศรัทธาต่อวันปรภพเลยด้วยว่าพวกเหล่านั้นนับถืออื่นเทียมเท่า**อัลเลาะห์ **องค์พระผู้อภิบาลของพวกตน**ในด้านการให้ความเคารพสักการะ	فَإِنْ شَهِدُوا فَلَا تَشْهَدْ مَعَهُمْ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَهُمْ بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ ۝
๑๕๑.	ในเมื่ออัลเลาะห์ได้ทรงชี้แจงเรื่องถ้อยคำอันเสื่อมเสียของพวกกาฟิรที่สำคัญผิดว่าแท้จริงอัลเลาะห์นั้นทรงใช้ให้พวกตนตัดสินว่าเป็นการห้ามซึ่งสัตว์ที่พวกนั้นเคยว่าเป็นของห้ามสำหรับพวกตนมาแล้ว ประดุจดังพวกเหล่านั้นร้องถามว่า มีสิ่งไรบ้างที่อัลเลาะห์ได้ทรงตราห้ามไว้ ดังนั้นอัลเลาะห์จึงมีบัญชาแก่พระศาสนทูตว่า โอ้มุฮำมัด **เจ้าจงกล่าว**แก่กาฟิรเหล่านั้น**เถิดว่า เชิญเถิดพวกท่าน**เชิญเข้ามายังฉันนี้ **ฉันจะอ่านเรื่องที่**อัลเลาะห์**องค์พระผู้อภิบาลของพวกท่าน ได้ทรงตราห้ามพวกท่านไว้**โดยแน่นอนไร้การเคลือบแคลงสงสัยและไม่เป็นเท็จเช่นที่พวกท่านสำคัญผิดกันอยู่ทว่ามันคือบัญญัติที่อัลเลาะห์ทรงดลมายังฉันคือว่า **มิให้พวกท่านถือเอาสิ่งใดมาเป็น**	١٥١- قُلْ تَعَالَوْا أَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبُّكُمْ عَلَيْكُمْ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ภาคีให้การเคารพบูชา**เสมอด้วยพระองค์ และต่อ**บิดามารดา**ผู้ให้กำเนิดทั้งสอง ก็ให้ปฏิบัติดีด้วย ทั้งพวกท่านอย่าได้ฆ่าลูก ๆ ของพวกท่านเอง**โดยการฝังทั้งเป็นๆ **เพราะ**กลัว**ความอับจน เรา** (อัล-เลาะห์) **เองต่างหากที่อำนวยลาภให้แก่พวกท่านและแก่พวก**ลูก ๆ **เหล่านั้น** ของพวกท่าน **และพวกท่านอย่าได้ย่างใกล้ความชั่วอุกฤษ** เช่นการร่วมประเวณีนอกอนุญาต (ซินา) **ทั้งในที่เปิดเผยและที่ลับ ตลอดจนพวกท่านอย่าได้ฆ่าชีวิตหนึ่งซึ่งอัลเลาะห์ได้ทรงตราห้ามไว้**ว่าเป็นการบาป **นอกจากเพื่อความเป็นธรรมเท่านั้น** เช่นการฆ่าให้ตายตกตามกัน โทษอาญาเพราะการสิ้นสภาพความเป็นมุสลิม และการขว้างชายหญิงที่เคยผ่านการสมรสมาแล้ว ซึ่งได้ทำประเวณีนอกอนุญาตกันเป็นต้น ทั้งห้า**ประการ**ที่กล่าวแล้ว คือ มิให้เป็นผู้ถือภาคีเทียบเทียมอัลเลาะห์หนึ่งให้ปฏิบัติดีต่อบิดามารดาหนึ่งมิให้ฆ่าลูกของตนหนึ่งมิให้ย่างใกล้ความชั่วขั้นอุกฤษหนึ่ง และมิให้ฆ่าชีวิตอีกหนึ่ง **นี้แหละที่พระองค์ได้ทรงสั่งไว้แก่พวกท่านเพื่อว่าพวกท่านจักได้ใช้วิจารณญาณ** อันจะทำให้พวกท่านเข้าใจตัวเองดี และช่วยยับยั้งพวกท่านมิให้พัวพันในสิ่งอุลามกดังกล่าว	أَلَّا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُم مِّنْ إِمْلَاقٍ نَّحْنُ نَرْزُقُكُمْ وَإِيَّاهُمْ وَلَا تَقْرَبُوا الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ ذَٰلِكُمْ وَصَّاكُم بِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๑๕๒.	**และพวกท่านอย่าย่างใกล้ทรัพย์สินของ**เด็ก**กำพร้านอกจากในประการอันดีงาม**เป็นคุณประโยชน์**ยิ่ง**ต่อเด็กกำพร้าเหล่านั้น**เท่านั้น จนกว่าเขา** (กำพร้า) **มีอายุบรรลุภาวะ**แห่งความเป็นผู้ใหญ่**แล้ว** อาจจะโดยนับอายุถึง ๑๕ ปีบ้างหรือโดยมีน้ำอสุจิหลั่งออกมาแล้วบ้างหรือถ้าเป็นหญิงก็โดยมีเลือดระดูประจำเดือนบ้าง **ทั้งให้พวกท่านตวงและชั่งโดยความยุติธรรมครบถ้วน** มิให้ขาดตกบกพร่องแต่อย่างใด **เราจะไม่กวดขัน**ผู้เป็นข้าของข้า**คนใด เว้นไว้แต่เพียงสมรรถภาพของผู้นั้น** ในอันที่จะกระทำการตวง และการชั่งอย่างเป็นธรรม และครบถ้วน**เท่านั้น** ถ้าแม้นว่าเขาผู้นั้นพลั้งพลาดไปบ้างเกี่ยวกับเครื่องตวงก็ดีหรือเครื่องชั่งก็ดี อัลเลาะห์ก็ทรงรู้ถึงเจตนาจริงของผู้นั้น จึงไม่มีบาปแต่ประการใดแต่ก็จำเป็นที่ผู้นั้นต้องชดใช้จำนวนเท่าที่ผิดพลาดตกหล่นไปด้วย **ครั้นเมื่อพวกท่านจะเอ่ยคำ**หรือกระทำการพิพากษาก็ดี หรือในการใดก็ดี **ก็ให้พวกท่านทรงความยุติธรรมไว้**ตามความจริงในด้านถ้อยคำ หรือการกระทำ**ถึงว่าผู้นั้น**ที่ถูกพวกท่านเอ่ยถ้อยคำพิพากษา หรือการอย่างอื่นให้ได้รับประโยชน์หรือเป็นภัย**จะเป็นวงศ์ญาติ**ของพวกท่านเอง**ก็เอาเถอะ อีกทั้งข้อสัญญา**	١٥٢- وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُ ۖ وَأَوْفُوا الْكَيْلَ وَالْمِيزَانَ بِالْقِسْطِ ۖ لَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا ۖ وَإِذَا قُلْتُمْ فَاعْدِلُوا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ ۖ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ที่พวกท่านผูกพันไว้**กับอัลเลาะห์** ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสาบานหรือบนบานหรืออื่นใด**ก็ให้พวกท่านปฏิบัติจนครบบริบูรณ์** ทั้งสี่ประการที่กล่าวแล้วคือมิให้ย่างใกล้ทรัพย์สินของเด็กกำพร้าหนึ่ง ให้ตวงและชั่งอย่างยุติธรรมหนึ่ง เมื่อจะเอ่ยคำและกระทำการตัดสินความหรืออื่น ๆ ก็ให้ทรงความเป็นธรรมไว้หนึ่ง และให้ปฏิบัติข้อสัญญาที่กระทำไว้กับอัลเลาะห์โดยครบบริบูรณ์อีกหนึ่ง **นี้แหละที่พระองค์ได้ทรงสั่งใช้ไว้แก่พวกท่านเพื่อว่าพวกท่านจักได้สำนึกได้** และเชื่อฟังคำตักเตือนที่กล่าวถึงนี้	وَبِعَهْدِ اللّٰهِ اَوْفُوْا ۚ ذٰلِكُمْ وَصّٰىكُمْ بِهٖ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُوْنَ ۝
๑๕๓.	**แหละแท้จริงสิ่ง**ที่ข้าได้บัญชาใช้พวกเจ้า**นี้คือแนว**ศาสนา**ที่เที่ยงแท้ของข้า จะนั้นพวกท่านจงเจริญตาม**แนวทางแห่งศาสนาที่เที่ยงแท้**นั้นเถิด แต่พวกท่านอย่าได้เจริญรอยตามแนวทางทั้งหลาย** ที่ขัดต่อศาสนาของข้า **มันจะได้ไม่เป็นเหตุให้พวกท่านเขวห่างจากแนวทางของพระองค์** การเจริญรอยตามแนวทางแห่งศาสนาของอัลเลาะห์และการเว้นนับถือศาสนาอื่นจากของพระองค์ **นี้แหละ** เป็นอีกหนึ่งประการ**ที่พระองค์ได้ทรงสั่งไว้แก่พวกท่าน เพื่อว่าพวกท่านจักได้ยำเกรง**พระองค์ ด้วยการประพฤติปฏิบัติตามที่ทรงใช้และทรงห้าม	١٥٣- وَاَنَّ هٰذَا صِرَاطِيْ مُسْتَقِيْمًا فَاتَّبِعُوْهُ ۚ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَنْ سَبِيْلِهٖ ۚ ذٰلِكُمْ وَصّٰىكُمْ بِهٖ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُوْنَ ۝

วรรคที่ ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๑๕๔. **หลังจาก**ที่พระองค์ได้ทรงแจ้งข่าวต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว**นั้น** พระองค์ก็ทรงแจ้งแก่พวกท่านอีกว่า **เรา** (อัลเลาะห์) **ยังได้เคยมอบให้มูซาได้รับพระคัมภีร์**เตารอตก่อนจากที่ได้ประทานพระมหาคัมภีร์อัล-กุรอานมายังมุฮำมัด **เพื่อ**ให้พระกรุณาธิคุณของเรา **เป็นที่ครบบริบูรณ์แก่ผู้ที่กระทำการดี** และถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องธำรงไว้ซึ่งคัมภีร์เตารอตให้คงทนถาวร **เพื่อแจงรายละเอียดของทุกสิ่งทุกอย่าง**ที่สอดคล้องกับศาสนา**เพื่อเป็นหนทางนำ**ให้ตรงเข้าสู่ความจริง **และเพื่อเป็นความโปรดปรานี**แก่บรรดาผู้เป็นข้าของเรา**อีกด้วย เพื่อว่าพวกเหล่านั้น**ที่เป็นวงศ์วานอิสรออีล **จักได้ศรัทธาต่อการไปเผชิญหน้าอยู่ ณ เบื้ององค์พระผู้อภิบาลแห่งพวกตน** โดยการเกิดใหม่ในวันปรภพ	١٥٤- ثُمَّ اٰتَيْنَا مُوْسَى الْكِتٰبَ تَمَامًا عَلَى الَّذِيْٓ اَحْسَنَ وَتَفْصِيْلًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَّهُدًى وَّرَحْمَةً لَّعَلَّهُمْ بِلِقَآءِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُوْنَ ۟
๑๕๕. **และนี้คือพระมหาคัมภีร์**อัล-กุรอาน**อันเรา** (อัลเลาะห์) **ได้มอบลงมายังเขา** (พระศาสดามุฮำมัด) ซึ่งพระมหาคัมภีร์อัล-กุรอานนี้**เป็นที่พอกพูน**ผลประโยชน์ให้มากมาย ทั้งภาคภพนี้และภพหน้า โอ้ปวงชนชาวมักกะห์	١٥٥- وَهٰذَا كِتٰبٌ اَنْزَلْنٰهُ مُبٰرَكٌ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ทั้งผู้นั้นยังหันหลังให้ ไม่ใส่ใจในบรรดาโองการของพระองค์**นั้นอีกด้วย อีกไม่ช้าเรา** (อัลเลาะห์) **จะตอบแทนโทษอันเลวร้ายแก่บรรดาผู้ที่หันหลังให้โองการต่าง ๆ ของเรา ในฐานะที่พวกเหล่านั้นต่างให้หลัง**หรือหาว่าเท็จซึ่งโองการต่าง ๆ ของเราดังกล่าว	وَصَدَفَ عَنْهَا ۗ سَنَجْزِي الَّذِينَ يَصْدِفُونَ عَنْ اٰيٰتِنَا سُوٓءَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يَصْدِفُونَ ۝
๑๕๘.	**พวกเหล่านั้น** ที่หาว่าบรรดาโองการของเราเป็นถ้อยคำเท็จ**หาได้รอคอยอันใดไม่นอกจากจะมีเหล่ามลาอิกะห์มายังพวกเหล่านั้น**เพื่อปลิดชีพไป **หรือจะมี**การลงทัณฑ์จาก**องค์พระผู้อภิบาลของเจ้า** (มุ-ฮำมัด) **มาถึง หรือจะมีสัญญาณบางอย่าง**จาก ๑๐ สัญญาณแสดงลางแห่งวันสิ้นโลก **จากองค์พระผู้อภิบาลของเจ้า** (มุฮำมัด) **มาถึง**พวกเหล่านั้นในวันกิยามะห์**เท่านั้น** กล่าว คือ ๑. ดัจญาล ๒. สัตว์ ชื่อสะฮ๊าบ (เมฆ) ออกจากทางสะอา มีรูประหลาดมหัศจรรย์มาก ๓. ธรณีสูบทางทิศตะวันออก ๔. ธรณีสูบทางทิศตะวันตก ๕. ธรณีสูบที่เกาะอรับ ๖. มีหมอกควัน ๗. ดวงอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันตก ๘. ยะอ์ญูจ	١٥٨- هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّآ أَنْ تَأْتِيَهُمُ الْمَلٰٓئِكَةُ أَوْ يَأْتِيَ رَبُّكَ أَوْ يَأْتِيَ بَعْضُ اٰيٰتِ رَبِّكَ ۗ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	และมะอ์ญูจ ๙. นบีอีซาลงสู่ภิภพ ๑๐. มีเพลิงพุ่งขึ้นจากนครเอเด็นเพื่อขับไล่ปวงชนให้ไปรวมกันยังทุ่งมะห์ชัร (สันนิบาตมหาชน)	

ความจริงเรื่องของสัญญาณแสดงลางแห่งวันกิยามะห์นี้ มีอัล-หะดีษ เสนอโดยอัล-บุคอรีย์ บรรยายไว้บทหนึ่งว่า วารกาลแห่งวันกิยามะห์ยังปรากฏขึ้นมิได้จนกว่าดวงอาทิตย์จะขึ้นทางทิศตะวันตก อัล-หะดีษบทนี้มีท่านไบฮะกีย์นักรายงานอัล-หะดีษผู้หนึ่งได้สนับสนุนไว้ในคัมภีร์หนึ่งของท่านในบทที่ว่าด้วยเรื่อง "การเกิดใหม่และความชุลมุน" ซึ่งท่านผู้นี้ได้รับรายงานมาแต่ท่านฮากิมบิดาอับดุลเลาะห์อีกทอดหนึ่ง มีใจความว่า "แท้จริงสัญญาณประการแรกของสัญญาณต่าง ๆนั้นคือจะปรากฏมีดัจญาล ถัดมานบีอีซาลงสู่พิภพ แล้วยะอ์ญูจกับมะอ์ญูจอุบัติขึ้น ต่อมามีสัตว์อุบัติขึ้นแล้วดวงอาทิตย์จะขึ้นทางทิศตะวันตก ซึ่งนับว่าสัญญาณสุดนี้เป็นสัญญาณหนึ่งที่สำคัญยิ่ง ที่ปวงชนกาฟิรทั้งหลายจะยอมเข้ารับนับถือศาสนาอิสลามในตอนที่นบีอีซาลงมาปรากฏยังพื้นพิภพ ถึงแม้ว่าความศรัทธาของพวกเขาเหล่านั้นในขณะนั้นจะไม่ยังประโยชน์อันใดแก่พวกเขาเลยก็ตาม

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	เพราะขณะนั้นเมื่อศาสนากลับมีเพียงศาสนาเดียว คืออิสลาม และเมื่อนบีอีซากับคณะชนที่เป็นมุสลิมถูกรับกลับไปสู่อัลเลาะห์ พวกกาฟิรส่วนใหญ่ จะกลับใจไปนับถือศาสนาเดิมของตน ในระยะนี้เองดวงอาทิตย์จะโคจรมาขึ้นทางทิศตะวันตก มวลมนุษย์บนพิภพแลเห็นเช่นนั้นเข้า ก็รีบศรัทธา	
	อัลเลาะห์จึงตรัสว่า **ในวันที่มีสัญญาณบางส่วนจากองค์พระผู้อภิบาลของเจ้า** (มุฮำมัด) คือดวงอาทิตย์จะขึ้นสู่ท้องฟ้าทางทิศตะวันตก **ปรากฏขึ้นนั้น** ความศรัทธา (อีมาน) และการสารภาพกลบใจ (เตาบะห์) **ของคนใด** ไม่ว่าจะเป็นคนกาฟิร หรือมุอ์มินผู้ทรยศ **ซึ่งแต่เดิมมิเคยได้ศรัทธามาก่อน**จากดวงอาทิตย์ขึ้นทางตะวันตก **หรือที่ผู้นั้น**มิได้**สั่งสมความดีงามอยู่ในความศรัทธาชั่วแล่นของตนนี้ ย่อมไม่ยังประโยชน์แก่ผู้นั้นเลย** นั่นแสดงว่าอัลเลาะห์จะไม่ทรงรับรองการขอรับสารภาพกลับใจของผู้นั้นเสียแล้ว โอ้มุฮำมัด **เจ้าจงกล่าว**แก่ชนมุชริกและพวกที่หาว่าเจ้าพูดเท็จเกี่ยวกับเวลากาลแห่งวันกิยามะห์เถิดว่า **พวกเจ้าจงคอยดู**สัญญาณข้อหนึ่งข้อใดดังกล่าวซึ่ง	يَوْمَ يَأْتِي بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ لَا يَنْفَعُ نَفْسًا إِيمَانُهَا لَمْ تَكُنْ آمَنَتْ مِنْ قَبْلُ أَوْ كَسَبَتْ فِي إِيمَانِهَا خَيْرًا ۗ قُلِ انْتَظِرُوا

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	อัลเลาะห์ได้ทรงสัญญาไว้แก่พวกเจ้าซิ **ส่วนเรา** (อัลเลาะห์) **นั้นกำลังรออยู่แล้ว** ที่จะลงโทษพวกเจ้าในภพหน้าหรือในภพนี้ตามที่เราได้ให้สัญญาไว้	إِنَّا مُنتَظِرُونَ ○
๑๕๙.	**แท้จริงบรรดา**ปวงชนยะฮูดีและนัซรอนี**ที่ถือศาสนาแตกต่างกัน**เนื่องจากความขัดแย้งกันในเรื่องศาสนาที่พวกเขาทั้งสองฝ่ายนับถือ คือพวกยะฮูดีเลื่อมใสนบีมูซา แต่มิได้เลื่อมใสนบีอื่น ๆ ส่วนพวกนัซรอนี ก็เลื่อมใสนบีอีซาไม่ยอมเลื่อมใสนบีอื่น **ทั้ง**พวกเขาเหล่านั้น**ยังได้ปลีกกันเป็นลัทธิต่างๆ** ยอมดำเนินแนวตามเจ้าแห่งลัทธินั้น โอ้มุฮำมัด**ตัวเจ้าหาได้เกี่ยวข้องกับ**การถูกใช้ให้สู้รบกับ**พวกเหล่านั้นแต่ประการใดไม่** ดังนั้นเจ้าอย่าได้สู้รบกับพวกนั้นเลย ความในส่วนแห่งโองการที่ว่า "ตัวเจ้าหาได้เกี่ยว-ข้องฯ" ถูกยกเลิกแล้ว**อันที่จริงกิจการทั้งปวงของพวกเหล่านั้นจะกลับไปยัง**การสอบสวน**ของอัลเลาะห์โดยเฉพาะ** พระองค์ทรงควบคุมพวกเหล่านั้นเอง **ต่อแต่นั้น** ในภพหน้า **พระองค์ก็จะทรงแจ้งแก่พวกเหล่านั้นให้รู้ผลแห่งการที่พวกนั้นได้กระทำกันไว้** แล้วจะทรงตอบสนองให้พวกเหล่านั้นได้รับผลกรรม ที่ตนกระทำกัน	١٥٩- إِنَّ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيَعًا لَّسْتَ مِنْهُمْ فِي شَيْءٍ إِنَّمَا أَمْرُهُمْ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ يُنَبِّئُهُم بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๑๖๐.	**ผู้ใดที่มีคุณธรรม**ซึ่งกระทำไว้แต่หนหลังในภพดุนยาติดตัว**ไปด้วย**ในวันกิยามะห์ **ผู้นั้นย่อมได้รับส่วน**แห่งการตอบแทนความดีงาม**นั้นสิบเท่าตัว**เป็นอย่างต่ำ แต่อาจได้รับผลตอบแทนตามสัญญาเป็นเจ็ดสิบเท่าก็ได้ เป็นเจ็ดร้อยเท่าหรือจนสุดประมาณก็ได้ **และถ้าผู้ใดที่มีความเลวร้าย**ที่กระทำไว้แต่หนหลังในภพดุนยาติดตัว**ไปด้วย** ในวันกิยามะห์**ผู้นั้นย่อมได้รับตอบแทนเพียงเท่าตัว**แห่งความเลวร้าย**เท่านั้น โดยที่พวกนั้น**ทั้งที่ทำคุณความดีและความเลวร้าย **จะไม่ถูกอยุติธรรมเลย** กล่าวคือ ข้าจะไม่เพิ่มการตอบแทนโทษให้แก่พวกนั้นทั้งจะไม่ลดการสนองตอบคุณความดีของพวกนั้นเลยแม้แต่น้อยอีกด้วย	١٦٠- مَنْ جَآءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهٗ عَشْرُ اَمْثَالِهَاۚ وَمَنْ جَآءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزٰٓى اِلَّا مِثْلَهَا وَهُمْ لَا يُظْلَمُوْنَ ○
๑๖๑.	โอ้มุฮำมัด **เจ้าจงกล่าว**แก่ชนชาวมักกะห์ **ว่าสำหรับฉันนั้น องค์พระผู้อภิบาลของฉันได้ทรงแนะหนทางไปสู่วิถีทางอันเที่ยงตรงเป็นศาสนาที่มั่นคงให้ฉันอยู่แล้ว ได้แก่ศาสนาอิบรอฮีมผู้แน่วแน่** และแปรผันออกจากทุก ๆ ศาสนาที่ไม่เที่ยงแท้**โดยที่**เขา (อิบรอฮีม) **นั้น หาได้เป็นผู้หนึ่งจากบรรดาผู้**เคารพบูชาอื่น จากอัลเลาะห์เป็นการ**ถือภาคีไม่**	١٦١- قُلْ اِنَّنِيْ هَدٰىنِيْ رَبِّيْٓ اِلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ ەۚ دِيْنًا قِيَمًا مِّلَّةَ اِبْرٰهِيْمَ حَنِيْفًاۚ وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِيْنَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๑๖๒.	โอ้มุฮำมัด **เจ้าจงกล่าว**แก่ชนชาวมักกะห์ **เถิดว่า แท้จริงการละหมาดของฉันก็ดี พิธีกรรมทางฮัจย์และพิธีการอื่น ๆ ของฉันก็ดี ความมีชีวิตอยู่และความตายของฉันก็ดี ย่อมเป็นสิทธิของอัลเลาะห์องค์พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลกทั้งสิ้น**	١٦٢- قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ۝
๑๖๓.	**ไม่มีภาคีเทียบเทียมพระองค์เลย** ไม่ว่าจะในยามดำรงละหมาด ในยามประกอบพิธีฮัจย์ตลอดทั้งในยามเป็นยามตาย **โดย**นัยแห่งเอกภาพของพระองค์**นี้เอง ฉันจึงถูกบัญชาใช้**ให้เคารพสักการะบูชาในพระองค์ **ทั้งฉันก็เป็นผู้ศรัทธา** (มุอ์มิน) **คนแรก**จากปวงประชากร**ผู้ศรัทธา**ของฉัน	١٦٣- لَا شَرِيكَ لَهُ ۖ وَبِذَٰلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ ۝
๑๖๔.	โอ้มุฮำมัด **เจ้าจงกล่าว**แก่ชนชาวมักกะห์ที่เชิญชวนให้เจ้ากลับไปสู่ศาสนาของพวกตน **เถิดว่า ฉันไม่เสาะแสวงผู้อื่นจากอัลเลาะห์มาเป็นพระผู้อภิบาลหรอก พระองค์**อัลเลาะห์**ทรงเป็นพระผู้อภิบาล**ปกครอง**ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่แล้ว** จึงไม่สมควรเลยที่ทุกสิ่งที่ถูกพระองค์ปกครองจะเข้ามาเป็นภาคีกับผู้ปกครอง พวกกาฟิรชาวมักกะห์บอกแก่พวกมุสลิมว่า พวกท่านจงเจริญรอยตามวิถีทางของพวกเราซิ แล้วในวันกิยามะห์พวกเราก็จะช่วยแบกภาระแห่งบาปของพวกท่าน พระดำรัสจากอัลเลาะห์จึงมีลงมาว่า	١٦٤- قُلْ أَغَيْرَ اللَّهِ أَبْغِي رَبًّا وَهُوَ رَبُّ كُلِّ شَيْءٍ ۚ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	แหละทุกๆชีวิตจะได้รับบาปกรรมเฉพาะที่ตนอุตสาหะกระทำเอง**เท่านั้น** มิใช่ต้องรับบาปที่ผู้อื่นกระทำ **และย่อมไม่มีผู้ใดเลยที่**กระทำความดีและความชั่ว**ต้องรับภาระ**บาป่**ของผู้อื่น**เว้นแต่บาปของเจ้าทรัพย์ หรือเจ้าหนี้ที่ถูกคนทั้งสอง (ผู้ทำความดีและผู้ทำความชั่ว) ฉ้อโกงอย่างหนึ่ง บาปของผู้ใดที่ถูกคนทั้งสองนั้นใช้หรือชักชวนให้กระทำบาปนั้น ๆ อย่างหนึ่งและบาปของผู้ใดที่เจริญรอยตามคนทั้งสองนั้นอีกอย่างหนึ่งเท่านั้น **ครั้นแล้ว**ในบั้นปลายของ**พวกเจ้าก็จะกลับคืนไปยัง**การสอบสวนของ**องค์พระผู้อภิบาลแห่งพวกเจ้าแล้วพระองค์จะทรงแจ้งให้พวกเจ้าทราบถึง เรื่อง**ของศาสนา**ที่พวกเจ้าได้เคยขัดแย้งกันมาก่อนนั้น**	وَلَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ إِلَّا عَلَيْهَا ۚ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ۚ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُم مَّرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ۝
๑๖๕.	**และพระองค์ ทรงเป็นผู้ให้พวกเจ้าเป็นผู้มาแทน**พวกที่ถูกทำลายชาติพันธุ์ไปแล้ว **ณ หน้าแผ่นดิน ทั้งพระองค์ยังได้ทรงยกระดับพวกเจ้าบางพวกไว้เหนือกว่าอีกพวกหนึ่งเป็นหลายขั้น**ในทางรูปสมบัติบ้าง ในทางทรัพย์สินบ้าง ในด้านศักดิ์ตระกูลบ้าง ในด้านเกียรติยศบ้าง ในด้านคุณวุฒิและพลานามัยดีบ้าง **ทั้งนี้เพื่อที่พระองค์**จะทรงแสดงความรอบรู้	١٦٥- وَهُوَ الَّذِي جَعَلَكُمْ خَلَائِفَ الْأَرْضِ وَرَفَعَ بَعْضَكُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	อันมีอยู่แล้วแต่เดิมของพระองค์ให้ปรากฏแก่พวกเจ้า เหมือนดัง**จะทรงลองใจพวกเจ้าเกี่ยวกับเรื่อง**รูปสมบัติ ทรัพย์สิน ศักดิ์ตระกูล เกียรติยศ คุณวุฒิและพลานามัย **ที่พระองค์ได้ทรงให้เกิดมีขึ้นแก่พวกเจ้า** ว่าในหมู่ของพวกเจ้านั้นจะมีใครบ้างที่ขอบพระคุณ และไม่ขอบพระคุณ และพระองค์ได้ทรงให้ส่วนหนึ่งจากพวกเจ้าตกต่ำลงโดยมีรูปอัปลักษณ์ ยากจนข้นแค้น ตระกูลต่ำ มีความโง่งมอับปัญญาและอ่อนแอ เพื่อที่พระองค์จะทรงแสดงความรอบรู้อันมีอยู่แล้วแต่เดิมของพระองค์ให้ปรากฏแก่พวกเจ้าว่า ในหมู่พวกเจ้านั้นจะมีคนใดบ้างที่อดทนและไม่ยอมอดทน **แท้จริงองค์พระผู้อภิบาลแห่งเจ้า** (มุฮำมัด) **นั้นทรงเป็นองค์ลงอาญาผู้ทรยศ โดยฉับพลันยิ่งนัก** เมื่อถึงเวลา **แหละว่าพระองค์นั้นทรงยิ่งในการอภัยโทษ**ให้แก่มวลชนมุอ์มิน **ทรงโปรดปรานียิ่ง**ต่อพวกนั้น	لِّيَبْلُوَكُمْ فِىْ مَآ اٰتٰىكُمْ ۗ إِنَّ رَبَّكَ سَرِيْعُ الْعِقَابِ ۖ وَإِنَّهٗ لَغَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ۝

บทที่ ๖ อัล-อะอ์ร๊อฟ

ประทาน ณ นครมักกะห์
มีทั้งสิ้น ๒๐๖ โองการ

อยู่ในส่วนที่ ๘ ๘๗ โองการ
อยู่ในส่วนที่ ๙ ๑๑๙ โองการ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ข้าพเจ้าขอเริ่มสิ่งที่ชอบแห่งศาสนา **ด้วยพระนามแห่งอัลเลาะห์ผู้ทรงเมตตา**ใน โลกนี้**ทั่วไป ทรงเมตตา**ในโลกหน้า **เฉพาะ**ผู้มีศรัทธาตามคำสั่งสอนของพระองค์	بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ○
๑.	**อลิฟ-ลาม-มีม-ศ๊อด** อัลเลาะห์เท่านั้นที่ทรงรู้ความหมายของคำนี้	الۤمّۤصۤ ○
๒.	โอ้มุฮำมัด **นี้เป็นพระคัมภีร์**อัล-กุรอาน**ที่ถูกประทานมายังเจ้า อย่าให้ถือเป็นภาระหนักใจแก่เจ้าเลย**ในอันที่เจ้าจะเผยแพร่พระคัมภีร์นี้ให้ทั่วถึงด้วยเจ้าเกรงจะถูกกล่าวหาว่าเท็จ **ทั้งนี้เพื่อว่าเจ้าจะได้ใช้พระคัมภีร์นี้เป็นที่ตักเตือน**พวกกาฟิร **ทั้ง**พระมหาคัมภีร์อัล-กุรอานนี้ **ยังเป็นที่ระลึกสำหรับเหล่าผู้ศรัทธาอีกด้วย**	٢-كِتٰبٌ اُنْزِلَ اِلَيْكَ فَلَا يَكُنْ فِيْ صَدْرِكَ حَرَجٌ مِّنْهُ لِتُنْذِرَ بِهٖ وَذِكْرٰى لِلْمُؤْمِنِيْنَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๓.	โอ้มุฮัมมัด จงกล่าวแก่พวกที่บรรลุศาสนภาวะแล้ว ทั้งฝ่ายมุอ์มินและกาฟิร ว่า**พวกเจ้าจงเจริญรอยตามพระคัมภีร์**อัล-กุรอาน **ที่ถูกประทานจากองค์พระผู้อภิบาลของพวกเจ้าลงมายังพวกเจ้า และว่าพวกเจ้าอย่าได้เอาผู้ที่นอกจากพระองค์**อัลเลาะห์ เช่นพวกไชตอนมนุษย์และญินเป็นต้น **มาเป็นมิตร**ในอันที่พวกเจ้ายอมน้อมภักดีต่อพวกเหล่านั้น เพื่อแสดงการทรยศต่อพระองค์ **น้อยนักที่พวกเจ้าจะยอมเชื่อฟัง**คำตักเตือน	٣- اِتَّبِعُوْا مَآ اُنْزِلَ اِلَيْكُمْ مِّنْ رَّبِّكُمْ وَلَا تَتَّبِعُوْا مِنْ دُوْنِهٖٓ اَوْلِيَآءَ ۗ قَلِيْلًا مَّا تَذَكَّرُوْنَ ○
๔.	**และมากกว่ามากแล้วที่เรา** (อัลเลาะห์) หมายจะทำลายล้าง เราก็**ได้ทำลายล้าง**ประชาชน**ชาวตำบลต่าง ๆ อันการลงโทษจากเราเกิดมีขึ้นแก่ชาวตำบลนั้นในยามค่ำคืน**ก็มี เช่นโทษที่เกิดแก่ประชากรของพระศาสดาลู๊ต **หรือในตอนที่พวกเหล่านั้น**ที่เป็นประชากรของพระศาสดาซุไอบ์**กำลังหลับนอน**พักผ่อนกลางวัน**กันอยู่**ก็มี	٤- وَكَمْ مِّنْ قَرْيَةٍ اَهْلَكْنٰهَا فَجَآءَهَا بَأْسُنَا بَيَاتًا اَوْ هُمْ قَآئِلُوْنَ ○
๕.	**ในเมื่อการลงโทษจากเรา** (อัลเลาะห์) **ได้เกิดมีขึ้นแก่พวกนั้น พวกเหล่านั้น**คิดจะปกป้องให้พ้นภัยหรือจะ **ทักท้วงอะไรมิได้อีกแล้ว นอกจากจะยอมรับ**สภาพและ**พูดกันว่า พวกเรานี้ช่างเป็นพวกคดโกงแท้ ๆ**	٥- فَمَا كَانَ دَعْوٰىهُمْ اِذْ جَآءَهُمْ بَأْسُنَآ اِلَّآ اَنْ قَالُوْٓا اِنَّا كُنَّا ظٰلِمِيْنَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๖.	ขอให้สัตย์ปฏิญาณว่า **อันที่จริง**ในวันกิยามะห์**นั้นเราใคร่จะถาม**เพื่อตำหนิในความเลว และการไม่เอาใจใส่ของ**บรรดา**ประชากร**ที่เคยมีพระศาสนทูตมาถึง** ว่าพวกประชากรเหล่านั้นได้ตอบรับพระศาสนทูตที่มาถึง และว่า ได้ประพฤติปฏิบัติศาสนกิจที่มีมาถึงพวก**เหล่านั้น**หรือเปล่า **และเราใคร่จะถามพวกศาสนทูต**เป็นการยกย่อง และเพื่อหักล้างคำของพวกกาฟิรที่ว่า “ไม่เคยมีพระศาสนทูตส่งมาเลย” **อีกด้วย** ว่าได้นำศาสนาไปเผยแพร่ยังประชากรของตนหรือเปล่า เมื่อทั้งพวกประชากรและพวกพระศาสนทูตมิได้ตอบว่ากระไร พระองค์ก็ตรัส	٦- فَلَنَسْـَٔلَنَّ الَّذِينَ أُرْسِلَ إِلَيْهِمْ وَلَنَسْـَٔلَنَّ الْمُرْسَلِينَ ۝
๗.	ขอให้สัตย์ปฏิญาณว่า **ความจริงเรา** (อัลเลาะห์) **จะเล่าเรื่องราวโดยความรู้**จากเรา**ให้พวกเหล่านั้น**ทั้งที่เป็นพระศาสดาและที่เป็นประชากรตั้งแต่สมัยอาดัมเรื่อยมาจนถึงประชากรของพระศาสดามุฮำมัดได้สดับถึงพฤติการณ์ของพวกพระศาสดาว่าได้นำศาสนาไปเผยแพร่จริง และพฤติการณ์ของประชากรว่ามิได้ตอบรับพวกพระศาสนทูตและยังมิได้ปฏิบัติตามพระศาสนทูต **โดยเรานั้นจะละเสียเลย** ซึ่งพฤติการณ์ของพวกศาสนทูตและของพวกประชากร**ก็หามิได้**	٧- فَلَنَقُصَّنَّ عَلَيْهِم بِعِلْمٍ وَمَا كُنَّا غَآئِبِينَ ۝

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๘.	**การชั่งอันเที่ยงธรรม** ที่ชั่งความดี และความชั่วด้วยตาชั่ง **ย่อมมีขึ้นในวัน**กิยามะห์**นั้น** ซึ่งพวกพระศาสนทูตจะถูกสอบถาม และปวงประชากรจะถูกสอบสวน **ฉะนั้นหาก**มุอ์มินที่ทำแต่ความดีและที่ทำความดีและความชั่ว**ผู้ใดที่อัตราบุญของเขาหนัก**ไปข้างดี **เขาเหล่านั้นเป็นผู้มีชัย** ได้เข้าสู่สรวงสวรรค์	٨- وَالْوَزْنُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ ۚ فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ○
๙.	**และถ้า**พวกกาฟิรและพวกมุอ์มินที่ทำทั้งความดีและความชั่ว**ผู้ใดที่**อัตราบาปของเขาหนักไปข้างชั่ว คือ**อัตราบุญของเขาเบา**กว่าบาป **เขาเหล่านั้นย่อมจะพบว่าตัวเองขาดทุนเสียแล้ว** ที่กระทำตนให้ต้องเข้าสู่นรกชั่วกาลนานถ้าเป็นกาฟิร และจะสู่นรกชั่วคราว แต่ขั้นสุดท้ายได้เข้าสู่สวรรค์ถ้าผู้นั้นเป็นมุอ์มิน **ในฐานะที่พวกเหล่านั้นเคยปฏิเสธโองการต่าง ๆ ของเรา** นอกนั้นก็ได้แก่พวกที่กระทำความดีกับความชั่วเสมอกัน พวกนี้ต้องอยู่ที่กำแพงสวรรค์แล้วในที่สุดก็ได้เข้าสู่สวรรค์ และสำหรับมุอ์มินผู้ฉ้อโกง แม้ที่สุดเขาจะมีความดีมากสักปานใด คุณความดีก็จะถูกโอนไปให้แก่ผู้ถูกฉ้อโกง แต่ถ้าผู้นั้นไม่มีคุณความดีอันใดเลย เขาต้องรับเอาความชั่วของผู้ถูกฉ้อโกงไว้ ในอาการทั้งสองที่ว่านี้เขาก็จะถูกลงโทษชั่วคราวแต่ผลที่สุดเขาก็จะได้เข้าสู่สรวงสวรรค์	٩- وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَٰئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ بِمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَظْلِمُونَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๑๐.	โอ้ปวงอนุชนของอาดัม ขอให้สัตย์ปฏิญาณว่า**แท้จริงแล้ว เรา** (อัลเลาะห์) **ได้ให้พวกเจ้าพำนัก ณ แผ่นดิน และเรายังได้ให้พวกเจ้าดำรงชีพอยู่ ณ ที่ผืนแผ่นดินนั้นด้วย ซึ่งน้อยนักที่พวกเจ้าจะรู้จักขอบคุณ** ในบุญคุณของเราที่ได้ให้พวกเจาพำนัก และมีการดำรงชีพ ณ หน้าแผ่นดิน	١٠- وَلَقَدْ مَكَّنَّاكُمْ فِي الْأَرْضِ وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعَايِشَ ۗ قَلِيلًا مَا تَشْكُرُونَ ○
๑๑.	**และ**ขอให้สัตย์ปฏิญาณว่า **แท้จริงเรา** (อัลเลาะห์) **ได้**สร้างนบีอาดัมผู้เป็นบิดาของ**พวกเจ้า แล้วเราก็ได้**ให้ผู้เป็นบิดาของ**พวกเจ้าเป็นรูปร่างขึ้น** โดยที่พวกเจ้าทั้งหลายอยู่ในกระดูกสันหลังของอาดัม **ต่อจากนั้นเราจึงได้สั่งแก่มวลมลาอิกะห์ว่า พวกเจ้าจงเคารพอาดัม** โดยการโน้มศีรษะ **พวก**มลาอิกะห์**เหล่านั้นจึงแสดงความเคารพ**อาดัมตามพระบัญชา **เว้นแต่อิบลีส** ผู้เป็นบิดาของเหล่าญิน **เท่านั้นที่มันมิได้เข้าเป็นผู้มีส่วนของผู้ให้ความเคารพ**	١١- وَلَقَدْ خَلَقْنَاكُمْ ثُمَّ صَوَّرْنَاكُمْ ثُمَّ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ لَمْ يَكُنْ مِنَ السَّاجِدِينَ ○
๑๒.	**พระองค์ตรัสว่า อะไรหรือที่ห้ามเจ้ามิให้แสดงความเคารพ**อาดัม **ในเมื่อข้าได้บัญชาใช้เจ้า มันตอบว่า ข้านี้ประเสริฐเลิศกว่าเขา** (อาดัม) **ที่พระองค์สร้างตัวข้าขึ้นจากไฟ แต่พระองค์สร้างเขาขึ้นจากดิน** ไฟจึงต้องเลิศกว่าดินนั้นเป็นความเข้าใจผิด เพราะดินเป็นเหตุทำให้เกิดพืชพันธุ์ แต่ไฟมีแต่จะทำลายสิงต่าง ๆ ให้พินาศ	١٢- قَالَ مَا مَنَعَكَ أَلَّا تَسْجُدَ إِذْ أَمَرْتُكَ ۖ قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِنْهُ خَلَقْتَنِي مِنْ نَارٍ وَخَلَقْتَهُ مِنْ طِينٍ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๑๓.	พระองค์ตรัสว่า เจ้าจงลงไปเสียจากสวรรค์แห่งนี้ ไม่น่าที่เจ้าจะแสดงหยิ่งยโส ณ ที่แห่งนี้เลย เจ้าจงออกไปเสียให้พ้นจากสวรรค์นี้ เพราะเจ้านั้นเป็นผู้หนึ่งจากบรรดาผู้ต่ำทราม	١٣- قَالَ فَاهْبِطْ مِنْهَا فَمَا يَكُونُ لَكَ أَنْ تَتَكَبَّرَ فِيهَا فَاخْرُجْ إِنَّكَ مِنَ الصَّاغِرِينَ ○
๑๔.	อิบลีสหรืออีกชื่อหนึ่งว่าไชตอนมันจึงกล่าวขึ้นว่า ขอพระองค์จงผัดผ่อนให้ข้าอีกหน่อยเถิดอย่าให้ข้าได้ตายในขณะนี้เลยแต่ขอให้มีชีวิตจนกว่าจะถึงวันเป่าสังข์ครั้งสองที่พวกมนุษย์ทั้งหลายจะถูกบังเกิดกันขึ้นใหม่	١٤- قَالَ أَنْظِرْنِي إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ ○
๑๕.	พระองค์ตรัสว่า เจ้าย่อมเป็นผู้หนึ่งจากพวกที่ได้รับการประวิงเวลาจนถึงวันเป่าสังข์ครั้งสอง แต่บางนัยแห่งโองการอื่นว่าจนถึงวันเป่าสังข์ครั้งที่หนึ่งแน่นอนทีเดียว	١٥- قَالَ إِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِينَ ○
๑๖.	มันกล่าวว่า ก็เพราะพระองค์นั่นแหละที่กระทำให้ข้าไขว้เขว ข้าขอปฏิญาณว่าข้าจะพยายามให้พวกเหล่านั้น ที่เป็นลูกหลานของอาดัม ตกอยู่ในความไขว้เขวห่างจากวิถีทางแห่งศาสนาอิสลามอันเที่ยงตรงของพระองค์ จนพวกลูกหลานของอาดัม เกิดความหายนะเพราะข้าดังที่ข้าได้เคยรับความหายนะ เพราะอาดัมผู้เป็นบรรพบุรุษของพวกนั้นเป็นต้นเหตุ	١٦- قَالَ فَبِمَا أَغْوَيْتَنِي لَأَقْعُدَنَّ لَهُمْ صِرَاطَكَ الْمُسْتَقِيمَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๑๗.	**จากนั้นข้าก็จะเข้ามาอยู่ท่ามกลางพวก**ลูกหลาน**เหล่านั้น**ของอาดัม **ทั้งเบื้องหน้าเบื้องหลัง เบื้องขวาและเบื้องซ้ายพวกนั้น**แล้วข้าจะคอยห้ามพวกนั้น มิให้ดำเนินรอยตามศาสนา **โดยพระองค์จะไม่ได้พบเห็นส่วนมากจากพวกเหล่านั้นเป็นพวกที่ศรัทธาเลย**	١٧- ثُمَّ لَآتِيَنَّهُم مِّن بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَ مِنْ خَلْفِهِمْ وَعَنْ أَيْمَانِهِمْ وَعَنْ شَمَائِلِهِمْ وَلَا تَجِدُ أَكْثَرَهُمْ شَاكِرِينَ ○
๑๘.	**พระองค์ตรัส**แก่อิบลีสว่า **เจ้าจงออกไปเสียให้พ้น**จากสวรรค์**แห่งนี้อย่างอดสูและถูกขับไล่**ใสส่งออกห่างจากความโปรดปรานีพระองค์ทรงให้สัตย์ปฏิญาณว่า **หากผู้ใดจากพวกเหล่านั้น**ที่เป็นบุตรหลานของอาดัม **เจริญรอยตามเจ้า แน่นอนข้าจะรวมพวกเจ้าทั้งสิ้น**ทั้งตัวเจ้า (อิบลีส) เอง ลูกหลานของเจ้าและมวลมนุษย์ที่เจริญรอยตามเจ้าเข้า**บรรจุให้เต็มนรกญะฮันนำ**	١٨- قَالَ اخْرُجْ مِنْهَا مَذْءُومًا مَّدْحُورًا لَّمَن تَبِعَكَ مِنْهُمْ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنكُمْ أَجْمَعِينَ ○
๑๘.	**แล้ว**พระองค์ตรัสว่า **โอ้อาดัม ทั้งตัวเจ้าและ**เฮาวาอ์**ภรรยาของเจ้า จงพำนักอยู่ ณ สรวงสวรรค์เถิด เจ้าทั้งสองจงบริโภคสิ่งใดก็ได้ตามที่จะต้องการ แต่เจ้าทั้งสองอย่าได้ย่างใกล้และบริโภคไม้ต้นนี้** ชื่อว่าต้นข้าวสาลี **เพื่อว่าเจ้าทั้งสองจะได้ไม่ใช่ส่วนหนึ่งจากบรรดาที่คดโกง**	١٩- وَيَا آدَمُ اسْكُنْ أَنتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ فَكُلَا مِنْ حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَٰذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๒๐.	**แต่แล้วไชตอน**หรืออีกนัยหนึ่งว่าอิบลีส**ก็ได้กระทำให้ทั้งสองเกิดลังเลใจ เพื่อมันจะได้เผยส่วนน่าบัดสีที่ถูกปกปิดไว้สำหรับทั้งสองนั้นให้ปรากฏ** วัตถุประสงค์ของมันที่พยายามทำให้ทั้งสองมีใจลังเลนี้ก็คือต้องการจะให้ทั้งสองถลำเข้ากระทำการชั่วช้าอันเป็นเหตุให้ทั้งสองถูกขับไล่ออกจากสวรรค์เหมือนกับที่มันเองเคยถูกขับไล่ออกพ้นไปจากสวรรค์นั้นแล้ว **และมันก็เอ่ยขึ้น**เพื่อให้อาดัมกับภรรยาลังเลใจ**ว่าที่องค์พระผู้อภิบาลของท่านทั้งสอง ได้ทรงห้ามท่านทั้งสองห่างจากไม้ต้นนี้ ก็เพราะกลัวว่าท่านทั้งสองจะเป็นมลาอิกะห์หรือไม่ก็เป็นส่วนหนึ่งจากบรรดาผู้อยู่ยั่งยืน**ประจำ ณ สวรรค์นี้ **เท่านั้น**	٢٠- فَوَسْوَسَ لَهُمَا الشَّيْطٰنُ لِيُبْدِيَ لَهُمَا مَا وٗرِيَ عَنْهُمَا مِنْ سَوْاٰتِهِمَا وَقَالَ مَا نَهٰىكُمَا رَبُّكُمَا عَنْ هٰذِهِ الشَّجَرَةِ اِلَّآ اَنْ تَكُوْنَا مَلَكَيْنِ اَوْ تَكُوْنَا مِنَ الْخٰلِدِيْنَ ۝
๒๑.	**แล้วมันได้สบถสาบาน**ด้วยพระนามของอัลเลาะห์**แก่ทั้งสองนั้นว่า แท้จริงข้าเป็นผู้หนึ่งที่หวังดีต่อท่านทั้งสอง** ในเรื่องที่ข้าได้บอกไว้นั้น	٢١- وَقَاسَمَهُمَآ اِنِّيْ لَكُمَا لَمِنَ النّٰصِحِيْنَ ۝

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๒๒.	และมันยังกระทำให้เขาทั้งสองนั้นตกต่ำ โดยการลวงล่อของมัน ครั้นเมื่อทั้งสองได้ลิ้มรสแห่งผลไม้นั้น สิ่งน่าบัดสีคือทวารทั้งหน้าและหลังของทั้งสองจึงปรากฏขึ้น ทั้งสองเด็ดใบไม้สวรรค์มาปิดคลุมสองทวารนั้นไว้ แล้วพระผู้อภิบาลของทั้งสองก็ได้ทรงร้องบอกเขาทั้งสองว่า ข้าเคยได้ห้ามเจ้าทั้งสองแล้วใช่ไหมว่าให้ออกห่างไม้ต้นนี้ และข้าก็เคยได้บอกแก่เจ้าทั้งสองแล้วมิใช่หรือว่า แท้จริงไชตอนนั้นมันคือศัตรูสำหรับเจ้าทั้งสองอย่างแจ้งชัดทีเดียว	٢٢- فَدَلّٰىهُمَا بِغُرُوْرٍ ۚ فَلَمَّا ذَاقَا الشَّجَرَةَ بَدَتْ لَهُمَا سَوْاٰتُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفٰنِ عَلَيْهِمَا مِنْ وَّرَقِ الْجَنَّةِ ۗ وَنَادٰىهُمَا رَبُّهُمَآ اَلَمْ اَنْهَكُمَا عَنْ تِلْكُمَا الشَّجَرَةِ وَاَقُلْ لَّكُمَآ اِنَّ الشَّيْطٰنَ لَكُمَا عَدُوٌّ مُّبِيْنٌ ○
๒๓.	ทั้งสองตอบว่า โอ้องค์พระผู้อภิบาลแห่งข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้คิดคดแก่ตนเองเสียแล้ว ด้วยการฝ่าฝืนคำบัญชาใช้และห้ามของพระองค์ (ก่อนได้รับตำแหน่งเป็นพระศาสนทูต) กลับไปเชื่อฟังคำสั่งของศัตรูของข้าพระองค์ที่ให้ข้าพระองค์กินผลข้าวสาลี ซึ่งพระองค์ได้ทรงห้ามไว้แล้ว หากว่าพระองค์ไม่โปรดอภัยโทษแก่ข้าพระองค์ และสิ้นความโปรดปรานีต่อข้าพระองค์แล้วไซร้ ข้าพระองค์นี้จักเป็นส่วนหนึ่งจากบรรดาผู้ขาดทุนแน่นอนทีเดียว	٢٣- قَالَا رَبَّنَا ظَلَمْنَآ اَنْفُسَنَا ۚ وَاِنْ لَّمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُوْنَنَّ مِنَ الْخٰسِرِيْنَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๒๔.	**พระองค์ตรัสว่า** โอ้อาดัมและเฮาวาอ์**พวกเจ้า**ทั้งสอง**จงลงไป**ยังหน้าแผ่นดิน พร้อมกับมีเชื้อพันธุ์ในตัวเจ้าทั้งสองลงไปด้วยเถิด **โดยที่บางส่วน**จากลูกหลาน**ของพวกเจ้า**ทั้งสอง**เป็นศัตรูต่อกัน และสำหรับพวกเจ้า ณ หน้าแผ่นดินนั้นก็ให้มีที่พัก**อาศัยในยามมีชีวิตอยู่ และเป็นที่ฝังร่างเมื่อถึงคราวตาย **และมีประโยชน์สุขชั่วขณะ**จนกว่าจะตายเท่านั้น	٢٤- قَالَ اهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ ۚ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ ○
๒๕.	**พระองค์ตรัสว่า ณ ที่**แผ่นดิน**นั้นพวกเจ้า**ทั้งสอง**จะมีชีวิตอยู่** กับ ณ **ที่นั้นพวกเจ้า**ทั้งสอง**จะตายลง และจากที่นั้น พวกเจ้า**ทั้งสอง **จะถูกบังเกิดขึ้น**ในวันปรภพ	٢٥- قَالَ فِيهَا تَحْيَوْنَ وَفِيهَا تَمُوتُونَ وَمِنْهَا تُخْرَجُونَ ○
๒๖.	**โอ้บุตรหลานของอาดัม** ความจริงเรา (อัลเลาะห์) **ได้ให้**พวกเจ้า**มีเครื่องแต่งกาย** มีผ้านุ่ง ผ้าห่ม เป็นต้นให้**เป็น**ทั้ง**ที่ปกคลุมส่วนที่อับอายของพวกเจ้า และเพื่อเป็นเครื่องประดับกาย**ให้สวยงาม **แต่เครื่องประดับแห่งความยำเกรง**ด้วยการปฏิบัติดีและมีจรรยามารยาทดี**นั่นซิ** เป็นเครื่องปกคลุม**ที่ดียิ่งกว่า**เครื่องแต่งกายทั้งนี้เพราะเหตุว่าความประพฤติปฏิบัติดีตลอดทั้งการมีจรรยามารยาทดีนั้นย่อมสามารถป้องกันการลงโทษได้ **การที่**ได้ทรงให้พวกเจ้ามีเครื่องแต่งกายไว้ปกคลุมและประดับ–กายข้างต้น**นี้แหละ นับเป็นส่วนหนึ่งของ**	٢٦- يَا بَنِي آدَمَ قَدْ أَنْزَلْنَا عَلَيْكُمْ لِبَاسًا يُوَارِي سَوْآتِكُمْ وَرِيشًا ۖ وَلِبَاسُ التَّقْوَىٰ ذَٰلِكَ خَيْرٌ ۚ ذَٰلِكَ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	สัญญาณที่ชี้ให้เห็นพลานุภาพ **แห่งอัล-เลาะห์ เพื่อว่าพวกเขาจักได้เชื่อฟังคำ**ตักเตือนแล้วจะได้เกิดความศรัทธา	لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ○
๒๗.	**โอ้บุตรหลานของอาดัม อย่าปล่อยให้ไชตอนก่อความหายนะแก่พวกเจ้าเหมือนดั่งที่มันได้เคยให้**อาดัมกับเฮาวาอ์ผู้เป็น**บิดามารดาของพวกเจ้าต้องออกพ้นจากสวรรค์ โดยเครื่องแต่งกายของทั้งสอง**ก็ถูกมัน**เปลื้องออก เพื่อให้ทั้งสองแลเห็นส่วนที่น่าอับอายของตน แท้จริงมันกับสมุนของมันจะแลเห็นพวกเจ้าได้จากด้านที่พวกเจ้ามองไม่เห็นพวกมัน**ในเมื่อพวกมันอยู่ในรูปเดิมของมัน เพราะรูปร่างนี้ละเอียดอ่อนมาก ทั้งไม่มีสีที่รูปร่างของมันเหล่านั้น ถ้าเมื่อไรพวกมันจำแลงร่างเป็นรูปกายอย่างอื่นพวกเราก็จะสามารถแลเห็นพวกมันได้ **แท้จริงเรา** (อัลเลาะห์) **ได้ให้ไชตอนเป็นผู้อุปถัมภ์**และเป็นสหาย**ของพวกที่มิได้ศรัทธา** (กาฟิร)	٢٧- يَٰبَنِيٓ ءَادَمَ لَا يَفْتِنَنَّكُمُ ٱلشَّيْطَٰنُ كَمَآ أَخْرَجَ أَبَوَيْكُم مِّنَ ٱلْجَنَّةِ يَنزِعُ عَنْهُمَا لِبَاسَهُمَا لِيُرِيَهُمَا سَوْءَٰتِهِمَآ إِنَّهُۥ يَرَىٰكُمْ هُوَ وَقَبِيلُهُۥ مِنْ حَيْثُ لَا تَرَوْنَهُمْ إِنَّا جَعَلْنَا ٱلشَّيَٰطِينَ أَوْلِيَآءَ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ ○
๒๘.	**และในเมื่อพวก**กาฟิร**เหล่านั้นได้กระทำความชั่วช้า** อาทิเช่น เคารพบูชาผู้อื่นที่นอกจากอัลเลาะห์ และพวกที่เปลือยกายเวียนรอบไบตุลเลาะห์โดยเอ่ยว่า พวกเราจะไม่เวียนรอบไบตุลเลาะห์ในเครื่องแต่งกายชุดที่พวกเราใช้นุ่งไปทำการทรยศต่ออัล-เลาะห์พวกกาฟิรนั้นจึงถูกห้ามมิให้ใช้เครื่องแต่งกายที่ว่านี้ **แล้วก็กล่าวว่า**	٢٨- وَإِذَا فَعَلُوا۟ فَٰحِشَةً قَالُوا۟

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	พวกเราเคยพบเห็นบรรพบุรุษของเรากระทำความชั่วเป็น**อย่างนั้น** พวกเราจึงต้องเจริญรอยตามบรรพบุรุษของพวกเรา และยังเอ่ยอีกว่า **อัลเลาะห์ทรงบัญชาใช้พวกเราอย่างนั้นด้วย** โอ้มุฮำมัด **เจ้าจงกล่าว**หักล้างกาฟิรเหล่านั้นเถิด**ว่าแท้ที่จริงอัลเลาะห์มิได้ทรงบัญชาใช้ให้กระทำความชั่วหรอก ไม่น่าที่พวกท่านจะพูดใส่ความเท็จถึงอัลเลาะห์ในสิ่งที่พวกท่านไม่รู้เลย** ที่หาว่าพระองค์ทรงใช้พวกท่านให้ประกอบการชั่วนั้น ๆ	وَجَدْنَا عَلَيْهَآ اٰبَآءَنَا وَاللّٰهُ اَمَرَنَا بِهَا ۗ قُلْ اِنَّ اللّٰهَ لَا يَأْمُرُ بِالْفَحْشَآءِ ۗ اَتَقُوْلُوْنَ عَلَى اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ ۝
๒๙.	โอ้มุฮำมัด **เจ้าจงกล่าว**แจ้งสิ่งที่อัลเลาะห์ทรงใช้พวกกาฟิรเถิดว่า **องค์พระผู้อภิบาลของฉันได้ทรงบัญชาใช้ให้ดำรงธรรมไว้** ไม่ว่าจะโดยถ้อยคำและความประพฤติปฏิบัติพวกท่านจงรับตามที่ทรงสั่งไว้นี้เถิด**และว่าให้พวกท่านดำรงการละหมาดโดยความบริสุทธิ์ใจ**ต่อพระองค์ **และจงน้อมสักการะต่อพระองค์โดยหัวใจบริสุทธิ์สะอาดในศาสนาเพื่อพระองค์** โดยที่พวกท่านจะถูกพระองค์ให้**กลับคืนมา**มีชีวิตใหม่อีกในวันกิยามะห์แล้วจะทรงตอบสนองผลกรรมแก่พวกท่าน **เหมือนกับที่พระองค์ได้เริ่มสร้างพวกท่าน**ให้มีชีวิตขึ้นในภพดุนยา โดยพระองค์ได้ทรงกำหนดวัน ชีวิต อายุ การกระทำและอื่น ๆ ให้ด้วย ซึ่งแต่เดิมก่อนจากเริ่ม	٢٩- قُلْ اَمَرَ رَبِّيْ بِالْقِسْطِ ۗ وَاَقِيْمُوْا وُجُوْهَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَّادْعُوْهُ مُخْلِصِيْنَ لَهُ الدِّيْنَ ۗ كَمَا بَدَاَكُمْ تَعُوْدُوْنَ ۝

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ

สร้างและก่อนจากทรงให้กลับคืนมาอีกนั้น พวกท่านก็ยังไม่มีเลย

๓๐. **โดย**ในหมู่พวกท่านนั้น **มีอยู่พวกหนึ่งที่พระองค์ได้ทรงชี้หนทางนำให้** และยัง**มีอีกพวกหนึ่ง ที่พวกนี้ต้องได้รับความงมงายแน่ ๆ เพราะพวกเขานี้ถือเอาพวกไชตอนเป็นผู้อุปถัมภ์** และเห็นสหายสนิท**แทนที่จะยึดถืออัลเลาะห์ โดยสำคัญผิด** คาดคะเนเอาว่า **แท้จริงพวกตนจักได้รับหนทางนำ** ความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ เพราะหลักศาสนาที่เกี่ยวกับการศรัทธาจะยึดเพียงการคาดคะเนไม่ได้ ความมีใจมั่นคงและเด็ดขาดเท่านั้นที่จัดว่าเป็นเนื้อหาทางศาสนา

٣٠- فَرِيقًا هَدَىٰ وَفَرِيقًا حَقَّ عَلَيْهِمُ
الضَّلَٰلَةُ ۗ إِنَّهُمُ اتَّخَذُوا الشَّيَٰطِينَ
أَوْلِيَاءَ مِن دُونِ اللَّهِ
وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُم مُّهْتَدُونَ ○

มูลเหตุแห่งการลงโองการต่อไปนี้ คือได้มีชนชาวอรับฝ่ายหนึ่งมีแต่ความโง่งมอรับพวกนี้ได้ทำการเวียน (ตอว๊าฟ) รอบไบ-ตุลเลาะห์โดยเปลือยกายในตอนกลางวันสำหรับชาย และในตอนค่ำคืนสำหรับหญิง แล้วพวกนั้นยังกล่าวว่าพวกเราจะไม่เวียนรอบไบตุลเลาะห์ในชุดแต่งกายที่พวกเราใช้ประกอบการทรยศต่ออัลเลาะห์ในชุดแต่งกายนั้น จึงมีโองการลงมาว่า

๓๑. **โอ้บุตรหลานของอาดัม พวกเจ้าจงสวมใส่เครื่องนุ่งห่มของพวกเจ้า** ในเขตที่กำหนดไว้ระหว่างสะดือจดเข่าสำหรับชายกับทาสหญิง และให้ปกคลุมทั้งร่าง

٣١- يَٰبَنِيٓ ءَادَمَ خُذُوا زِينَتَكُمْ عِندَ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ

ยกเว้นใบหน้า และฝ่ามือสำหรับหญิงเสรีชน กล่าวคือการคลุมนี้ให้กระทำ**ในทุกครั้งที่ดำรงละหมาด** และเวลาทำการเวียนรอบอัล-กะอ์บะห์

كُلِّ مَسْجِدٍ

มูลเหตุแห่งการลงโองการต่อไปนี้

คือมีอรับเผ่าหนึ่งคือเผ่าอามิร พวกนี้จะไม่บริโภคเนื้อและมัน ในเวลาประกอบพิธีฮัจย์เลย จึงมีโองการลงมาว่า

ทั้งพวกเจ้าจงบริโภคอาหารหนัก เนื้อและมัน **และจงดื่ม**เครื่องดื่มที่ไม่ต้องห้ามตามที่พวกเจ้าปรารถนา**เถิด แต่พวกเจ้าอย่าล่วงเลยขอบเขต** โดยการห้ามสิ่งที่พึงอนุญาต หรือโดยการกินดื่มจนเกินไป **เพราะแท้จริงพระองค์จะไม่ทรงโปรดปรานีผู้ที่ล่วงเลย**ดังที่ว่า**นั้น**

وَّكُلُوْا وَاشْرَبُوْا وَلَا تُسْرِفُوْا ۚ
اِنَّهٗ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِيْنَ ۟

๓๒. โอ้มุฮำมัด **เจ้าจงกล่าว**แก่ชนชาวอรับผู้โง่เง่าที่ทำการเวียนรอบอัล-กะอ์บะห์โดยเปลือยกาย และแก่พวกอรับที่ไม่บริโภคเนื้อและมันในเวลาประกอบพิธีฮัจย์**เถิด**ว่า **ไม่มีใครหรอกที่เขาหาว่าเครื่องแต่งกายที่อัลเลาะห์ได้ทรงผลิตให้แก่ผู้เป็นข้าของพระองค์ และเครื่องบริโภคซึ่งมีรสโอชะนั้นเป็นสิ่งต้องห้าม** โอ้มุฮำมัด **เจ้าจงกล่าว**แก่พวกนั้น**เถิด**ว่าเครื่องแต่งกายที่พระองค์ได้ทรงผลิตจาก

٣٢- قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِيْنَةَ اللّٰهِ
الَّتِيْٓ اَخْرَجَ لِعِبَادِهٖ
وَالطَّيِّبٰتِ مِنَ الرِّزْقِ ۗ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ต้นไม้ อาทิผ้าเปลือกไม้ก็ดี ที่ได้ทรงให้เกิดมีขึ้นจากสัตว์อาทิ ผ้าไหม และผ้าขนสัตว์ ตลอดจนที่ทรงผลิตขึ้นจากแร่อาทิ ผ้าที่ใช้เป็นเสื้อเกราะก็ดีและเครื่องบริโภคซึ่งมีรสโอชะก็ดี **เหล่านั้นมีไว้สำหรับบรรดาชนทั้งผู้ศรัทธา**และที่มิได้ศรัทธา**ในชีวิตแห่งภพนี้ โดยเฉพาะในวันกิยามะห์** สำหรับปวงชนผู้ศรัทธาเท่านั้น **เช่น**เดียวกับที่เราได้บรรยายแจกแจงเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องเครื่องแต่งกายและเครื่องบริโภค**นี้ เราจึงได้แจกแจงโองการต่างๆของเราไว้สำหรับมวลชนผู้ตระหนักดี** ว่าแท้จริงอัลเลาะห์หาได้มีผู้เป็นภาคีเทียบเคียงพระองค์ไม่ฉะนั้นชนพวกนั้นจงถือว่าสิ่งที่ทรงอนุญาตเป็นสิ่งอนุญาต และสิ่งที่ทรงห้ามว่าเป็นสิ่งที่ต้องห้ามเถิด แล้วพวกนั้นก็จะได้รับคุณประโยชน์ด้วยโองการต่าง ๆ ที่ทรงแจกแจงไว้	قُلْ هِيَ لِلَّذِينَ آمَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا خَالِصَةً يَوْمَ الْقِيَامَةِ كَذَٰلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ○
๓๓.	โอ้มุฮำมัด **เจ้าจงกล่าว**แก่พวกเหล่านั้นอีกเถิดว่า **องค์พระผู้อภิบาลของฉันทรงตราห้าม**แต่**บาปหนัก**เพียง ๔๖๗ อย่าง มีการซินาเป็นต้น **ไม่ว่าโดยเปิดเผยและไม่เปิดเผย**อย่างหนึ่ง **บาปธรรมดา**อย่างหนึ่ง การ**ล่วงละเมิด**สิทธิของมนุษย์**อย่างไม่เป็นธรรมกับการที่พวกท่านจะ**	٣٣- قُلْ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّيَ الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ وَالْإِثْمَ وَالْبَغْيَ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَأَنْ تُشْرِكُوا بِاللَّهِ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ถือสิ่งอื่นเป็น**ภาคีเสมออัลเลาะห์ โดยมิได้มีหลักฐาน**จากพระมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน**ถูกประทานลงมา**ให้กระทำ**เช่นนั้น**อย่างหนึ่ง**และการที่พวกท่านจะพูด**จาปั้นเท็จ**แอบอ้างถึงอัลเลาะห์ในเรื่องที่พวกท่านมิได้รู้**อีกอย่างหนึ่ง**เท่านั้น** เช่นสิ่งที่พึงอนุญาต (หะล้าล) ว่าเป็นสิ่งต้องห้าม อาทิเช่นการเปลือยกายในเวลาประกอบพิธีตอว๊าฟและเวลาละหมาดซึ่งเป็นการต้องห้ามก็หาว่าเป็นการพึงอนุญาต และสิ่งที่ห้าม (หะรอม) ว่าเป็นสิ่งอนุญาต อาทิเช่นการบริโภคเนื้อและมันในเวลาประกอบพิธีฮัจย์ ว่าเป็นการต้องห้าม และอื่น ๆ	مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهٖ سُلْطٰنًا وَّاَنْ تَقُوْلُوْا عَلَى اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ ○
๓๔.	**และแต่ละปวงประชากรนั้น ย่อมมีอายุกาล** นับแต่เริ่มมีชีวิตจนถึงตาย **ฉะนั้นเมื่ออายุ**สุดท้าย**ของพวก**ประชากร**เหล่านั้นได้มาถึง พวกนั้นจะขอประวิง**ให้ยาวนาน**ต่อไปอีกสักนิดหนึ่ง** เมื่อสิ้นวาระกาลแห่งอายุขัย**หรือจะขอล่วงหน้าไป**ก่อนอีกสักนิดหนึ่งเมื่อจวนจะสิ้นวาระกาลแห่งอายุขัย**ย่อมไม่ได้**	٣٤- وَلِكُلِّ اُمَّةٍ اَجَلٌ فَاِذَا جَآءَ اَجَلُهُمْ لَا يَسْتَاْخِرُوْنَ سَاعَةً وَّلَا يَسْتَقْدِمُوْنَ ○
๓๕.	**โอ้บุตรหลานของอาดัม หากมีเหล่าพระศาสนทูตในหมู่พวกเจ้ามาบอกโองการต่าง ๆ ของข้าให้พวกเจ้าฟังแล้ว ดังนั้นผู้ใดยำเกรง**การถือภาคีเทียบเคียงอัลเลาะห์	٣٥- يٰبَنِيْٓ اٰدَمَ اِمَّا يَاْتِيَنَّكُمْ رُسُلٌ مِّنْكُمْ يَقُصُّوْنَ عَلَيْكُمْ اٰيٰتِيْ فَمَنِ اتَّقٰى وَاَصْلَحَ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	เช่นตั้งผู้มีชีวิตได้แก่อีซาเป็นต้นหรือวัตถุไร้ชีวิต เช่น เทวรูปเป็นต้นเป็นภาคี **และปรับตัวเองให้ดีแล้วไซร้** ในวันอาคิเราะห์ ย่อม**จะไม่มีความหวาดกลัวใด ๆ สำหรับพวกนั้น**ในขณะที่พวกกาฟิรกลัวการลงโทษในนรก **และพวกนั้นก็จะไม่มีความโศกสลดใจเลย** ในเมื่อพวกที่ประมาทต้องเศร้าสลด ที่ปล่อยชีวิตให้หมดสิ้นไป โดยมิได้สร้างบุญกุศลไว้เลยในภพดุนยา	فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ○
๓๖.	**และบรรดา**กาฟิร**ผู้ที่กล่าวหาว่าโองการต่างๆ ของเรา** (อัลเลาะห์) **เป็นเท็จ ทั้งยังได้แสดงหยิ่งยโส**ไม่ยอมเชื่อถือ**ต่อโองการเหล่านั้น นั่นแหละคือชาวนรกที่พวกเขาต้องพำนักอยู่ในนั้นตลอดไป** อย่างไม่มีวันได้ออกและไม่ตาย	٣٦- وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ○
๓๗.	**ย่อมไม่มีผู้ใดคดโกงยิ่งกว่าผู้ที่ปั้นเท็จแอบอ้างอัลเลาะห์** โดยอ้างว่าพระองค์มีเจ้าอื่นเป็นคู่ภาคีและว่าทรงมีบุตร**หรือยิ่งกว่าผู้ที่หาว่าโองการต่างๆ** แห่งพระมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน**ของพระองค์เป็นเท็จ พวกเหล่านั้นแหละที่จะได้รับส่วนของตน**ในภพนี้ มีโชคลาภ อายุขัย การปฏิบัติดีชั่ว และอื่น ๆ **ซึ่งมี**บันทึกไว้แก่พวกเหล่านั้น**อยู่ในทะเบียนเดิม** (เลาหุลมะห์ฟูซ) **จนกว่าจะมีมวลมลาอิกะห์**ฝ่ายมรณทูต**ของเรามายัง**	٣٧- فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ ۚ أُولَٰئِكَ يَنَالُهُمْ نَصِيبُهُمْ مِنَ الْكِتَابِ ۖ حَتَّىٰ إِذَا جَاءَتْهُمْ رُسُلُنَا يَتَوَفَّوْنَهُمْ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	พวกเหล่านั้นเพื่อจะปลิดชีพพวกเหล่านั้น เมื่อถึงกาลเวลาแห่งอายุขัย **แล้วก็เอ่ย**ถาม พวกเหล่านั้นเป็นการตำหนิและขู่ว่า **ไหนเล่า** พวกเทวรูป**ผู้ที่พวกเจ้ากราบเคารพแทนที่จะเป็นอัลเลาะห์ พวกเหล่านั้นตอบว่า พวกมันได้หนีหายไปจากพวกเราเสียแล้ว** พวกเราจึงหาดูไม่เห็น **แต่แล้ว**เมื่อใกล้จะตาย **พวกเหล่านั้นก็ได้ยืนยันใส่ความตนเองว่า พวกตนนั้นเป็นพวกที่ไร้ศรัทธา** (กาฟิร) **แน่นอนทีเดียว**	قَالُوٓا أَيْنَ مَا كُنتُمْ تَدْعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ ۖ قَالُوا ضَلُّوا عَنَّا وَشَهِدُوا عَلَىٰٓ أَنفُسِهِمْ أَنَّهُمْ كَانُوا كَٰفِرِينَ ○
๓๘.	ในวันกิยามะห์ **พระองค์ตรัส**แก่พวกนั้นที่หาว่าพระองค์เป็นผู้เท็จ และแก่พวกที่ถือเอาเทวรูปมาเคารพบูชาเทียบเทียมพระองค์ว่า **พวกเจ้าจงเข้านรกไปรวมพร้อมอยู่ในหมู่ของญินและมนุษย์ที่ได้ล่วงลับแล้วก่อนจากพวกเจ้าเถิด คราใดที่ชนพวกหนึ่ง** ไม่ว่าจะเป็นพวกมุชริก พวกยะฮูดี พวกนัซรอนี พวกซอบิอะห์ หรือพวกมยูซีย์ ซึ่งพวกเหล่านี้เป็นผู้เจริญรอยตามคณะรุ่นพี่ของตน**ได้เข้า**สู่นรก**ไปแล้ว พวกนี้**แต่ละพวก**ต่างก็สาบแช่งรุ่นพี่ของตน**ให้ห่างไกลเสียจากความเมตตาปรานีของพระองค์เนื่องจากว่าพวกรุ่นพี่ของตนเป็นเหตุให้พวกตนหลงงมงายในด้านนับถือศาสนา **จนกระทั่งเมื่อพวกเหล่านั้น**ทั้งรุ่นพี่และรุ่นน้องผู้เจริญตาม**ได้ทะยอย**	٣٨- قَالَ ٱدْخُلُوا فِىٓ أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِكُم مِّنَ ٱلْجِنِّ وَٱلْإِنسِ فِى ٱلنَّارِ ۖ كُلَّمَا دَخَلَتْ أُمَّةٌ لَّعَنَتْ أُخْتَهَا ۖ حَتَّىٰٓ إِذَا ٱدَّارَكُوا فِيهَا جَمِيعًا

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	เข้าสู่นรกกันหมดสิ้น พวกรุ่นน้องผู้เจริญตาม**ก็กล่าวแก่พวกรุ่นพี่ว่า โอ้องค์พระผู้อภิบาลแห่ง**บรรดา**เข้าพระองค์พวกรุ่นพี่เหล่านั้นแหละที่กระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายหลงงมงาย ฉะนั้นขอพระองค์ ได้โปรดลงโทษพวก**รุ่นพี่**เหล่านั้นในนรกถึงสองเท่าเถิด พระองค์ตรัส**แก่ทุกฝ่าย**ว่า** พวกเจ้า**ทุกฝ่าย**ทั้งที่เป็นรุ่นพี่ และผู้เจริญรอยตาม**นั่นแหละจะได้รับโทษสองเท่าทั้งนั้น** ทั้งนี้เนื่องจากว่า ฝ่ายรุ่นพี่นั้นนอกจากจะไม่ศรัทธาแล้ว ยังกระทำให้ผู้เจริญตามหลงงมงายด้วย และฝ่ายที่เป็นผู้เจริญตามก็เหมือนกัน นอกจากจะมิได้ศรัทธาแล้วยังหลงตามพวกรุ่นพี่อีกด้วย **แต่พวกเจ้า**ทั้งสองฝ่าย**นั้นหาได้รู้ไม่** ว่าแต่ละฝ่ายย่อมได้รับโทษเสมอกัน	قَالَتْ أُخْرَاهُمْ لِأُولَاهُمْ رَبَّنَا هَٰؤُلَاءِ أَضَلُّونَا فَآتِهِمْ عَذَابًا ضِعْفًا مِنَ النَّارِ قَالَ لِكُلٍّ ضِعْفٌ وَلَٰكِنْ لَا تَعْلَمُونَ ۝
๓๙.	**แล้วพวกรุ่นพี่ก็กล่าวแก่พวกรุ่นน้อง** ซึ่งเจริญตามพวกตน**ว่า พวกท่านจะดีเกินหน้าพวกเราหามิได้** เพราะพวกท่านนั้นใช่ว่าจะไร้ศรัทธาเพราะพวกเราชักนำก็หาไม่ พวกท่านเองต่างหากที่สมัครใจไม่ยอมศรัทธา ดังนั้นทั้งพวกเราและพวกท่านจึงมีฐานะเสมอกัน อัล-เลาะห์ตรัสแก่ทั้งสองฝ่ายว่า **ถ้าอย่างนั้นพวกเจ้าจงลิ้มรสแห่งโทษทรมานกันเถิดด้วยเหตุ**แห่ง	٣٩- وَقَالَتْ أُولَاهُمْ لِأُخْرَاهُمْ فَمَا كَانَ لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلٍ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ ۝

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ความงมงายที่**พวกเจ้าทั้งสองฝ่ายได้อุตส่าห์กระทำกันมา**	
๔๐.	**แท้จริงบรรดาชนที่กล่าวหาว่า บรรดาโองการ**แห่งพระมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน**ของเราเป็นเท็จและได้แสดงหยิ่งยโสต่อโองการเหล่านั้น** ทั้งยังไม่ศรัทธาต่อโองการดังกล่าวนี้อีกด้วย **ประตูฟ้าจะไม่ถูกเปิดรับพวกเหล่านั้น** ในเมื่อชีวิตของพวกเหล่านั้นถูกนำขึ้นไปสู่ประตูฟ้าหลังตายแล้ว แต่จะถูกนำกลับไปยังที่ที่ต่ำสุดของแผ่นดินชั้นที่เจ็ดอันเป็นแหล่งของไชตอนกับพรรคพวกของมัน ต่างกับบรรดาผู้ศรัทธาซึ่งเมื่อตายลงแล้ว ประตูฟ้าจะเปิดรับพวกเขา ชีวิตของเขาจะถูกนำขึ้นสู่ฟ้าชั้นที่เจ็ด **และพวกนั้นจะไม่ได้เข้าสู่สวรรค์เลย จนกว่าอูฐจะสามารถลอดผ่านรูเข็มได้** ซึ่งเป็นไปไม่ได้ ทำนองเดียวกับที่พวกกาฟิรจะได้เข้าสู่สวรรค์นั้นย่อมเป็นไปไม่ได้ **และทำนองเดียว**กับที่เรา ได้ตอบแทนผู้ที่หาว่าโองการต่าง ๆ ของเราเท็จ และที่แสดงยโสต่อโองการดังกล่าวโดยการไม่เปิดประตูฟ้าต้อนรับชีวิตของพวกเหล่านั้นให้เข้าสู่สวรรค์**นี้เอง เรา** (อัลเลาะห์) **จึงตอบสนองพวกกาฟิร**ด้วยเหตุที่มิได้ศรัทธา	٤٠- إِنَّ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا لَا تُفَتَّحُ لَهُمْ أَبْوَابُ السَّمَاءِ وَلَا يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّىٰ يَلِجَ الْجَمَلُ فِي سَمِّ الْخِيَاطِ ۚ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُجْرِمِينَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ

๔๑. **สำหรับพวกเหล่านั้น**ที่หาว่าโองการแห่งพระมหาคัมภีร์อัล-กุรอานของเราเท็จและที่แสดงหยิ่งยโสต่อโองการดังกล่าวของเรา**มีนรกญะฮันนำเป็นที่พักพิง ทั้งเบื้องบนของตน**และเบื้องล่าง**ก็มีเพลิงร้ายรุมอยู่**จนรอบตัว **และด้วยเหตุ**ที่เราได้ตอบแทนพวกมุชริกด้วยการลงโทษให้มีเพลิงร้ายรุมล้อมอยู่รอบด้าน**นี้เอง เราจึงตอบสนองบรรดาผู้คดโกงทั้งหลาย**ด้วยเหตุที่ทรยศต่ออัลเลาะห์

٤١- لَهُمْ مِنْ جَهَنَّمَ مِهَادٌ
وَمِنْ فَوْقِهِمْ غَوَاشٍ ۚ
وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ○

๔๒. ในเมื่ออัลเลาะห์ได้ทรงบรรยายเนื้อความเกี่ยวกับสัญญาลงโทษบรรดากาฟิร และส่วนที่ถูกสำรองไว้สำหรับกาฟิรเหล่านี้ในวันอาคิเราะห์แล้ว พระองค์ก็ทรงต่อเนื้อความเรื่องสัญญาบุญของบรรดามุอ์มินและส่วนที่สำรองไว้สำหรับมุอ์มินเหล่านี้ในวันอาคิเราะห์ว่า **แต่บรรดาชนที่ศรัทธา** (มุอ์มิน) **และประพฤติการชอบนั้น เราจะไม่กวดขันคนใด**จากมุอ์มินเลย **เว้นแต่เพียงสมรรถภาพของผู้นั้นเท่านั้น พวกเหล่านั้นแหละคือชาวสวรรค์ ซึ่ง ณ ที่นั้นพวกเขาจะได้พำนักอยู่ตลอดไป**โดยไม่ถูกขับออกและไม่ตาย

٤٢- وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
لَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا
أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ ۖ
هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๔๓.	**และเรา** (อัลเลาะห์) **จะได้เปลื้องความหวงแหนในจิตใจของพวกนั้น**ที่เป็นมุอ์มินและประพฤติชอบ ซึ่งความหวงแหนนี้เคยมีขึ้นท่ามกลางพวกนั้นในภพดุนยา**ให้สูญสิ้นไป** ณ เบื้องล่างปราสาทของ**พวกเหล่านั้น มีลำน้ำหลายสายไหลผ่านอยู่ด้วย แล้วพวกเหล่านั้นจะเอ่ยขึ้น**ในตอนที่พวกเขาเข้าประจำสวรรค์สถานเรียบร้อยแล้วว่า **อันการสรรเสริญ** คือการแสดงกิตติคุณอันดีงามทั้งหลาย**นั้นย่อมเป็นสิทธิของอัลเลาะห์พระผู้ทรงชักนำข้าพระองค์ทั้งหลาย**ให้อยู่ในความประพฤติดีอันจะมีผลตอบแทน**เป็นอย่างนี้** คือมีธารน้ำไหลผ่านใต้ปราสาทและได้เข้าสู่สวรรค์ **โดยที่พวกข้าพระองค์จะไม่ได้รับการชักนำ**มาอย่าง**นี้เลย ถ้าอัลเลาะห์ไม่ทรงชักนำพวกข้าพระองค์** เราชาวสวรรค์จะให้สัตย์ปฏิญาณว่า**อันที่จริงบรรดาพระศาสนทูตขององค์พระผู้อภิบาลแห่งข้าพระองค์ทั้งหลายก็ได้มีมา**ยังพวกข้าพระองค์ **พร้อมด้วยความสัจจริงแล้ว**ในภาคภพดุนยานี้ กล่าวคือ บุญกุศลที่พระศาสนทูตเหล่านั้นได้นำมาบอกแก่พวกข้าพระองค์ในพิภพนี้นั้นเป็นความจริงและเชื่อถือได้ และบัดนี้	٤٣- وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِم مِّنْ غِلٍّ تَجْرِي مِن تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ ۖ وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَٰذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنْ هَدَانَا اللَّهُ ۖ لَقَدْ جَاءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ

บุญกุศลดังกล่าวนั้นได้แก่พวกข้าพระองค์แล้วโดยประจักษ์แก่สายตา **และพวกข้าพระองค์เหล่านั้นถูก**อัลเลาะห์หรือมลาอิกะห์**ป่าวประกาศว่า นั้นแหละคือสวรรค์**ที่พระศาสนทูตทั้งหลายของพวกเจ้าได้สัญญาไว้แก่พวกเจ้าในภพดุนยาว่า **พวกเจ้าจะได้รับเพราะผลกรรมดีที่พวกเจ้าได้ปฏิบัติกันไว้**ในภพดุนยาโน้น

وَنُودُوا أَنْ تِلْكُمُ الْجَنَّةُ
أُورِثْتُمُوهَا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ○

๔๔. **ฝ่ายชาวสวรรค์ ได้ร้องบอกแก่ชาวนรก**หลังจากที่พวกตนได้เข้าประจำสวรรค์สถานเรียบร้อยแล้ว เพื่อให้ชาวนรกยอมสารภาพและยอมจำนนต่อความจริงว่า **การที่พวกเราได้รับส่วน**แห่งบุญกุศล**ที่องค์พระผู้อภิบาลของพวกเราได้ให้สัญญาไว้** ในพระมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน**นั้นเป็นความจริงแน่แล้ว และที่พวกท่านได้รับส่วน**แห่งการลงโทษ**ที่องค์พระผู้อภิบาลของพวกท่านได้ทรงสัญญาไว้**ในพระมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน**นั้นเล่าจริงหรือเปล่า พวกเหล่านั้น**ที่เป็นชาวนรกยอมสารภาพแล้ว**ตอบว่า จริง ครั้นแล้ว**อิสรอฟีลผู้ทำหน้าที่เป่าสังข์ (บางปราชญ์ว่ามลาอิกะห์ฝ่ายอื่น) **เป็นโฆษกก็ประกาศขึ้นท่ามกลางพวกเหล่านั้น**ทั้งชาวสวรรค์และนรกให้ได้ยินว่า **แท้จริงการหักเมตตาจิต**

٤٤- وَنَادَىٰ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابَ النَّارِ
أَنْ قَدْ وَجَدْنَا مَا وَعَدَنَا رَبُّنَا حَقًّا
فَهَلْ وَجَدْتُمْ مَا وَعَدَ رَبُّكُمْ حَقًّا ۖ
قَالُوا نَعَمْ ۚ
فَأَذَّنَ مُؤَذِّنٌ
بَيْنَهُمْ أَنْ لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	มิให้เข้าใกล้ความโปรดปรานี**จากอัลเลาะห์นั้นย่อมตกแก่พวกที่คดโกงทั้งหลาย**	
๔๕.	พวกที่คดโกงนั้นคือ **บรรดาชนผู้กีดกัน**ปวงชนมิให้นอบน้อมตนเข้าสู่**วิถีทางแห่ง**ศาสนาของ**อัลเลาะห์ ทั้งยังได้หมายที่จะให้วิถีทาง**แห่งศาสนาของอัลเลาะห์**นั้นบ่ายเบนเป็นอื่น**โดยกระทำให้ใจไขว้เขว และมีความเข้าใจผิดจากความจริงบ้าง โดยพยายามเปลี่ยนแปรศาสนาของอัลเลาะห์และแนวทางดำเนินที่พระองค์ได้ทรงตราเป็นกฎขึ้นสำหรับผู้เป็นข้าพระองค์บ้าง และพยายามสับเปลี่ยนกฎนั้น ๆ บ้าง บางนัยบอกว่า พวกเหล่านั้นกระทำละหมาดถวายผู้ที่มิใช่อัลเลาะห์ก็มีและถวายเกียรติคุณต่อสิ่งที่อัลเลาะห์มิได้ทรงให้เกียรติยกย่องสิ่งนั้นก็มี **และพวกเหล่านั้นมิได้ศรัทธาต่อวันปรภพเลย**	٤٥- الَّذِينَ يَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا ۚ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ كٰفِرُونَ ۝
๔๖.	**และระหว่างพวกทั้งสอง**ที่เป็นชาวสวรรค์และนรก**นั้นมีกำแพงกั้นไว้ แต่บนกำแพง**ที่กั้นไว้ระหว่างสวรรค์กับนรก**นั้นมีชายพวกหนึ่ง**ที่มีผลกรรมดีและผลกรรมชั่วเสมอกันซึ่งพวกเขาจะต้องพำนักอาศัยอยู่บนนั้นชั่วระยะหนึ่งจนกว่าอัลเลาะห์จะทรงอนุญาตให้พวกเขาเข้าสู่สรวงสวรรค์**ซึ่ง**พวกที่อยู่บนกำแพง**ต่างก็จะรู้จักพวกทั้งสอง**ที่เป็นชาวสวรรค์และชาวนรก**ได้**	٤٦- وَبَيْنَهُمَا حِجَابٌ ۚ وَعَلَى الْأَعْرَافِ رِجَالٌ يَعْرِفُونَ كُلًّا بِسِيمٰهُمْ ۚ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ

ด้วยสัญญลักษณ์แห่งตน ที่ปรากฏอยู่ที่ทั้งสองพวกนั้น กล่าวคือ พวกมุอ์มินจะมีใบหน้าขาวผ่องอันเนื่องมาจากริ้วรอยของการอาบน้ำละหมาด ส่วนพวกกาฟิรก็มีใบหน้าดำคล้ำ

คำว่าอัล-อะอ์ร๊อฟ ที่แปลว่ากำแพงนี้ นักปราชญ์เป็นอันมากได้แสดงถ้อยคำอธิบายไว้แปลกไปจากกันหลายแบบคือท่านมุญาฮิดจำกัดความว่า อัล-อะอ์ร๊อฟ คือ กำแพงที่กั้นอยู่ระหว่างสวรรค์กับนรก

ทัศนะหนึ่งของอับดุลเลาะห์บุตรอับบ๊าส บอกว่าอัล-อะอ์ร๊อฟคือ ภูเขาลูกหนึ่งตั้งอยู่ระหว่างสวรรค์กับนรก ณ ที่นั้นจะมีผู้ต้องโทษถูกกักขังรอการไปสู่สวรรค์หรือนรก

ปราชญ์บางท่านแถลงว่า อัล-อะอ์ร๊อฟ คือ ภูเขาอุฮุดนั่นเอง

สำหรับบุคคลที่มีผลกรรมดีและผลกรรมชั่วเสมอกัน จะถูกให้พักอาศัยอยู่บนกำแพงดังกล่าว เรียกชนพวกนี้ว่า "ชาวชนแห่งกำแพง" (อะฮ์ลุลอะอ์ร๊อฟ)

เกี่ยวกับชนพวกนี้ นักปราชญ์มีทัศนะขัดแย้งกันอยู่ แต่มีอยู่กระแสหนึ่งที่รายงานมาจากหุไซฟะห์ว่า ได้มีผู้ซักถามนบีมุฮำมัดถึงชนพวกนี้ นบีมุฮำมัดตอบว่า เป็นชนจำพวกหนึ่งที่ประกอบกรรมดีกรรมชั่วไว้ในภพดุนยาเท่า ๆ กัน กรรมดีกับกรรมชั่ว

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ของพวกเขาจึงยึดยื้อพวกเขาไว้มิให้เข้าสู่สวรรค์และนรก พวกเขาต้องพักอาศัยอยู่บนกำแพงจนกว่าอัลเลาะห์จะทรงตัดสินเป็นอย่างใดอย่างหนึ่ง บ้างก็แถลงว่า ชนพวกนี้ถูกกำหนดให้อยู่บนกำแพงนั้น ทั้งนี้เพราะศักดิ์ศรีของพวกเขาอยู่ในชั้นปานกลางระหว่างสวรรค์และนรก จะว่าพวกนี้เป็นชาวสวรรค์ก็ไม่ได้และจะว่าเป็นชาวนรกก็ไม่ได้ แต่อัลเลาะห์จะทรงเอื้อเฟื้อและโปรดปรานีให้พวกเขาเข้าสู่สวรรค์ เพราะในภพอาคิเราะห์นั้นนอกจากสวรรค์กับนรกแล้ว ย่อมไม่มีเคหสถานอื่นใดเป็นที่อยู่อาศัยเลย ยังมีถ้อยคำของอับดุลเลาะห์บุตรมัสอู๊ดแถลงว่า ในวันกิยามะห์มนุษย์จะถูกสอบสวนผลกรรม หากว่าผู้ใดที่ผลกรรมดีเกินกว่าผลกรรมชั่ว แม้ที่สุดเพียงนิดเดียว ผู้นั้นได้เข้าสู่สวรรค์ แต่ถ้าผู้ใดที่ผลกรรมชั่วเกินกว่าผลกรรมดีเพียงนิดเดียว ผู้นั้นได้เข้านรกทั้งนี้เพราะตราชูที่ใช้เป็นมาตรการการชั่งนั้นไวมาก ผลแห่งความศรัทธาแม้สักเท่าเมล็ดงา ก็สามารถถ่วงให้หนักเกินกว่ากันได้ สำหรับผู้ที่มีผลกรรมดีและชั่วเท่ากันผู้นั้นเป็นผู้หนึ่งจากชาวชนแห่งกำแพงและพวกเขาจะต้องพักอาศัยอยู่บนกำแพง	

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	นั้น **และ**เมื่อพวกเขาแลมองมาที่ชาวสวรรค์ **พวกเขาก็ร้องบอกชาวสวรรค์ว่า ความสันติสุขพึงมีแก่พวกท่าน** ขอพวกท่านจงคลาดแคล้วจากความหายนะและจงประสบแต่ความปลอดภัยและความสงบสุขเถิด อัลเลาะห์ตรัสว่า **พวกเขา**(ชนชาวแห่งกำแพง) **นั้นมิได้เข้าสู่สวรรค์ ทั้ง ๆ ที่พวกเขาก็กระหายอยาก**จะเข้า**เหลือเกิน** ท่านหะซันกล่าวว่า จะไม่มีอะไรที่ทำให้พวกชนชาวกำแพงนึกอยากจะเข้าสวรรค์หรอก นอกจากความโปรดปรานีที่อัลเลาะห์ทรงมุ่งหมายแก่พวกนั้นและท่านฮากิมยังแถลงความจากหุไซฟะห์ไว้อีกว่าในระหว่างเวลาที่พวกนั้นกำลังนึกอยากจะเข้าสู่สวรรค์อยู่ ในทันใดนั้นพระองค์ก็ทรงแลเห็นพวกเหล่านั้นพระองค์ตรัสขึ้นว่าพวกเจ้าจงดำเนินไปสู่สวรรค์เถิด ข้าได้อภัยโทษให้พวกเจ้าแล้ว	وَنَادَوْا أَصْحٰبَ الْجَنَّةِ أَنْ سَلٰمٌ عَلَيْكُمْ لَمْ يَدْخُلُوْهَا وَهُمْ يَطْمَعُوْنَ ○
๔๗.	**แต่เมื่อดวงตาของพวกเหล่านั้นถูกให้เหลือบแลไปเจอะกับชาวนรกเข้า**อย่างไม่ได้ตั้งใจ **พวกเหล่านั้นก็เอ่ยขึ้นว่า โอ้องค์พระผู้อภิบาลแห่งข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอพระองค์ได้โปรดเถิด อย่าให้พวกข้าพระองค์ไปอยู่ในขุมนรกร่วมกับมวลชนผู้คดโกงเลย**	٤٧- وَإِذَا صُرِفَتْ أَبْصَارُهُمْ تِلْقَآءَ أَصْحٰبِ النَّارِ قَالُوْا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا مَعَ الْقَوْمِ الظّٰلِمِيْنَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๔๘.	**และชาวชนแห่งกำแพงก็ได้ร้องเรียกไปยังชายพวกหนึ่ง**ที่เป็นชาวนรก **ซึ่งพวกตนจำเค้าของพวกนี้ได้ด้วยสัญญลักษณ์ของพวกเขา**ว่าเป็นชนชาวมักกะห์ พวกนี้เมื่อยังอยู่พิภพ (ดุนยา) เป็นชนชั้นผู้นำ ฉะนั้นพอมาอยู่นรกพวกเขาจึงร้องเรียกชื่อของพวกนี้ได้ถูกต้อง **แล้วเอ่ยว่า** โอ้วะลีดบุตรมุฆีเราะห์ โอ้อบูญะฮัลบุตรฮิซาม และใครต่อใครอีกหลายคน พวกเจ้าเคยเป็นศัตรูกับมุฮำมัดและพวกมุอ์มินในภพดุนยา บัดนี้ **ความมากมีของพวกเจ้า**ที่เคยมีอยู่ในภพดุนยาไม่ว่าจะในเรื่องทรัพย์สิน ในเรื่องเพื่อนฝูง**ตลอดจนที่พวกเจ้าเคยหยิ่งยโส**ต่อความศรัทธาครั้งยังอยู่ในภพดุนยา**นั้นมิได้ให้ประโยชน์**ในอันที่จะคุ้มกันไฟนรก**ให้แก่พวกเจ้าเลย**	٤٨- وَنَادَىٰٓ اَصْحٰبُ الْاَعْرَافِ رِجَالًا يَّعْرِفُوْنَهُمْ بِسِيْمٰهُمْ قَالُوْا مَآ اَغْنٰى عَنْكُمْ جَمْعُكُمْ وَمَا كُنْتُمْ تَسْتَكْبِرُوْنَ ۝
๔๙.	แล้วชาวชนแห่งกำแพงยังได้เอ่ยถามเป็นเชิงดูถูกชาวนรก พลางชี้นิ้วไปที่พวกมุอ์มินผู้อ่อนกำลังกว่า ซึ่งเคยถูกพวกมุชริกข่มเหงและเหยียดหยามในขณะที่อยู่ภพดุนยาว่า **พวกนั้นน่ะหรือที่พวกเจ้าอ้างสาบานไว้ว่า อัลเลาะห์จะไม่ทรงให้พวกเขาได้รับส่วนแห่งความโปรดปรานี** พวกเขาที่กล่าวถึงนี้ได้แก่ สุไฮบ์ บิล้าล ซัลมาน ค่อบบ๊าบ และคนอื่น ๆ ในชุดเดียวกัน แต่ที่แท้ชนพวกนี้ ได้รับคำเชื้อเชิญว่า	٤٩- اَهٰٓؤُلَآءِ الَّذِيْنَ اَقْسَمْتُمْ لَا يَنَالُهُمُ اللّٰهُ بِرَحْمَةٍ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	พวกท่านที่เคยถูกพวกมุชริกข่มเหงและเหยียดหยาม**จงเข้าสู่สวรรค์เถิด** ฉะนั้นคำสาบานของพวกเจ้าในภพดุนยาที่ว่า "พวกเราจะไม่ได้เข้าสวรรค์" นั้นก็ปรากฏเห็นว่าเป็นความเท็จขึ้นแล้วในวันอาคิเราะห์นี้โดยที่พวก**ท่านนั้นจะไม่มีความหวาดกลัวใด ๆ** ในขณะที่พวกกาฟิรกลัวการลงโทษในนรก **และไม่มีความโศกสลดใจเลย**ในเมื่อพวกที่ประมาทได้รับความโศกสลดใจที่ปล่อยให้ชีวิตหมดสิ้นไปโดยมิได้สร้างบุญกุศลไว้เลยในภพดุนยา	أُدْخُلُوا الْجَنَّةَ لَا خَوْفٌ عَلَيْكُمْ وَلَآ أَنْتُمْ تَحْزَنُوْنَ ○
๕๐.	**และ**เมื่อชาวกำแพงได้เข้าสู่สวรรค์ชาวนรกก็อยากจะแลเห็นชาวสวรรค์บ้างจึงได้เอ่ยถ้อยคำวิงวอนต่ออัลเลาะห์ว่า โอ้องค์พระผู้อภิบาลแห่งบรรดาข้าพระองค์แท้จริงพวกข้าพระองค์ก็มีเครือญาติที่เป็นชาวสวรรค์อยู่ด้วยกันหลายคน ขอพระองค์ได้โปรดอนุญาตให้พวกข้าพระองค์ได้แลเห็นและได้พูดจากับเครือญาติเหล่านั้นเถิด พระองค์ก็ประทานอนุญาตให้ ชาวนรกจึงแลเห็นเครือญาติของตนที่อยู่ในสวรรค์กำลังได้รับความผาสุกรื่นรมย์พอเห็นก็จำได้ ส่วนชาวสวรรค์เองก็สามารถแลเห็นเครือญาติของตนที่เป็นชาวนรกได้เช่นเดียวกันแต่เนื่องจากเครือญาติเหล่านั้นมีใบหน้าหมดราศีจึงจำไม่ได้ว่าใครเป็นใคร**แล้วชาวนรกก็ได้ร้องเรียก**ชื่อ**ของชาวสวรรค์** กล่าวคือได้มีชายคนหนึ่งเป็นชาวนรกเรียกบิดากับพี่น้องของตน	٥٠- وَنَادٰى أَصْحٰبُ النَّارِ أَصْحٰبَ الْجَنَّةِ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	โดยร้องบอกว่า "ฉันถูกไฟเผา" และสั่งว่า **ขอให้พวกท่านจงหลั่งน้ำรดมาที่พวกเรา หรือจงให้**เครื่องกินเครื่องดื่ม **ส่วนที่อัลเลาะห์ได้ประทานแก่พวกท่านมายังพวกเราบ้างเถิด พวกเหล่านั้น**ที่เป็นชาวสวรรค์ก็**ตอบ**แก่ชาวนรก**ว่า แท้จริงอัลเลาะห์ได้ทรงห้าม**สิ่งบริโภค**ทั้งสองนั้น**สำ**หรับพวกกาฟิร**	أَنْ أَفِيضُوا عَلَيْنَا مِنَ الْمَاءِ أَوْ مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ ۚ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ حَرَّمَهُمَا عَلَى الْكَافِرِينَ ۝
๕๑.	**ซึ่ง**กาฟิรเหล่านั้น**เป็นพวกที่เอาศาสนาของตนเป็นความบันเทิง** หาสารประโยชน์มิได้ **และเป็นของสนุก**ไม่จริงจังคือไม่ถือว่าเป็นการสำคัญ **และปล่อยให้ชีวิตความเป็นอยู่ภพปัจจุบันลวงล่อพวกตน**ก่อให้เกิดความกังวลใจอยากจะมีชีวิตยืนนาน มีความเป็นอยู่หรูหราและมีทุกอย่างที่พึงปรารถนา **ในวันนี้ เรา** (อัลเลาะห์) **จะปล่อยพวกเขาทิ้งไว้** ในขุมนรก **ในฐานะที่พวกเขาได้เคยละเลย**ประกอบกรรมดี **เพราะยุ่งกับเรื่องของพวกตนในวัน**แห่งภพปัจจุบัน**นี้ และในฐานะที่พวกเขาเคยปฏิเสธบรรดาโองการของเรามาก่อน**	٥١- الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَهُمْ لَهْوًا وَلَعِبًا وَغَرَّتْهُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا ۚ فَالْيَوْمَ نَنْسَاهُمْ كَمَا نَسُوا لِقَاءَ يَوْمِهِمْ هَٰذَا وَمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَجْحَدُونَ ۝
๕๒.	**แหละขอให้สัตย์ปฏิญาณว่า ความจริงเรา** (อัลเลาะห์) **ก็ได้นำพระคัมภีร์**อัล-กุรอาน **มาให้แก่พวกเหล่านั้น**ที่เป็นชาวมักกะห์ **โดยที่เราได้แจกแจงความแห่งพระคัมภีร์นั้น** ในทางแจ้งข่าวคราวบ้าง ในทางบุญกุศลบ้าง	٥٢- وَلَقَدْ جِئْنَاهُمْ بِكِتَابٍ فَصَّلْنَاهُ عَلَىٰ عِلْمٍ هُدًى

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	และเกี่ยวกับสัญญาลงโทษบ้าง **เป็นฐานความรู้**จากเรา พระมหาคัมภีร์อัล-กุรอานนี้**เป็นหนทางนำและเป็นความโปรดปรานีสำหรับมวลชนผู้ศรัทธา**ต่อพระคัมภีร์	وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ○
๕๓.	**พวกเหล่านั้น**ที่เป็นชาวนครมักกะห์**หาได้รอคอยอื่นใดไม่ นอกจากจะรอคอยปรากฏการณ์ขั้นสุดท้าย** อันได้แก่การเกิดใหม่ การไปรวมกัน การสอบสวน การลงโทษ และการตอบแทนกรรมดีและกรรมชั่วเป็นต้น ซึ่งเหล่านี้เป็นเหตุการณ์ที่พวกเจ้าถูกสัญญาไว้ในพระมหาคัมภีร์อัล-กุรอานแล้วว่าจะต้องอุบัติขึ้น**ในวัน**กิยามะห์**ที่จะมีปรากฏการณ์ขั้นสุดท้ายเกิดขึ้นนั้นบรรดาชน**กาฟิรมักกะห์**ที่ได้ละเลย**ไม่ศรัทธาต่อปรากฏการณ์สุดท้ายดังกล่าว**นั้นมาก่อน** พวกนี้กล่าวว่า **แท้จริงได้มีเหล่าพระศาสนทูตขององค์พระผู้อภิบาลแห่งพวกเรามาถึง**พวกเราในภพดุนยา**แล้วพร้อมด้วยความสัจจริง** อันได้แก่ปรากฏการณ์สุดท้าย มาบอกพวกเราในภพดุนยา แล้วพวกกาฟิรนั้นก็ยอมรับความจริงนั้น ทั้งนี้เพราะพวกนั้นได้แลเห็นการลงโทษที่พวกพระศาสนทูตบอกไว้เป็นประ-จักษ์แก่สายตา **พวกเราจะมีผู้อนุเคราะห์หรือเปล่าหนอ เพื่อจะได้ช่วยอนุเคราะห์พวก**	٥٣- هَلْ يَنظُرُونَ إِلَّا تَأْوِيلَهُ ۚ يَوْمَ يَأْتِي تَأْوِيلُهُ يَقُولُ الَّذِينَ نَسُوهُ مِن قَبْلُ قَدْ جَاءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ فَهَل لَّنَا مِن شُفَعَاءَ فَيَشْفَعُوا لَنَا

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ

เรา **หรือว่าพวกเราจะถูกส่งกลับไปยัง**ภพดุนยาอีกสักหนหนึ่งก่อน **เพื่อว่าพวกเราจะได้ประพฤติตน**เฉพาะแต่การถือเอกภาพในอัลเลาะห์ และจะงดเว้นข้อสงสัยในองค์อัลเลาะห์ว่ามีหรือไม่ **ต่างไปจากที่พวกเราได้เคยประพฤติกันมาแล้ว** โดยการเคารพบูชาเหล่าเทวรูปเป็นภาคีเทียบเทียมอัลเลาะห์ และเคยสงสัยในพระองค์มาแล้ว แต่พวกเหล่านั้นได้รับตอบว่า “ไม่มีผู้อนุเคราะห์และจะไม่ถูกส่งคืนหรอก" อัลเลาะห์ได้ตรัสว่า **ความจริงพวกเหล่านั้นตนเองได้ขาดทุน** กลับกลายเป็นผู้หายนะ**เสียแล้ว** **ทั้งข้ออ้าง**ว่าพวกเทวรูปสามารถช่วยเหลือเกื้อกูลได้ตาม**ที่พวกเหล่านั้นได้เคยอ้างไว้**ในภพดุนยา ก็**สาบสูญไปจากพวกเหล่านั้นอีกด้วย**

أَوْ نُرَدُّ فَنَعْمَلَ غَيْرَ الَّذِى كُنَّا نَعْمَلُ ۚ
قَدْ خَسِرُوٓا أَنفُسَهُمْ
وَضَلَّ عَنْهُم
مَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ ۝

๕๔. **แท้จริงองค์พระผู้อภิบาลของพวกเจ้านั้นคืออัลเลาะห์พระผู้สร้างบรรดาชั้นฟ้า**ทั้งเจ็ด**และแผ่นดิน** ให้สำเร็จลง**ภาย**ใน กำหนด**หกวัน** แห่งวันในพิภพนี้เท่านั้น หากพระองค์ทรงมุ่งประสงค์ ที่จะสร้างสิ่งทั้งสองนั้นให้เสร็จลงในชั่วพริบตาก็ได้ แต่ที่พระองค์ทรงมุ่งประสงค์จะสร้างโดยใช้เวลาถึงหกวันก็เพื่อต้องการจะสอนให้พวกเจ้ารู้จักความประณีตบรรจงในการกระทำ

٥٤- إِنَّ رَبَّكُمُ اللّٰهُ الَّذِى خَلَقَ
السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضَ
فِى سِتَّةِ أَيَّامٍ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ

การงาน เรื่องนี้ในซูเราะห์ฟุศศิลัตมีคำอธิบายไว้ว่า พระองค์ได้ทรงประเดิมสร้างในวันอาทิตย์ คือทรงสร้างแผ่นดินในเวลาสองวันได้แก่วันอาทิตย์และวันจันทร์สำหรับชั้นฟ้าพระองค์ทรงสร้างภายในเวลาสองวันได้แก่วันพฤหัสบดีกับวันศุกร์ ส่วนภูเขาสัตว์ป่า ไม่ยืนต้น ไม้ล้มลุก ตลอดจนสิงสาราสัตว์ทั้งหลายนั้นทรงสร้างภายในวันอังคารและวันพุธ **ต่อแต่นั้นพระองค์ได้ทรงอำนาจปกครองอยู่เหนืออัลอัรช์** คือฟ้าชั้นที่เก้า ณ ฟ้าชั้นที่เก้านี้พระองค์ได้ทรงดำเนินการบริหารเป็นไปตามที่ทรงมุ่งประสงค์ **พระองค์จะทรงให้กลางคืนเกิดสลับทยอยกันไปกับกลางวันอย่างกระชั้นชิด** ไม่มีอะไรแทรกคั่นระหว่างเวลาของทั้งสองนั้น **และทรงสร้างให้ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์และดวงดาวต่าง ๆ น้อมอยู่ภายใต้อิทธิพลของพระองค์**ซึ่งจะให้มันเหล่านั้นขึ้นหรือตกหรือโคจรตามวิถีหรือย้อนวิถีก็ได้ โองการส่วนต่อไปนี้พระองค์ได้ตรัสหักล้างถ้อยคำของผู้กล่าวว่า แท้จริงดวงอาทิตย์ก็ดีดวงจันทร์ก็ดี และบรรดาดวงดาวก็ดีจะยังประโยชน์ให้ได้ทุกอย่างในภาคภพนี้ว่า **ดูเถิด บรรดาที่ถูกสร้างทั้งมวลก็ดีและความเป็นไป**ของสรรพสิ่งบรรดามีอยู่ก็ดี

ثُمَّ اسْتَوٰى عَلَى الْعَرْشِ
يُغْشِى الَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهٗ حَثِيْثًا
وَّالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَالنُّجُوْمَ
مُسَخَّرٰتٍۭ بِاَمْرِهٖ
اَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْاَمْرُ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ย่อมเป็นสิทธิของพระองค์เท่านั้น ไม่ใช่สิทธิของดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวต่าง ๆ ที่กล่าวเลย **อัลเลาะห์องค์พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลกนั้น ทรงเยี่ยมยิ่ง**ในความดีเลิศทั้งมวล	تَبٰرَكَ اللّٰهُ رَبُّ الْعٰلَمِيْنَ ۝
๕๕.	**พวกเจ้าจงวอนขอต่อองค์พระผู้อภิบาลแห่งพวกเจ้าด้วยความนอบน้อมถ่อมตน และ**ออกเสียง**เพียงแผ่วเบาเถิด** หากว่าพวกเจ้าไม่ปรารถนาจะให้ผู้อื่นกล่าวเสริมคำ "ได้โปรดรับ" (อามีน) **แท้จริงพระองค์นั้นมิได้ทรงโปรดปรานีต่อพวกที่กระทำเกินการ**ในคำวิงวอนที่ฟุ้งเฟ้อ ไม่ซึ้งใจบ้าง และที่ขึ้นเสียงเกินไปบ้าง ว่าถึงเรื่องคำวิงวอน (ดุอาอ์) พึงทราบอธิบายนี้ คำวิงวอนจัดว่าเป็นอิบาดะห์ (สภาพความเคารพบูชา) ประเภทหนึ่งจากหลายประเภท ผู้ที่ขอวิงวอนจะวอนขอให้สำเร็จประโยชน์อันใดนั้น เขาเองต้องรู้อยู่ว่าเขาประสงค์สิ่งใด รู้อยู่ว่าตนนั้นไร้ความสามารถที่จะให้ประโยชน์สำเร็จเพื่อตนได้ ทั้งยังรู้อีกว่าองค์พระผู้อภิบาลแห่งเขาทรงได้ยินซึ่งคำวิงวอน และทรงทราบถึงจุดมุ่งหมายของตน โดยพระองค์เท่านั้นทรงมีพลานุภาพที่จะหยิบยื่นซึ่งวัตถุประสงค์นั้นแก่ตนได้	٥٥-اُدْعُوْا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَّخُفْيَةً ۚ اِنَّهٗ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِيْنَ ۝

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ได้มีนักธรรมวินัยทางศาสนาบางคนตั้งกระทู้ขึ้นว่า อิบาดะห์ที่กระทำให้ประจักษ์แก่สาธารณะจะดีเลิศหรือหาไม่ นักธรรมวินัยฯ บางคนให้ทัศนะว่า สำหรับเนื้อความตามโองการส่วนนี้ก็แสดงว่า อิบาดะห์และการภักดีที่กระทำโดยมิดชิดย่อมดีเลิศกว่าอย่างเปิดเผย ทั้งนี้เห็นจะเนื่องจากเป็นการห่างไกลจากการทำอวดเขา แต่บางท่านก็แสดงทัศนะเป็นนัยกลับกันเพราะอิบาดะห์ที่กระทำโดยเปิดเผยจะชักนำคนอื่น ๆ ให้กระทำตามอย่างนั้น สำหรับท่านไซค์มุฮำมัดบุตรอลีอัล-หะกีมอัต-ติรมิซีย์แถลงเป็นกลาง ๆ ว่า หากผู้นั้นเกรงว่าตนจะอดใจในการอวดอ้างไว้มิได้แล้วการกระทำอย่างมิดชิดย่อมดีเลิศกว่า เป็นการเลี่ยงมิให้กิจอย่างนั้นของเขาต้องสูญเปล่า แต่ถ้าผู้นั้นถึงพร้อมซึ่งจิตที่ผ่องใสมีใจมั่นคงไม่คลอนแคลนแล้ว การกระทำอย่างเปิดเผยย่อมดีเลิศกว่าสำหรับผู้นั้นเพราะจะยังประโยชน์ในทางเป็นตัวอย่างอันดีงามแก่คนอื่น ๆ ได้	
	ยังมีอีกบางท่านจากหมู่นักธรรมวินัยฯ แสดงทัศนะไว้มีอธิบายตามนี้ อิบาดะห์ภาคบังคับนั้น กระทำโดยเปิดเผยย่อมดีเลิศกว่า จะเห็นว่าการกระทำละหมาดภาค	

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	จำเป็นในมัสยิด (ที่สาธารณะ) ดีเลิศกว่ากระทำละหมาดนี้ที่บ้าน (ที่มิดชิด) ส่วนกระทำละหมาดภาคซุนนะห์ที่บ้านย่อมดีเลิศกว่ากระทำละหมาดนี้ที่มัสยิด ส่วนเรื่องซะกาตก็เหมือนกันให้ถือนัยเป็นอย่างเรื่องละหมาด ถึงอิบาดะห์ประเภทอื่น ๆ ก็พึงถือเป็นอย่างนั้นด้วย	
๕๖.	**แล้วพวกเจ้าอย่าได้ก่อความเสื่อมเสีย ณ ภาคภพนี้** โดยการถือภาคี และการประพฤติแต่สิ่งชั่วเลว **หลังจากได้มีการปรับปรุง** แผ่นพิภพ**นั้นแล้ว** ด้วยให้มีพวกพระศาสนทูตเช่นพระศาสดามุฮำมัดถูกแต่งตั้งขึ้นไว้ **ทั้งพวกเจ้าจงวอนขอต่อพระองค์เพราะหวาดกลัว**การลงโทษจากพระองค์**บ้าง และความกระหายอยากได้** ซึ่งความโปรดปรานีจากพระองค์**บ้าง เพราะแท้จริงความโปรดปรานีของอัลเลาะห์นั้นใกล้กับบรรดาผู้ประพฤติดีงาม**ตามที่ทรงใช้และห่างจากที่ห้าม**อยู่แล้ว**	٥٦- وَلَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا وَادْعُوهُ خَوْفًا وَطَمَعًا ۚ إِنَّ رَحْمَتَ اللَّهِ قَرِيبٌ مِنَ الْمُحْسِنِينَ ○
๕๗.	**และ** ก่อนฝนจะตก**พระองค์ทรงเป็นผู้ส่งกระแสลมให้มาพัดกระจายอยู่เบื้องหน้าความปรานี** (ฝน) **แห่งพระองค์ จนกระทั่ง**เมื่อกระแสลมนั้น**มันอุ้มเอาเมฆอันหนัก**ด้วยน้ำฝนไว้แล้ว **เราจึงได้หลั่งมัน**ลงมาจากก้อนเมฆ เพื่อให้ความชุ่มฉ่ำ**สู่ประเทศที่แห้งแล้ง**ปราศจากพืชพันธุ์ เพราะขาดน้ำ	٥٧- وَهُوَ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيٰحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ ۖ حَتَّىٰ إِذَا أَقَلَّتْ سَحَابًا ثِقَالًا سُقْنَاهُ لِبَلَدٍ مَيِّتٍ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	แล้วเรา(อัลเลาะฮ์)**ยังได้หลั่งน้ำฝนลงมาที่**ประเทศ**นั้น และเราได้ผลิตพืชผลจากส่วนหนึ่งแห่งผลไม้ต่างๆ ด้วยน้ำนั้น ในทำนอง**เดียวกับที่เราได้ผลิตพืชพันธุ์ออกจากส่วนหนึ่งของผลไม้ต่าง ๆ **นี้เอง เราจึงให้บรรดาผู้ตายแล้วฟื้นคืนชีวิต**ใหม่จากหลุมสุสาน**ได้** การที่ทรงให้เกิดมีความชุ่มฉ่ำด้วยน้ำฝนนั้นเปรียบได้กับอสุจิที่เจริญเติบโตเป็นเรือนร่างของมนุษย์ในเมื่อพระองค์ทรงมีพลังในอันที่จะผลิตผลไม้สดจากต้นไม้ที่ขึ้นในแผ่นดินทุรกันดารได้ พระองค์ก็ทรงมีพลังที่จะให้บรรดาผู้ตายแล้วกลับฟื้นคืนชีพจากสุสานได้ **เพื่อว่าพวกเจ้าจักได้ตรึกตรอง** แล้วพวกเจ้าจะได้เกิดความศรัทธา	فَاَنْزَلْنَا بِهِ الْمَآءَ فَاَخْرَجْنَا بِهٖ مِنْ كُلِّ الثَّمَرٰتِ ۗ كَذٰلِكَ نُخْرِجُ الْمَوْتٰى لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُوْنَ ○
๕๘.	**แหละว่าประเทศที่อุดมนั้น ไม้พันธุ์ต่างๆของที่ประเทศนั้นจะงอกเงยขึ้นได้**อย่างสวยสดงดงาม **โดยความมุ่งประสงค์ขององค์พระผู้อภิบาลของมัน** อุทาธรณ์นี้เปรียบได้กับคนผู้ศรัทธา (มุอ์มิน) ที่รับฟังคำตักเตือนด้วยความนบน้อม เขาจึงได้รับประโยชน์เพราะคำเตือนนั้น และในที่นี้คนผู้ศรัทธาเปรียบเสมือนประเทศที่มีดินอุดม ส่วนการประทานพระมหาคัมภีร์อัล-กุรอานเปรียบเหมือนการหลั่งน้ำฝนลงมาจากฟากฟ้า เขาได้รับผลประโยชน์จาก	٥٨- وَالْبَلَدُ الطَّيِّبُ يَخْرُجُ نَبَاتُهٗ بِاِذْنِ رَبِّهٖ ۚ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	พระมหาคัมภีร์อัล-กุรอานนั้น เช่นความดีต่าง ๆ มีความเคารพบูชาต่อพระองค์ตลอดจนมีจรรยามารยาทดีงามควรแก่การสรรเสริญ **ส่วน**ประเทศ**ที่มีดินเลว**เป็นดินเค็ม **พันธุ์ไม้ต่างๆของประเทศนั้นมันจะงอกงามขึ้นได้ก็ทั้งยาก** อุทาหรณ์นี้เปรียบได้กับคนกาฟิรและพฤติการณ์ของคนพวกนี้ เขาเปรียบเหมือนดินเลว ย่อมไม่ได้รับประโยชน์เพราะแผ่นดินนั้นเลย แม้จะมีฝนตกลงมาก็ตาม คนกาฟิรก็เช่นเดียวกัน เมื่อพระมหาคัมภีร์อัล-กุรอานถูกประทานลงมา เขาก็ไม่ได้รับประโยชน์อันใดจากพระมหาคัมภีร์ นี้พฤติการณ์ชั่วและความไม่ศรัทธาของเขากลับจะทวีมากขึ้น ถึงว่าเขาจะกระทำดีความดีย่อมจะเกิดขึ้นอย่างลำบาก เขาจึงไม่ได้รับประโยชน์อันใด เพราะความดีนั้นในภพหน้า **ในทำนอง**เดียวกับที่เราได้ให้พันธุ์ไม้ต่าง ๆ งอกเงยขึ้นในแผ่นดินที่อุดมและไม่งอกเงยขึ้นในแผ่นดินที่เลว ๆ **นี้เอง เรา** (อัลเลาะห์) **จึงได้ชี้แจงโองการต่าง ๆ** ของเราไว้**สำหรับมวลชนผู้รู้จักบุญคุณ**ของอัลเลาะห์แล้วพวกเหล่านั้นจะได้เกิดศรัทธา	وَالَّذِىْ خَبُثَ لَا يَخْرُجُ اِلَّا نَكِدًا ۚ كَذٰلِكَ نُصَرِّفُ الْاٰيٰتِ لِقَوْمٍ يَّشْكُرُوْنَ ۝

อธิบายต่อไปนี้คือประวัติของพระศาสดานู๊ห์ นู๊ห์มีชื่อว่าอับดุลฆ๊อฟฟาร เป็นบุตรละมัก ละมักบุตรของมุตะวัชลัค

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	มุตะวัชลัคบุตรอุคนู๊คคือพระศาสดาอิดรีส พระศาสดานู๊ห์ได้รับแต่งตั้งเป็นพระศาสนทูต เมื่ออายุ ๔๐ เป็นผู้ใช้เวลาทำการประกาศศาสนธรรมนาน ๙๕๐ ปี และยังมีชีวิตยืนนานนับต่อแต่อุทกภัยครั้งยิ่งใหญ่ได้อีก ๒๕๐ ปีรวมอายุทั้งสิ้น ๑๒๔๐ ปี นับจากนบีอาดำถึงแก่กรรมมาจนถึงเวลาเกิดอุทกภัยสมัยนู๊ห์เป็นเวลา ๒๒๔๐ ปี นบีนู๊ห์เป็นพระศาสดาองค์แรกหลังจากศาสดาอิดรีส พระศาสดานูห์เป็นช่างไม้ที่ตัวเองสามารถต่อเรือขึ้นได้ลำหนึ่งในระยะเพียงสองปี เหตุที่ได้ชื่อว่านู๊ห์ก็เพราะเขาเป็นผู้ได้รับภาวะที่โศกสลดอยู่มากครั้งด้วยเหตุว่า นู๊ห์แปลว่า "โศกสลด"	
๕๙.	เราขอให้สัตย์ปฏิญาณว่า **ความเป็นจริงเรา** (อัลเลาะห์) **ได้แต่งนู๊ห์เป็นพระศาสนทูตไปยังประชากรของเขา เขา** (นู๊ห์) **พร่ำกล่าว** แก่ประชากรของเขาว่า **โอ้ประชากรของฉัน พวกท่านจงถือเอกภาพในอัลเลาะห์เถิด สำหรับพวกท่านนั้น หามีพระเจ้าอื่นใดที่นอกจากพระองค์ไม่ แท้จริงฉันกลัวว่าพวกท่านจะต้องโทษทรมาน ในวัน**ปรภพ**อันยิ่งใหญ่** หากพวกท่านเคารพบูชาผู้นอกจากพระองค์	٥٩-لَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَقَالَ يَٰقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُۥٓ إِنِّيٓ أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ۝
๖๐.	**ผู้มีเกียรติส่วนหนึ่งจากประชากรของเขา** (นู๊ห์) กล่าวว่า **แท้จริงพวกเราเห็นว่าท่านนั้นตกอยู่ในความงมงายอย่างชัดแจ้งที่เดียว** เพราะท่านละทิ้งศาสนาบรรพบุรุษของท่าน อีกทั้งยังเหน็ดเหนื่อยกับการต่อเรือบนบกทั้ง ๆ ที่ไม่เห็นมีน้ำสักนิด	٦٠-قَالَ الْمَلَأُ مِن قَوْمِهِۦٓ إِنَّا لَنَرَىٰكَ فِي ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ۝

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๖๑.	เขา (นู๊ห์) กล่าวแก่ปวงชนของเขาว่า โอ้ประชากรของฉัน ความงมงายหามีที่ตัวฉันไม่ หากแต่ฉันนั้นเป็นพระศาสนทูตมาแต่องค์พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก	٦١- قَالَ يٰقَوْمِ لَيْسَ بِيْ ضَلٰلَةٌ وَّلٰكِنِّيْ رَسُوْلٌ مِّنْ رَّبِّ الْعٰلَمِيْنَ ○
๖๒.	ฉันนำสารธรรมจากองค์พระผู้อภิบาลของฉันที่ทรงใช้และทรงห้ามมาถึงพวกท่าน และฉันยังมีเจตนาดีต่อพวกท่าน ทั้งฉันยังรู้สิ่งต่าง ๆ จากอัลเลาะห์ซึ่งพวกท่านไม่รู้	٦٢- اُبَلِّغُكُمْ رِسٰلٰتِ رَبِّيْ وَاَنْصَحُ لَكُمْ وَاَعْلَمُ مِنَ اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ ○
๖๓.	ไม่เป็นการสมควรเลยที่พวกท่านจะหาว่าเท็จ และฉงนในประการที่ได้มีคำเตือนจากองค์พระผู้อภิบาลของพวกท่านผ่านบุรุษหนึ่งที่มีชาติพันธุ์เดียวกับพวกท่านมายังพวกท่าน เพื่อที่ผู้นั้นจะได้เตือนพวกท่านให้ยำเกรงการลงโทษทรมานในกรณีที่พวกท่านไม่ศรัทธาและเพื่อว่าพวกท่านจะได้ยำเกรงอัลเลาะห์ อีกทั้งเพื่อว่าพวกท่านจะได้รับความโปรดปรานีด้วยเหตุได้รับคำเตือนดังกล่าว	٦٣- اَوَعَجِبْتُمْ اَنْ جَاۤءَكُمْ ذِكْرٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ عَلٰى رَجُلٍ مِّنْكُمْ لِيُنْذِرَكُمْ وَلِتَتَّقُوْا وَلَعَلَّكُمْ تُرْحَمُوْنَ ○
๖๔.	แต่แล้วพวกเหล่านั้นกลับหาว่าเขา (นู๊ห์) เท็จ เรา (อัลเลาะห์) จึงให้เขา กับบรรดาที่ร่วมอยู่กับเขา ในสำเภาเป็นชายสี่สิบและหญิงอีกสี่สิบได้ปลอดภัยพ้นจากการจมน้ำตาย และเรา (อัลเลาะห์) ได้ให้บรรดาผู้ที่หาว่าโองการต่าง ๆ ของเราเท็จจมน้ำตายเพราะ	٦٤- فَكَذَّبُوْهُ فَاَنْجَيْنٰهُ وَالَّذِيْنَ مَعَهٗ فِى الْفُلْكِ وَاَغْرَقْنَا الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا ۗ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	อุทกภัยครั้งนั้น **ด้วยเหตุว่าพวกเหล่านั้นเป็นมวลชนผู้มืดมน** มองไม่เห็นซึ่งความจริงแท้	إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا عَمِينَ ۝
๖๕.	**ฝ่ายพวกอ๊าด ก็มีฮู๊ดผู้เป็นญาติพี่น้องกัน** ถูกเราแต่งเป็นพระศาสนทูตไปถึง นำข้อบัญญัติใช้และข้อบัญญัติห้ามไปยังอ๊าดเผ่าแรก **เขา** (ฮู๊ด) **กล่าว**แก่ประชากรของเขาว่า **โอ้ปวงประชากรของฉัน พวกท่านจงถือเอกภาพในอัลเลาะห์เถิด สำหรับพวกท่านนั้นหามีพระเจ้าอื่นใดที่นอกจากพระองค์ไม่ จึงไม่เป็นการสมควรเลยที่พวกท่านไม่ยำเกรง**การลงโทษหลังจากที่พวกท่านก็รู้อยู่แล้วว่าการลงโทษทรมานเคยตกแก่ประชากรของนู๊ห์มาแล้ว พวกท่านจะได้เกิดศรัทธา	٦٥- وَإِلَىٰ عَادٍ أَخَاهُمْ هُودًا ۗ قَالَ يَٰقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُ ۚ أَفَلَا تَتَّقُونَ ۝
๖๖.	**ผู้มีเกียรติที่เป็นชนกาฟิร ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งจากประชากรของเขา** (ฮู๊ด) **กล่าวว่า แท้จริงพวกเราเห็นท่านตกอยู่ในความโง่งม และพวกเราคิดเห็นว่าท่านนั้นเป็นผู้หนึ่งจากพวกที่โกหก**ในเรื่องหน้าที่เผยแพร่ของท่านเกี่ยวกับข้อบัญญัติใช้และข้อบัญญัติห้าม	٦٦- قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِن قَوْمِهِ إِنَّا لَنَرَاكَ فِي سَفَاهَةٍ وَإِنَّا لَنَظُنُّكَ مِنَ الْكَٰذِبِينَ ۝
๖๗.	**เขา** (ฮู๊ด) **กล่าว**แก่ปวงประชากรของเขาว่า **โอ้ปวงประชากรของฉัน ความโง่งมหามีที่ฉันไม่ หากแต่ฉันนั้นเป็นพระศาสนทูตมาแต่องค์พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก**	٦٧- قَالَ يَٰقَوْمِ لَيْسَ بِي سَفَاهَةٌ وَلَٰكِنِّي رَسُولٌ مِّن رَّبِّ الْعَٰلَمِينَ ۝

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๖๘.	**ฉันนำสารธรรมจากองค์พระผู้อภิบาลของฉัน**ที่ทรงใช้และทรงห้าม **มาถึงพวกท่าน**โดยทั่วถึงกัน **และฉันยังเป็นผู้มีเจตนาดีที่วางใจได้สำหรับพวกท่าน**ในด้านการเผยแพร่ข้อบัญญัติใช้ และข้อบัญญัติห้าม**อีกด้วย**	٦٨- أُبَلِّغُكُمْ رِسٰلٰتِ رَبِّيْ وَاَنَا لَكُمْ نَاصِحٌ اَمِيْنٌ ○
๖๙.	**ไม่เป็นการสมควรเลยที่พวกท่าน**จะหาว่าเป็นเท็จ และ**ฉงนในประการที่ได้มีคำเตือนจากองค์พระผู้อภิบาลของพวกท่านผ่านบุรุษหนึ่งที่มีชาติพันธุ์เดียวกับพวกท่านมายังพวกท่าน เพื่อที่ผู้นั้นจะได้**แสดงคำ**ขู่ตักเตือนพวกท่าน**ให้มีความยำเกรงการลงโทษทรมานจากอัลเลาะห์ในกรณีที่ หากพวกท่านไม่ศรัทธา**ทั้งพวกท่านจงรำลึกในตอนที่พระองค์ได้ทรงตั้งพวกท่านเป็นผู้แทน** ณ หน้าแผ่นดิน **ถัดจากปวงประชากรของนู๊ห์** ซึ่งได้ถูกล้างชาติพันธุ์มาแล้ว**และได้ทรงให้พวกท่านมีความยิ่งในรูปโครงร่างสูงใหญ่**แข็งแรง และยิ่งในทรัพย์สิน ในจำนวนคนเหล่านั้นคนที่สูงก็สูงถึงหนึ่งร้อยศอก ส่วนคนที่ต่ำก็เพียงหกสิบศอก **ฉะนั้นพวกท่านจงรำลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณของอัลเลาะห์เพื่อว่าพวกท่านจักได้มีชัยชนะ** โดยได้เข้าสู่สรวงสวรรค์ พ้นจากการคงอยู่ในขุมนรก และปราศจากภยันตรายต่าง ๆ ในภพดุนยา	٦٩- اَوَعَجِبْتُمْ اَنْ جَآءَكُمْ ذِكْرٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ عَلٰى رَجُلٍ مِّنْكُمْ لِيُنْذِرَكُمْ وَاذْكُرُوْٓا اِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَآءَ مِنْ بَعْدِ قَوْمِ نُوْحٍ وَّزَادَكُمْ فِى الْخَلْقِ بَصْۜطَةً فَاذْكُرُوْٓا اٰلَآءَ اللّٰهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُوْنَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๗๐.	**พวก**ประชากร**เหล่านั้นพูดว่า ท่านไม่น่าจะมายังพวกเรา เพื่อให้พวกเราเคารพสักการะอัลเลาะห์เพียงองค์เดียว และเพื่อให้พวกเราต้องละทิ้งจากการ**เคารพบูชาเทวรูป**ที่บรรพบุรุษของพวกเราเคยเคารพบูชาเลย ขอท่านจงนำเอาโทษมาตามที่ท่านได้สัญญาไว้แก่พวกเราเถิด หากว่าท่านเป็นคนหนึ่งจากพวกสัจจริง**ในถ้อยคำ	٧٠- قَالُوٓا أَجِئْتَنَا لِنَعْبُدَ اللّٰهَ وَحْدَهٗ وَنَذَرَ مَا كَانَ يَعْبُدُ اٰبَآؤُنَا فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَآ اِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِيْنَ ○
๗๑.	**เขา** (ฮู๊ด) **กล่าวว่า การลงโทษกับความกริ้วจากองค์พระผู้อภิบาลของพวกท่านนั้นได้เผชิญพวกท่านอย่างแน่นอน ไม่สมควรเลยที่พวกท่านจะมาถกเถียงกับฉันในเรื่องของนามชื่อ**เทวรูปต่าง ๆ **ที่พวกท่านและบรรพบุรุษของพวกท่าน**ริอ่าน**ตั้งชื่อให้**ว่าเป็นเทวรูป**นั้น**และเทวรูปนี้เทวรูปที่หนึ่งชื่อว่า ศ่อมู๊ด ที่สองชื่อศ่อมัด และที่สามชื่อฮุบั๊ล **โดยที่อัลเลาะห์มิได้ทรงลงหลักฐานเรื่องนี้มาเลย แล้วพวกท่านจงรอดู**การลงโทษกันเถิด **แน่นอนฉัน** (ฮู๊ด) **ย่อมเป็นคนหนึ่งที่รอดู**การลงโทษ**ร่วมกับพวกท่าน**ที่ชอบหาว่าฉันเท็จ**ด้วย** และแล้วก็เกิดกระแสลมชนิดหนึ่งชื่อว่าอะกีมทำลายพวกนั้นจริง ๆ กล่าวคือเป็นกระแสลมหนาว มีเสียงดังแรงมาก แต่ไม่มีฝนมากับลมนั้น กระแสลมพัดทำลายพวก	٧١- قَالَ قَدْ وَقَعَ عَلَيْكُمْ مِّنْ رَّبِّكُمْ رِجْسٌ وَّغَضَبٌ اَتُجَادِلُوْنَنِيْ فِيْٓ اَسْمَآءٍ سَمَّيْتُمُوْهَآ اَنْتُمْ وَاٰبَآؤُكُمْ مَّا نَزَّلَ اللّٰهُ بِهَا مِنْ سُلْطٰنٍ فَانْتَظِرُوْٓا اِنِّيْ مَعَكُمْ مِّنَ الْمُنْتَظِرِيْنَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	เหล่านั้น เกิดขึ้นปลายฤดูหนาวในตอนเช้ามืดของวันพุธที่ยี่สิบสองของเดือนเชาวาล และได้พัดทำลายอยู่นานถึงเจ็ดคืนกับแปดวัน ผู้ได้รับความเสียหายเพราะลมนี้มีทั้งเป็นชายหญิง ลูกเล็กเด็กแดงและทรัพย์สินเป็นอันมาก เหยื่อวาตภัยเหล่านี้ถูกพัดม้วนเคว้งคว้างขึ้นสูงทำลายล้างอย่างแหลกละเอียด	
๗๒.	**แล้วเรา** (อัลเลาะห์) **ก็ได้ให้เขา** (ฮู๊ด) **กับบรรดาผู้เป็นศรัทธาชน ร่วมศาสนากับเขาได้รับความปลอดภัยด้วยความโปรด-ปรานีจากเรา และเรา** (อัลเลาะห์) **ได้ล้างชาติพันธุ์ของบรรดาผู้ที่หาว่าโองการต่าง ๆ ของเราเท็จ แหละพวกเหล่านั้นก็มิใช้ผู้ศรัทธาอีกด้วย** อธิบายต่อไปนี้เป็นประวัติของพระศาสดาซอลิห์กับษะมู้ด กล่าวได้ว่า ซอลิห์เป็นบุตรของอุไบ๊ด์ อุไบ๊ด์เป็นบุตรของอาซิฟ อาซิฟบุตรของมาสะห์ มาสะห์บุตรของอุไบ๊ด์ อุไบ๊ด์บุตรของฮาซิร ฮาซิรบุตรของษะมู้ด ษะมู้ดบุตรของฆอบิ๊ร ฆอบิ๊รบุตรของซาม ซามบุตรของนู๊ห์ ซอลิห์กับฮู๊ดห่างกันถึงหนึ่งร้อยปี พระศาสดาซอลิห์มีอายุยืนนานอยู่ได้ ๒๘๐ ปี	٧٢- فَأَنجَيْنَاهُ وَالَّذِينَ مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِّنَّا وَقَطَعْنَا دَابِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَمَا كَانُوا مُؤْمِنِينَ ۝

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๗๓.	**และยังพวกษะมู้ด ก็มีซอลิห์ ผู้เป็นญาติพี่น้องกัน** ถูกเราแต่งเป็นพระศาสนทูตส่ง **ไปถึง** นำข้อบัญญัติใช้และข้อห้ามไปยังพวกษะมู้ด **เขา** (ซอลิห์) **กล่าว**แก่ประชากรของเขาว่า **โอ้ประชากรของฉัน พวกท่านจงถือเอกภาพในอัลเลาะห์เถิด แหละว่าพวกท่านนั้นหามีพระเจ้าอื่นใดที่นอกจากพระองค์ไม่ แท้จริงได้มีอภินิหาร** แต่มิใช่วิทยากลหรือไสยศาสตร์**มาจากองค์พระผู้อภิบาลของพวกท่านแล้ว** อภินิหารนี้ชี้ว่าคำพูดของฉันเป็นเท็จ อภินิหาร**นี้ ก็คือแม่อูฐ**กับลูกของมัน เป็น**ของอัลเลาะห์ เป็นสัญญาณไว้สำหรับพวกท่าน** ตามที่พวกท่านขอร้องให้มีอูฐตัวเมียกับลูกของมันคลอดออกจากหินก้อนใหญ่ที่พวกนั้นกำหนดให้ **ฉะนั้นพวกท่านจงปล่อยมันไปหากิน ณ ผืนแผ่นดินของอัลเลาะห์เถิด และมิให้พวกท่านเอาสิ่งไม่ดีงาม**เช่นการฆ่าและห้ามมันหากินในทุ่งหญ้าเป็นต้น**ไปกระทบมัน อันจะเป็นเหตุให้เกิดโทษที่ใหญ่หลวงประสบกับพวกท่าน**	٧٣- وَإِلَىٰ ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا ۘ قَالَ يَٰقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُۥ ۖ قَدْ جَآءَتْكُم بَيِّنَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ ۖ هَٰذِهِۦ نَاقَةُ اللَّهِ لَكُمْ ءَايَةً فَذَرُوهَا تَأْكُلْ فِىٓ أَرْضِ اللَّهِ وَلَا تَمَسُّوهَا بِسُوٓءٍ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ۝

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๗๔.	**และพวกท่านจงรำลึกในตอนที่พระองค์ได้ทรงตั้งพวกท่านเป็นผู้แทน** ณ หน้าแผ่นดิน **ถัดจากพวกอ๊าด** ที่ได้ถูกล้างชาติพันธุ์มาแล้ว **และได้ทรงให้พวกท่านพักอาศัยอยู่ในผืนแผ่นดิน** หิญัร ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างเมืองหิญาซกับซีเรีย **โดยที่พวกท่านก็ยึดเอาพื้นที่ราบเป็นแหล่งอาศัย**ในฤดูร้อน **และพวกท่านเจาะทะลวงภูเขาทำเป็นถ้ำอาศัย**ในฤดูหนาว **ฉะนั้น พวกท่านจงรำลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณของอัลเลาะห์ ทั้งพวกท่านอย่าได้กระทำความเสื่อมเสีย** ด้วยการถือภาคีเทียบเทียมอัลเลาะห์ **ในหน้าแผ่นดิน**ที่มีศาสนทูตถูกแต่งตั้งมาให้ความเจริญ**นั้นเลย**	٧٤- وَاذْكُرُوٓا إِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَآءَ مِنْ بَعْدِ عَادٍ وَبَوَّأَكُمْ فِى الْأَرْضِ تَتَّخِذُونَ مِنْ سُهُولِهَا قُصُورًا وَتَنْحِتُونَ الْجِبَالَ بُيُوتًا فَاذْكُرُوٓا ءَالَآءَ اللّٰهِ وَلَا تَعْثَوْا فِى الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ○
๗๕.	**บรรดาผู้มีเกียรติซึ่งยโสส่วนหนึ่งจากประชากรของเขา** (ซอลิห์) ที่ไม่ยอมเชื่อถือตามซอลิห์ **ได้กล่าวแก่ผู้ศรัทธาจากพวก**ของซอลิห์**เหล่านั้นที่ด้อยกว่าว่า พวกท่านรู้ไหมว่า ซอลิห์เป็นผู้ได้รับแต่งตั้ง**เป็นศาสนทูต**จากพระผู้อภิบาลของเขา**มายังพวกท่าน **พวกนั้นตอบว่า** “ขอรับ” **แท้จริงเท่าที่เขา** (ซอลิห์) **ได้รับแต่งตั้ง**ให้เป็นศาสนทูต**นั้นพวกเรา**เชื่อ	٧٥- قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لِلَّذِينَ اسْتُضْعِفُوا لِمَنْ ءَامَنَ مِنْهُمْ أَتَعْلَمُونَ أَنَّ صٰلِحًا مُرْسَلٌ مِنْ رَبِّهِ قَالُوٓا إِنَّا بِمَآ أُرْسِلَ بِهِ مُؤْمِنُونَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๗๖.	**บรรดาผู้หยิ่งยโส** ที่ไม่ยอมเชื่อ**กล่าวว่า แท้จริงพวกเรามิได้เชื่อถือ**ซอลิห์**ผู้ที่พวกท่านเชื่อถือนั้นเลย**	٧٦- قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوٓا إِنَّا بِالَّذِيٓ اٰمَنْتُمْ بِهٖ كٰفِرُوْنَ ○
๗๗.	**และแล้ว**แม่อูฐที่พระศาสดาซอลิห์ได้ให้มีขึ้นโดยอภินิหารนั้น ใช้น้ำร่วมบ่อเดียวกัน แต่ผลัดเวรกันคนละวัน การทำเป็นเวรเช่นนี้กระทำให้พวกนั้นเกิดความเบื่อหน่าย **พวกเหล่านั้น** มีอยู่ผู้หนึ่งชื่อก็ด๊าร บุตรซาลิฟ **ก็ได้ฆ่าแม่อูฐ**ด้วยดาบ ตามคำสั่งใช้ของพวกเดียวกัน **โดยขาดความนอบน้อมในคำบัญชาใช้** และห้าม**จากองค์พระผู้อภิบาลแห่งพวกตน** ส่วนลูกของแม่ที่ถูกฆ่านั้นได้วิ่งหนีเข้าไปยังโพลงหินที่แม่ของมันได้ออกมา ซึ่งได้คอยอ้ารับอยู่ แล้วรูโพลงนั้นก็ปิดทันที **ทั้งพวกเหล่านั้นยังเอ่ย**เยาะเย้ยและท้าทายว่า **โอ้ซอลิห์ ท่านจงนำโทษมาลงแก่พวกเราตามที่ท่านได้สัญญาไว้นั้นเถิด**ที่ว่า ถ้าใครฆ่าอูฐแล้วจะถูกลงโทษ **ถ้าแม้ว่าท่านเป็นผู้หนึ่งจากพวกที่ถูกแต่งตั้งเป็นศาสนทูต** จงนำโทษนั้นมาเถอะทันทีที่พวกนั้นพูดจบในวันนั้นพวกเหล่านั้นก็มีสีหน้าที่เหลืองซีดพอวันที่สองต่อมาใบหน้าของพวกนั้นก็แดงกล่ำและพอวันที่สามใบหน้าของพวกนั้นก็กลายเป็นสีดำมืด เป็นการแสดงให้เห็นว่าโทษ ของพวกเหล่านี้กำลังถูกชำระแล้ว	٧٧- فَعَقَرُوا النَّاقَةَ وَعَتَوْا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ وَقَالُوْا يٰصٰلِحُ ائْتِنَا بِمَا تَعِدُنَآ إِنْ كُنْتَ مِنَ الْمُرْسَلِيْنَ ○
๗๘.	**ครั้นแล้ว**แผ่นดินไหวและ**เสียงดังกัมปนาท**จากเบื้องฟ้า**ก็เกิดขึ้นประสบกับพวกนั้น พวกนั้นจึงล้มฟุบลงตาย**ในท่าคุกเข่า ณ **ที่อยู่อาศัยของพวกตนนั้นเอง**	٧٨- فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوْا فِيْ دَارِهِمْ جٰثِمِيْنَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ

๗๙. **เขา** (ซอลิห์) **ได้เหห่างเสียจากพวกนั้น แล้วกล่าวขึ้นว่า โอ้ประชาชนของฉัน ฉันนำสารธรรมจากองค์พระผู้อภิบาลของฉันที่ทรงใช้และทรงห้ามมาถึงพวกท่านแล้วแน่นอน และฉันได้มีเจตนาดีต่อพวกท่าน แต่ทว่าพวกท่านมิได้รักบรรดาผู้มีเจตนาดีนั้นเลย**

٧٩- فَتَوَلَّىٰ عَنْهُمْ وَقَالَ يَٰقَوْمِ
لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ رِسَالَةَ رَبِّي
وَنَصَحْتُ لَكُمْ
وَلَٰكِن لَّا تُحِبُّونَ ٱلنَّٰصِحِينَ ○

อธิบายต่อไปนี้ คือประวัติของพระศาสดาลู๊ต ลู๊ตเป็นบุตรของฮารอนซึ่งเป็นพ่อน้องกับพระศาสดาอิบรอฮีม ฮารอนบุตรของตาริค ตาริคมีอีกชื่อหนึ่งว่าอาซัร กาลเวลาระหว่างพระศาสดามูซา กับพระศาสดาลู๊ตนับได้ ๖๐๐ ปี ลู๊ตนับได้ว่าเป็นหลาน (ลูกของพี่หรือน้องชาย) ของพระศาสดาอิบรอฮีม จึงเป็นบุคคลในสมัยเดียวกัน แต่เดิมนั้นทั้งสองเป็นคนพื้นเพเมืองบาบิโลนแห่งประเทศอิรักแล้วทั้งคู่ก็อพยพไปยังประเทศซาม อิบรอฮีมลงอยู่ที่นครปาเลสไตน์ ส่วนลู๊ตลงหลักอยู่นครจอร์แดน อัลเลาะห์ทรงแต่งตั้งให้เป็นศาสนทูตประเทศศาสนาแก่ชนชาวเมืองสะดูม

๘๐. **และ** โอ้มุฮำมัด เจ้าจงรำลึกถึงสมัยของ**ลู๊ต**เพื่อจักได้เกิดมีมานะอดทนต่อสภาวะ ที่เกิดขึ้นในตอนนั้น นั่นคือ**ในตอนที่เขา** (ลู๊ต) **ได้กล่าวแก่ประชากรของเขาว่า ไม่สมควรเลยที่พวกท่านจะประพฤติกามวิตถาร**โดยการเล่นเพื่อนระหว่างผู้ชายด้วยกัน **ซึ่งการพรรค์นี้ก่อนหน้าพวกท่านยังไม่เคยมีใคร**ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือญินใน**สากลโลกกระทำกันเลย** นอกเสียจากพวกท่านเท่านั้น

٨٠- وَلُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِۦٓ
أَتَأْتُونَ ٱلْفَٰحِشَةَ مَا سَبَقَكُم بِهَا مِنْ
أَحَدٍ مِّنَ ٱلْعَٰلَمِينَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๘๑.	แท้จริงย่อมเป็นที่น่าตำหนิยิ่งนัก ที่พวกท่านกระทำบาปด้วยการร่วมกามารมย์กับผู้ชาย แทนที่จะเป็นหญิง พวกท่านจึงเป็นพวกละเมิดฝ่าฝืน จากสิ่งที่ไม่บาปไปสู่การบาป	٨١- اِنَّكُمْ لَتَأْتُوْنَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِّنْ دُوْنِ النِّسَآءِ ۗ بَلْ اَنْتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُوْنَ ○
๘๒.	คำตอบของประชากรของเขา (ลู๊ต) จะมีอยู่ก็เพียงแต่กล่าวเยาะเย้ยและถากถางว่า พวกท่านจงขับไล่ลู๊ต กับพวกเหล่านั้นที่เจริญรอยตามลู๊ตออกจากเมือง (สะดูม) ของพวกท่านเสียซิ เพราะแท้จริงลู๊ตก็ดีเป็นปวงชนผู้บริสุทธิ์ ไร้ซึ่งมลทินเรื่องบาปการเล่นเพื่อนดังกล่าวเสียจริง	٨٢- وَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهٖٓ اِلَّآ اَنْ قَالُوْٓا اَخْرِجُوْهُمْ مِّنْ قَرْيَتِكُمْ ۚ اِنَّهُمْ اُنَاسٌ يَّتَطَهَّرُوْنَ ○
๘๓.	แล้วเรา (อัลเลาะห์) ได้ให้เขา (ลู๊ต) กับบุตรสาวสองคนในครอบครัวของเขาได้รับความปลอดภัย ยกเว้นภรรยาของเขาชื่อว่า วาฮิละห์ เท่านั้นนางเป็นผู้หนึ่งจากพวกที่ต้องโทษตลอดไป	٨٣- فَاَنْجَيْنٰهُ وَاَهْلَهٗٓ اِلَّا امْرَاَتَهٗ ۖ كَانَتْ مِنَ الْغٰبِرِيْنَ ○
๘๔.	และเรา (อัลเลาะห์) ก็ได้เทฝนพิษเป็นก้อนหินจากขุมนรกลงมาทำลายพวกนั้นเป็นการลงโทษล้างชาติพันธุ์พวกเหล่านั้นเสียเลย โอ้มุฮำมัด จงพิจารณาดูเถิดว่าผลที่สุดของผู้มีบาปหนาเป็นอย่างไร	٨٤- وَاَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَّطَرًا ۗ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِيْنَ ○ ع

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ

อธิบายต่อไปนี้เป็นประวัติของพระศาสดาซุไอบ์ ซุไอบ์คือบุตรของมีกาอีล มีกาอีลคือบุตรของยัซญุ๊ร ยัซญุ๊รบุตรของมันยัน มัดยันบุตรของพระศาสดาอิบรอฮีม ซุไอบ์กับพระศาสดาลู๊ตมีสมัยห่างกัน ๖๐๐ ปี

๘๕. **และพวกมัดยันก็มีซุไอบ์ ผู้เป็นญาติพี่น้องกัน** ถูกเราแต่งเป็นพระศาสนทูตส่ง**ไปถึง** นำข้อบัญญัติใช้และข้อบัญญัติห้ามไปยังพวกของมัดยัน **เขา** (ซุไอบ์) **กล่าว**แก่ประชากรของเขาว่า **โอ้ประชากรของฉัน** พวกท่านจงถือเอกภาพในอัลเลาะห์เถิด **แหละว่าพวกท่านนั้นหามีพระเจ้าอื่นใดที่นอกจากพระองค์ไม่ แท้จริงได้มีอภินิหาร**ที่แสดงเป็นสักขีรับรองว่า ฉันเป็นผู้พูดมีสัจจริงจากองค์**พระผู้อภิบาลของพวกท่านมายังพวกท่านแล้ว ฉะนั้นให้พวกท่านจงตวงและชั่งด้วยเต็มบริบูรณ์ทั้งอย่าให้เกิดมีบกพร่องแก่มวลมนุษย์ในสิ่งต่าง ๆ ของพวกเขา และอย่าได้ก่อความพินาศ ณ หน้าแผ่นดิน**ด้วยความไม่ศรัทธาและบาปสถานหนักอื่น ๆ **หลังจากที่** ผืนแผ่นดิน**นั้นมีความเจริญแล้ว**ด้วยการมีพระศาสนทูต ถูกแต่งตั้งมาเลย **การ**ให้มีความครบถ้วนบริบูรณ์ในการตวงและชั่งก็ดี มิให้เกิดบกพร่อง

٨٥- وَإِلَىٰ مَدْيَنَ
أَخَاهُمْ شُعَيْبًا ۗ
قَالَ يَٰقَوْمِ ٱعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ
مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُۥ ۖ
قَدْ جَآءَتْكُم بَيِّنَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ ۖ
فَأَوْفُوا۟ ٱلْكَيْلَ وَٱلْمِيزَانَ
وَلَا تَبْخَسُوا۟ ٱلنَّاسَ أَشْيَآءَهُمْ وَلَا تُفْسِدُوا۟
فِى ٱلْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَٰحِهَا ۚ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	แก่มวลมนุษย์ก็ดี และมิให้ก่อความพินาศ ณ หน้าแผ่นดินก็ดี **นี้แหละเป็นการดียิ่งสำหรับพวกท่าน หากว่าพวกท่าน**มุ่งหมายจะ**เป็นผู้มีศรัทธา**ก็จงรีบเร่งศรัทธาเสียเถิด	ذٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ ۝
๘๖.	**และพวกท่านอย่าได้นั่งดักทุกหนทาง คอยขู่เข็ญ**ปวงชน แล้วก็ยื้อแย่งชิงเอาเครื่องแต่งกายของปวงชน หรือรีดภาษีจากพวกนั้น **และกีดกันผู้ที่มีศรัทธาต่อเขา** (ชุไอบ์) **ให้เหห่างจากวิถีแห่ง**ศาสนาของ**อัลเลาะห์** ด้วยการขู่ว่าจะฆ่าเขาเสีย **ทั้งมุ่งหมายจะให้วิถี**ศาสนาของอัลเลาะห์ดังกล่าว**นั้นเฉไป และพวกท่านจงรำลึกถึง**พระมหากรุณาธิคุณของพระองค์ที่มีต่อพวกท่าน **ในตอนที่พวกท่านยังน้อยอยู่** ทั้งในด้านสมัครพรรคพวก ในด้านทรัพย์สิน และในด้านกำลังแรง **แล้วพระองค์ก็ได้ทรงให้พวกท่านเพิ่มมากขึ้น** ในทุก ๆ ด้านดังกล่าว **ขอพวกท่านจงพิจารณาดูเถิดว่าผลที่สุดของผู้ก่อความพินาศ**ที่หน้าแผ่นดินในสมัยก่อนจากพวกท่าน โดยที่บรรดาเหล่านั้นกล่าวหาว่าพระศาสนทูตของพวกตนเป็นคนเท็จจะ**เป็นอย่างไร** นั่นก็คือพวกในยุคก่อนจากพวกท่านถูกล้างชาติพันธุ์ไปแล้ว	٨٦- وَلَا تَقْعُدُوْا بِكُلِّ صِرَاطٍ تُوْعِدُوْنَ وَتَصُدُّوْنَ عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ مَنْ اٰمَنَ بِهٖ وَتَبْغُوْنَهَا عِوَجًا ۚ وَاذْكُرُوْٓا إِذْ كُنْتُمْ قَلِيْلًا فَكَثَّرَكُمْ ۖ وَانْظُرُوْا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِيْنَ ۝

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๘๗.	**และถ้าหากว่ากลุ่มหนึ่งจากพวกท่านได้ศรัทธาต่อข้อ**บัญญัติของอัลเลาะห์ **ซึ่งฉันถูกให้นำมา**ประกาศเผยแพร่**นั้น แต่อีกกลุ่มหนึ่งกลับมิได้ศรัทธาแล้วไซร้ พวกท่านจงอดกลั้นไว้เถิด จนกว่าอัลเลาะห์จะทรงตัดสินท่านกลางพวกเรา**และพวกท่าน โดยให้มีแต่ความสัจจริง พ้นภัยทรมานและให้ผู้ก่อความพินาศ ณ หน้าแผ่นดินได้รับความหายนะ **ด้วยว่าพระองค์นั้นทรง**เป็นองค์ตัดสิน**ที่เลิศยิ่งกว่าบรรดาผู้ตัดสินทั้งหลาย**	٨٧- وَإِنْ كَانَ طَآئِفَةٌ مِّنْكُمْ آمَنُوْا بِالَّذِيٓ أُرْسِلْتُ بِهٖ وَطَآئِفَةٌ لَّمْ يُؤْمِنُوْا فَاصْبِرُوْا حَتّٰى يَحْكُمَ اللّٰهُ بَيْنَنَا ۚ وَهُوَ خَيْرُ الْحٰكِمِيْنَ ○

ส่วนที่ ๙

บทที่ ๖ อัล-อะอ์ร๊อฟ

ประทาน ณ นครมักกะห์	อยู่ในส่วนที่ ๘ ๘๗ โองก่าร
มีทั้งสิ้น ๒๐๖ โองการ	อยู่ในส่วนที่ ๙ ๑๑๙ โองการ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๘๘.	**บรรดาชนชั้นสูงส่วนหนึ่งจากปวงชนของเขา** (ชุไอบ์) **ซึ่งหยิ่งผยอง** มิยอมเชื่อฟังพระศาสดาชุไอบ์ **ได้เอ่ยขู่ชุไอบ์** ว่า เราขอปฏิญาณว่า **โอ้ชุไอบ์ เราจะขับไล่ท่านและบรรดาผู้ศรัทธาให้ออกไปพร้อมกับท่านจากตำบลของเรา** ชื่อว่า มัดยัน ซึ่งอยู่ไกลไปจากประเทศอียิปต์ เป็นระยะทางแปดมัรหะละห์ (๑ มัรหะละห์ คือ ระยะทางที่อูฐเดินเท้าปานกลางเพียง ๒๔ ชั่วโมง) **หรือ**เราขอปฏิญาณ**ว่า** ท่านพร้อมกับพรรคพวก**ของท่านจะต้องกลับคืนมาสู่ศาสนาของพวกเรา เขา** (ชุไอบ์) **กล่าวตอบ** จะให้พวกเรากลับไปสู่ศาสนาของพวกท่าน **ทั้งที่ถ้าพวกเราก็รังเกียจ**ที่จะกลับไป**อยู่กระนั้นหรือ** แน่นอนพวกเราจะไม่กลับไปสู่ศาสนาของพวกท่านหรอก	٨٨- قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لَنُخْرِجَنَّكَ يٰشُعَيْبُ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَكَ مِنْ قَرْيَتِنَا أَوْ لَتَعُودُنَّ فِي مِلَّتِنَا قَالَ أَوَلَوْ كُنَّا كَارِهِينَ ۝
๘๙.	**ย่อมถือได้ว่าพวกเรานี้อ้างเท็จต่ออัล-เลาะห์แน่ ๆ** ถ้าในบัดนี้ พวกเราคิดจะ	٨٩- قَدِ افْتَرَيْنَا عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	กลับคืนสู่ศาสนาของพวกท่าน หลังจากที่อัลเลาะห์ได้ทรงให้พวกเราหลุดพ้นจากการกลับเข้าสู่ศาสนาของพวกท่านดังกล่าวนั้นแล้ว ทั้งไม่สมควรที่พวกเราจะคืนกลับไปสู่ศาสนาของพวกท่านที่กล่าวนั้นอีกแล้วไม่ว่าสภาวกาลใด ๆ เว้นแต่ว่าในสภาวกาลที่อัลเลาะห์องค์พระผู้อภิบาลของเราจะทรงมุ่งประสงค์ให้พวกเราคืนกลับไปเท่านั้นเอง ก็ย่อมหมายความว่าพระองค์จะไม่ทรงกรุณาต่อพวกเราแล้ว แหละองค์พระผู้อภิบาลของเรานั้นทรงความรอบรู้ครอบงำทุกสิ่งทุกอย่าง แม้กิริยาอาการของฉันกับของพวกท่านเองก็นับว่าเป็นส่วนหนึ่งจากสิ่งที่พระองค์ทรงรู้ ต่ออัลเลาะห์เท่านั้นที่พวกเราพึงมอบหมาย โอ้องค์พระผู้อภิบาลแห่งบรรดาข้าพระองค์ ขอพระองค์ได้โปรดตัดสินท่ามกลางบรรดาข้าพระองค์และปวงชนแห่งข้าพระองค์ที่เป็นกาฟิรโดยเที่ยงธรรม ด้วยพระองค์นั้นทรงยุติธรรมเลิศยิ่งกว่าบรรดาผู้ตัดสินทั้งหลาย	إِنْ عُدْنَا فِي مِلَّتِكُمْ بَعْدَ إِذْ نَجَّانَا اللَّهُ مِنْهَا ۚ وَمَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَعُودَ فِيهَا إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّنَا ۚ وَسِعَ رَبُّنَا كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا ۚ عَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْنَا ۚ رَبَّنَا افْتَحْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ قَوْمِنَا بِالْحَقِّ وَأَنْتَ خَيْرُ الْفَاتِحِينَ ○
๙๐.	และบรรดาชนในตระกูลสูงบางคนจากปวงชนของเขา (ชุไอบ์) ซึ่งเป็นกาฟิรกล่าวแก่บางคนในพวกเดียวกันว่า แท้จริงเราขอปฏิญาณ	٩٠- وَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	หากพวกท่านเจริญตามชุไอบ์ พวกท่านย่อมเป็นพวกที่ขาดทุนในทางศาสนาหรือต้องสูญเสียในทางครองชีพที่พึงได้แก่พวกท่านอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยโดยการโกงกันเองด้วยการหย่อนมาตรฐานชั่งตวงและวัดและเบียดบังจำนวนทรัพย์ให้หย่อนไป ตลอดทั้งการปลอมแปลงและอื่นๆ **ในบัดนั้นเองแน่นอน**	لَئِنِ اتَّبَعْتُمْ شُعَيْبًا إِنَّكُمْ إِذًا لَّخٰسِرُوْنَ ۝
๙๑.	**ครั้นแล้วพระองค์ก็ได้ทรงให้แผ่นดินไหวอย่างหนักทำลาย**ล้างชาติพันธุ์**พวกเหล่านั้นพวกเหล่านั้นจึงทรุดเข่าล้มลงตายหมดในบ้านช่องของพวกตน**	٩١- فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوْا فِيْ دَارِهِمْ جٰثِمِيْنَ ۝
๙๒.	**บรรดาผู้ที่หาว่าชุไอบ์เท็จนั้น**ได้ถูกล้างชาติพันธุ์ไปจนหมดแล้ว **เหมือนกับว่า**พวกนั้น**มิได้เคยมีอยู่ใน**ตำบลของพวกเขา**นั้นเลย** นี้เป็นการสนองตรงกันข้ามกับถ้อยคำที่พวกนั้นเคยบอกว่าจะเนรเทศพระศาสดาชุไอบ์กับพรรคพวกให้พ้นจากตำบลมัดยัน **บรรดาผู้ที่หาว่าชุไอบ์เท็จ พวกนั้นย่อมขาดทุน**ในทางศาสนาหรือต้องสูญเสียในทางครองชีพที่พึงมีพึงได้แก่พวกนั้นอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย โดยการโกงกันเองด้วยการหย่อนมาตรฐานชั่งตวงและการวัดและเบียดบังจำนวนทรัยพ์ให้หย่อนไป	٩٢- الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا شُعَيْبًا كَأَنْ لَّمْ يَغْنَوْا فِيْهَا ۚ الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا شُعَيْبًا كَانُوْا هُمُ الْخٰسِرِيْنَ ۝

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ตลอดทั้งการปลอมแปลงและอื่น ๆ นี้เป็นการตัดถ้อยคำของพวกนั้นที่ว่า ถ้าพวกท่านเจริญตามชุไอบ์ พวกท่านย่อมขาดทุนในทางศาสนา และแล้วพวกนั้นก็กลับกลายมาได้รับโทษที่พวกตนพูดไว้นั้นเสียเอง	
๙๓.	**เขา** (ชุไอบ์) **จึงได้ผละห่างจากพวกนั้น** ก่อนที่พวกเหล่านั้นจะถูกลงโทษ **แล้วกล่าวว่า โอ้ปวงชนของฉัน** ฉันได้ให้สัจปฏิญาณว่า **แท้จริงฉันนี้ได้นำสารธรรม** คำสั่งใช้และสั่งห้าม**จากพระผู้อภิบาลของฉันมายังพวกท่านแล้ว และฉันยังปรารถนา**แต่ความ**ดีแก่พวกท่านอีกด้วย** แต่พวกท่านหาได้มีศรัทธากันไม่ **ฉันจึงไม่สลดใจอะไรแก่ปวงชนกาฟิรอีกแล้ว**	٩٣- فَتَوَلَّىٰ عَنْهُمْ وَقَالَ يَٰقَوْمِ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ رِسَٰلَٰتِ رَبِّى وَنَصَحْتُ لَكُمْ ۖ فَكَيْفَ ءَاسَىٰ عَلَىٰ قَوْمٍ كَٰفِرِينَ ۝
๙๔.	**โดยเรา** (อัลเลาะห์) **จะไม่ส่งพระศาสดาใดลงมายังแว่นแคว้นหนึ่ง** ให้พวกนั้นหาว่าเขาเป็นคนเท็จ **เว้นแต่เพื่อเราจะลงโทษให้ชาวชน**แห่งแว่นแคว้น**นั้นได้รับ**เคราะห์ด้วย**ความอัตคัดอย่างหนัก และโรคภัยไข้เจ็บ เพื่อที่พวกนั้นจะได้นบนอบเสียบ้าง** แล้วจะได้หันกลับมาเป็นพวกผู้ศรัทธา	٩٤- وَمَآ أَرْسَلْنَا فِى قَرْيَةٍ مِّن نَّبِىٍّ إِلَّآ أَخَذْنَآ أَهْلَهَا بِٱلْبَأْسَآءِ وَٱلضَّرَّآءِ لَعَلَّهُمْ يَضَّرَّعُونَ ۝

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๙๕.	ลำดับ**ต่อมาเรา** (อัลเลาะห์) **จึงได้ให้สถานการณ์เลว** เช่นความอัตคัดอับจนและความป่วยไข้**กลับกลายเป็นดี** คือมีฐานะร่ำรวยและความสุขสบายจน**กระทั่งพวกเหล่านั้นแผ่ขยายมากขึ้น** ทั้งพลเมืองและปัจจัยการครองชีพต่าง ๆ แต่**แล้วพวกนั้นก็เอ่ย**เนรคุณในความร่ำรวยและความผาสุขที่ได้รับ ให้พวกเดียวกันฟังว่า **อันที่จริงทุกข์ทรมานก็ดี ความผาสุกก็ดี ได้เคยพานพบแก่บรรพบุรุษของพวกเรามาแล้ว**แต่อดีต เหมือนกับที่ทั้งสองอย่างนี้กำลังประสบแก่พวกเราอยู่ขณะนี้ซึ่งเป็นภาวะธรรมดาอยู่แล้วที่ความร่ำรวย ความยากจน ความผาสุกและความป่วยไข้ต้องเปลี่ยนเวียนสลับกันไปสลับกันมาแต่ละยุคแต่ละสมัย หาได้เป็นการบันดาลหรือการลงโทษจากอัลเลาะห์แต่อย่างใดไม่ ฉะนั้นพวกเจ้าจงยืนยงอยู่ในศาสนาแห่งบรรพบุรุษของพวกเจ้าที่พวกเจ้ากำลังยืนยงอยู่นี้เถิด หลังจากนั้นอัลเลาะห์ตรัสว่า**เราจึงได้เอาโทษพวกนั้นทันทีโดยที่พวกนั้นไม่รู้ตัวกัน**มาแต่แรกเลยว่าเวลาแห่งการลงโทษได้มาถึง	๙๕- ثُمَّ بَدَّلْنَا مَكَانَ السَّيِّئَةِ الْحَسَنَةَ حَتّٰى عَفَوْا وَّقَالُوْا قَدْ مَسَّ اٰبَآءَنَا الضَّرَّآءُ وَالسَّرَّآءُ فَاَخَذْنٰهُمْ بَغْتَةً وَّهُمْ لَا يَشْعُرُوْنَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๙๖.	**แหละถ้าแม้นว่าชนแห่งบรรดาแว่นแคว้นนั้น** ที่หาว่าอัลเลาะห์และบรรดาพระศานทูตของพวกตนเป็นเท็จ **จะศรัทธา**ต่ออัลเลาะห์และศรัทธาต่อบรรดาพระศาสนทูตของพระองค์ **และมีความหวั่นเกรง**ระมัดระวังต่อความไม่ศรัทธาและความชั่วช้าและความทรยศต่างๆ **แล้วไซร้ เรา** (อัลเลาะห์) **ก็จะได้อำนวยความสมบูรณ์พูนผลจากฟากฟ้า** เช่นน้ำฝน**และแผ่นดิน** เช่นพืชพันธุ์ธัญญาหาร ความดีทั้งปวง ลาภผลยังชีวิตทั้งปวง พระกรุณาธิคุณทั้งปวงตลอดถึงความสุขสงบและความปลอดพ้นจากภัยทั้งปวงบรรดามีในพิภพนี้**ให้แก่พวกเหล่านั้นเป็นแน่ แต่พวกนั้นกลับใส่ความเท็จ**แก่บรรดาพระศาสนทูต และไม่ยอมศรัทธา**เราจึงลงโทษพวกนั้นเพราะเหตุ**แห่งความไม่ยอมศรัทธาและความชั่วช้าตลอดทั้งความทรยศ**ที่พวกนั้น ได้อุตส่าห์ใฝ่หาไว้**	٩٦- وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْقُرَىٰ آمَنُوا وَاتَّقَوْا لَفَتَحْنَا عَلَيْهِم بَرَكَاتٍ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ وَلَٰكِن كَذَّبُوا فَأَخَذْنَاهُم بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ○
๙๗.	**และชาวชนแห่งแว่นแคว้นนั้น**ซึ่งหาว่าพระศาสนทูตเท็จ**ได้วางใจในการลงโทษของเรา** (อัลเลาะห์) **ที่จะประสบกับพวกนั้น**อย่างกระทันหัน**ในยามค่ำคืน โดยที่**พวกเขา**กำลังเผลอกันอยู่** การวางใจดังที่กล่าว	٩٧- أَفَأَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَن يَأْتِيَهُم بَأْسُنَا بَيَاتًا وَهُمْ نَائِمُونَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	มานี้ไม่เป็นการสมควรแก่พวกเหล่านั้นเลย	
๙๘.	**ทั้งชาวชนแห่งแว่นแคว้นนั้น**ซึ่งหาว่าพระศาสนทูตเท็จ**ได้วางใจในการลงโทษของเรา** (อัลเลาะห์) **ที่จะประสบกับพวกนั้นตอนกลางวัน โดยพวกเขาต่างก็กำลังหมกมุ่นกันอยู่** ฝักใฝ่แต่สิ่งที่ขาดสารประโยชน์แก่พวกตนเอง การวางใจดังที่กล่าวมานี้ไม่เป็นการสมควรแก่พวกนั้นเลย	٩٨-أَوَأَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰٓ أَن يَأْتِيَهُم بَأْسُنَا ضُحًى وَهُمْ يَلْعَبُونَ ۝
๙๙.	**และพวกเหล่านั้น**ที่เป็นชาวชนแห่งแว่นแคว้นที่หาว่าพระศาสนทูตเท็จ**ได้วางใจในวิธีการของอัลเลาะห์** ที่ได้ทรงอำนวยให้พวกนั้นได้ซึ่งความดีเพื่อจะลงโทษต่อภายหลังแล้วพระองค์ก็ได้ทรงลงโทษพวกนั้นในทันทีทันใด การวางใจเช่นที่ว่านี้ก็ไม่เป็นการสมควรแก่พวกนั้นอีก **แต่ก็มิได้มีผู้ใดวางใจในวิธีการ**อำนวยความดีพร้อมกับจะลงโทษ**จากอัลเลาะห์หรอกนอกจากปวงชนที่ขาดทุน**ในทางศาสนาและการดำเนินชีวิต**เท่านั้น**	٩٩-أَفَأَمِنُوا۟ مَكْرَ ٱللَّهِ ۚ فَلَا يَأْمَنُ مَكْرَ ٱللَّهِ إِلَّا ٱلْقَوْمُ ٱلْخَٰسِرُونَ ۝
๑๐๐.	**อนึ่งในข้อที่ว่าถ้าหากเรา** (อัลเลาะห์) **มุ่งประสงค์เราก็จะลงโทษพวกเหล่านั้น**	١٠٠-أَوَلَمْ يَهْدِ لِلَّذِينَ يَرِثُونَ ٱلْأَرْضَ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	(ที่เป็นชาวนครมักกะห์และปริมณฑล) **เพราะบาปแห่งพวกตนผู้ซึ่งได้รับ**มรดก**สืบทอดแผ่นดิน**ไว้เป็นที่อยู่อาศัย**แทนชาวเมือง**ผู้เป็นบรรพบุรุษและถูกล้างชาติพันธุ์ดับสูญไปแล้วนี้ **หาได้เป็นคติที่ชัดแจ้งแก่พวกเหล่านั้นไม่** ไม่น่าเลยที่พวกเหล่านั้นจะไม่ได้คติชัดแจ้ง **อันว่าเรา** (อัลเลาะห์) **นั้น**มิให้ความจริงซาบซึ้งเข้าในดวงใจของชนชาวมักกะห์เหมือนกับเรา**ได้ประทับตราดวงใจของพวกนั้นไว้แล้ว พวกนั้นจึงมิได้สดับฟัง**อย่างเอาใจใส่ในถ้อยคำตักเตือนขู่ในพระมหาคัมภีร์อัล-กุรอานเลย	مِنۢ بَعۡدِ اَهۡلِهَآ اَنۡ لَّوۡ نَشَآءُ اَصَبۡنٰهُمۡ بِذُنُوۡبِهِمۡ‌ۚ وَنَطۡبَعُ عَلٰى قُلُوۡبِهِمۡ فَهُمۡ لَا يَسۡمَعُوۡنَ ○
๑๐๑.	**แว่นแคว้น**ซึ่งถูกกล่าวมาแล้ว**เหล่านั้น**ได้แก่แว่นแคว้นของปวงชนนู้ห์ อ๊าดและสะมู้ดกับปวงชนลู้ตและปวงชนซุไอบ์ โอ้มุฮำมัด **เรา** (อัลเลาะห์) **ได้เล่าบางเรื่องราว**ของชาวแว่นแคว้น**นั้นให้เจ้าทราบไว้**เพื่อให้เจ้ามีความมานะอดทนต่อปวงประชากรของเจ้าที่จะมาประสบกับเจ้าบ้างและเพื่อให้พวกกาฟิรมักกะห์เผ่ากุรอยซ์เกรงตนเองจะได้รับเคราะห์เหมือนกับชาวชนแห่งแว่นแคว้นต่างๆ เคยได้รับกันมาแล้ว **และ**อัลเลาะห์ได้ตรัสเป็นสัจปฏิญาณ**ว่าแท้จริงบรรดาพระศาสนทูตของ**	١٠١- تِلۡكَ الۡقُرٰى نَقُصُّ عَلَيۡكَ مِنۡ اَنۡۢبَآٮِٕهَا‌ ۚ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	พวกนั้นได้มายังพวกนั้นแล้วพร้อมด้วยอภินิหารอันแจ้งชัดที่แสดงว่า พวกพระศาสนทูตเหล่านั้นเป็นพระศาสนทูตของอัลเลาะห์จริง **แต่พวกนั้นไม่เชื่อถือ** เมื่อพระศาสนทูตมีมายังพวกเขาแล้ว **ทั้งนี้เพราะเหตุว่าพวกเขาไม่เคยเชื่อกันมาก่อน** ที่เหล่าศาสนทูตจะมายังพวกเขาด้วยอภินิหารอันแจ้งชัดทั้งยืนกรานไม่ยอมเชื่ออยู่เสมอไปอีกด้วย **ทำนอง**เดียวกับที่อัลเลาะห์มิได้ทรงให้ความจริงซาบซึ้งเข้าในดวงใจของผู้ไร้ศรัทธาในแว่นแคว้นต่างๆ **นี้เองอัลเลาะห์จึงมิได้ทรงให้ความจริงเข้าสู่ดวงใจเหมือนกับ**พระองค์**ได้ทรงประทับตราดวงใจของพวกกาฟิร**รุ่นอนุชนต่อ ๆ มาอีก	وَلَقَدْ جَآءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ ۚ فَمَا كَانُوْا لِيُؤْمِنُوْا بِمَا كَذَّبُوْا مِنْ قَبْلُ ۗ كَذٰلِكَ يَطْبَعُ اللّٰهُ عَلٰى قُلُوْبِ الْكٰفِرِيْنَ ○
๑๐๒.	**และเรา** (อัลเลาะห์) **ก็มิได้พบว่าพวกมนุษย์เหล่านั้นส่วนมากจะสุจริตตามข้อสัญญา**ที่พวกตนได้รับไว้คราวที่พระองค์ได้ทรงเอาสัญญากับวิญญาณของพวกนั้นในวิญญาณโลก (คือโลกระหว่างภพนี้กับปรภพ)ว่า "ข้ามิได้เป็นพระผู้ภิบาลของพวกเจ้าหรอกหรือ" เหล่าวิญญาณก็ทูลตอบเป็นเอกฉันท์ว่า "ใช่ขอรับพระองค์คือองค์พระผู้ภิบาลแห่งบรรดาข้าพระองค์" ครั้นเมื่อดวงวิญญาณต่างถูก	١٠٢- وَمَا وَجَدْنَا لِأَكْثَرِهِمْ مِّنْ عَهْدٍ ۚ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ประจุสู่ร่างของพวกเหล่านั้นแล้วก็กลับไม่ยอมเชื่อว่าพระองค์เป็นเจ้ากันเสียส่วนมาก **แต่เรา** (อัลเลาะห์) **ได้พบว่าชน**แห่งแว่นแคว้น**เหล่านั้นส่วนมากเป็นพวกกาฟิรแน่ทีเดียว**	وَإِنْ وَّجَدْنَآ أَكْثَرَهُمْ لَفٰسِقِيْنَ ○
๑๐๓.	ลำดับ**ถัดมาจากพวก**พระศาสนทูต**เหล่านั้น** อันมี นู๊ห์ ฮู๊ด ซอลิห์ ลู๊ต และซุไอบ์ **เรา** (อัลเลาะห์) **ก็ได้แต่งตั้งมูซาขึ้น**เป็นพระศาสนทูต**อีก พร้อมด้วยบรรดาอภินิหารของเรา** ๙ ประการ**ไปยังฟิรเอาน์กับบริวารของเขา** (ฟิรเอาน์) ทั้ง ๙ ประการที่เป็นศักดาอภินิหารนี้ได้แก่ไม้เท้า การแสดงทำให้ผิวมือขาวผิดไปจากสีเดิมเมื่อชักออกจากอกเสื้อ ปีแห่งทุรกันดาร น้ำกลายเป็นเลือด มหาอุทกภัย ตั๊กแตน เหา กบและการสาปให้เป็นลิง มูซามีอายุ ๑๒๐ ปี ระหว่างมูซากับยูซุฟห่างกัน ๔๐๐ ปี และระหว่างมูซากับอิบรอฮีมห่างกัน ๗๐๐ ปี **พวกเหล่านั้น**ทั้งฟิรเอาน์และบริวาร**มิได้เชื่อ**อภินิหารทั้ง ๙ ประการดังกล่าวนั้นเลย โอ้มุฮำมัด**เจ้าจงพิเคราะห์ดูถึงผลที่สุด**แห่งความเสียหาย**ของผู้ไม่เชื่อว่า** มีสภาพที่น่าหวาดหวั่น**เป็นอย่างไร**	١٠٣- ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ مُّوسٰى بِآيٰتِنَآ إِلٰى فِرْعَوْنَ وَمَلَائِهٖ فَظَلَمُوْا بِهَا فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِيْنَ ○
๑๐๔	**แล้วมูซากล่าว**แก่ฟิรเอาน์ว่า **โอ้ฟิรเอาน์**	١٠٤- وَقَالَ مُوْسٰى يٰفِرْعَوْنُ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	แท้จริงฉันคือศาสนทูต ผู้ได้รับแต่งตั้งมาแต่องค์พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก มายังท่าน ส่วนฟิรเอาน์ไม่เชื่อมูซาเลย	إِنِّي رَسُولٌ مِّن رَّبِّ الْعَـٰلَمِينَ ۝
๑๐๕	มูซาจึงบอกว่า **เป็นวิสัยจริงที่ฉันจะกล่าวถึงอัลเลาะห์เฉพาะ**แต่เรื่อง**ที่เป็นจริงเท่านั้น อันที่จริงฉันได้มายังพวกท่านพร้อมด้วยอภินิหาร**ที่แจ้งชัด **จากองค์พระผู้อภิบาลของพวกท่านด้วย ฉะนั้นขอท่าน**ฟิรอาน **จงปล่อยให้พวกบนีอิสรออีล** (บุตรหลานของยะอ์กู๊บ) **ร่วมไป**ยังเมืองชาม (ซีเรีย) **กับฉันเถิด** เพราะที่นั่นเป็นบ้านเกิดเมืองบิดรของพวกเขา ณ ประเทศอียิปต์นี้พวกเขาได้มาตั้งหลักแหล่งเมื่อประมาณ ๔๐๐ ปีมาแล้วในสมัยนบียูซุฟ พอมาถึงสมัยฟิรเอาน์ พวกเขาลำบากมาก โดยฟิรเอาน์ได้ใช้พวกเหล่านั้นให้ทำงานหนักอย่างทาส และส่วนที่ถูกฆ่าก็ต่างหากอีกวันละ ๒๕,๐๐๐ คน มูซาจึงต้องการให้พวกเหล่านั้นเดินทางไปกับตนจะได้กลับไปยังบ้านเกิดเมืองบรรพชนของพวกเขา เพื่อจะได้พ้นไปจากสภาพการเป็นทาสดังกล่าว	١٠٥- حَقِيقٌ عَلَىٰٓ أَن لَّآ أَقُولَ عَلَى ٱللَّهِ إِلَّا ٱلْحَقَّ ۚ قَدْ جِئْتُكُم بِبَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ فَأَرْسِلْ مَعِىَ بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ۝
๑๐๖.	**เขา** (ฟิรเอาน์) **กล่าว**แก่มูซา **ถ้าท่านนำอภินิหารหนึ่งมาแสดง** ให้สมจริงตามข้ออ้างของท่าน**ได้ ก็จงนำมาซิ หากว่าท่านเป็นคนหนึ่งจากพวกที่สัจจริง**เกี่ยวกับอภินิหารที่ว่านั้น ครั้นแล้วฟิรเอาน์จึงตะโกนก้องไปว่า โอ้มูซาขอความกรุณาจากท่าน ผู้ซึ่งอัลเลาะห์ทรงแต่งตั้งให้เป็นพระศาสนทูตด้วยเถอะ ขอให้ท่านจงสำแดงเนรมิตงูขึ้นสักตัวหนึ่งก่อน แล้ว	١٠٦- قَالَ إِن كُنتَ جِئْتَ بِـَٔايَةٍ فَأْتِ بِهَآ إِن كُنتَ مِنَ ٱلصَّـٰدِقِينَ ۝

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ฉันถึงจะเชื่อท่าน และจะปล่อยพวกบนีอิสรออีลไปยังประเทศซีเรีย (ชาม) ตามที่ท่านขอไว้	
๑๐๗.	**ครั้นแล้วเขา** (มูซา) **จึงได้โยนไม้เท้าของเขาลงไป**โดยมิทันช้า **ฉับพลันมัน** (ไม้เท้า) **ก็แปรสภาพเป็นงูใหญ่**กายสีเหลืองแซมขาว ระหว่างปากล่างและปากบนวัดได้ ๘๐ ศอก ส่วนลำตัวสูงจากพื้นดิน ๑ ไมล์ มันใช้หางของมันเหยียดยืนตรงได้ เมื่อมันเอาคางทาบลงบนพื้นดิน ปากส่วนบนจะสูงจรดกำแพงปราสาท แล้วก็หันไปอ้าเขี้ยวงับเอายอดปราสาทชูขึ้นเหนือศีรษะผู้คนทำให้คนเหล่านั้นหวีดร้องและหนีแตกตื่นกันไป งูนั้นเลื้อยตรงรี่เข้าไปจะงับฟิรเอาน์ ฟิรเอาน์กระโดดเผ่นหนีจนอุจจาระพุ่งออกนอกเครื่องภูษาทรง ปรากฏต่อหน้าต่อตาเหล่าข้าทาสบริพาร เป็นอย่างนี้ถึงสี่ร้อยครั้งชั่ววันเดียว จึงเป็นเหตุให้ฟิรเอาน์กลายเป็นโรคท้องร่วงประจำเรื่อยไปจนถึงวาระจมน้ำตาย	١٠٧- فَأَلْقٰى عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُّبِيْنٌ ۝
๑๐๘.	**และเขา** (มูซา) **ได้ชักมือ**ขวาของเขาออกจากคอเสื้อที่เขาสวมอยู่ **ทันใดนั้นมันก็ขาวสดุดตาของผู้เห็น** ต่างจากผิวเดิม	١٠٨- وَّنَزَعَ يَدَهُ فَإِذَا هِيَ بَيْضَآءُ لِلنّٰظِرِيْنَ ۝

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ซึ่งเป็นสีดำแดง ขาวจนเกิดเป็นแสงวาวกล้ากว่าดวงอาทิตย์	
๑๐๙.	**บรรดาชนชั้นสูง**ระดับหัวหน้าและคณะที่ปรึกษาที่เป็น**ส่วนหนึ่งจากบริวารของฟิรเอาน์กล่าวกันว่า ความจริงมูซาผู้นี้ก็คือนักวิทยากลที่รอบรู้นั่นเอง**	١٠٩- قَالَ الْمَلَأُ مِن قَوْمِ فِرْعَوْنَ إِنَّ هَٰذَا لَسَٰحِرٌ عَلِيمٌ ۝
๑๑๐	พวกชนชั้นสูงยังกล่าวอีกว่า **เขา** (มูซา) **ต้องการจะขับไล่พวกท่าน** (ฟิรเอาน์กับพรรคพวก) **ให้ออกไปเสียจากประเทศของพวกท่านเอง แล้ว**ฟิรเอาน์ถามว่า **พวกท่าน** (ชนชั้นสูง) **จะใช้ให้ฉันทำประการใดบ้าง** ที่จะทำให้พวกเราพ้นจากการถูกมูซาขับไล่ออกนอกประเทศ	١١٠- يُرِيدُ أَن يُخْرِجَكُم مِّنْ أَرْضِكُمْ ۖ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ ۝
๑๑๑.	**พวก**บริวารของมูซา ผู้เป็นชนชั้นสูง**เหล่านั้นจึงว่า** โอ้ฟิรเอาน์ **ขอให้ท่านทุเลากิจการของเขา** (มูซา) กับฮารูน**พี่ชายของเขาไว้ก่อนและขอให้ท่าน** (ฟิรเอาน์) **ส่งคนไป**เกณฑ์เอานักวิทยากล**ตามหัวเมืองต่าง ๆ** ในประเทศอียิปต์มาด้วย	١١١- قَالُوٓا أَرْجِهْ وَأَخَاهُ وَأَرْسِلْ فِي الْمَدَآئِنِ حَٰشِرِينَ ۝
๑๑๒.	ให้พวกถูกส่งไปเกณฑ์ **นำเอานักวิทยากลทั้งหลายที่รอบรู้**เหนือกว่ามูซา**มาให้ท่าน** (ฟิรเอาน์) แล้วพวกนั้นก็รวบรวมได้นักวิทยากลมาประมาณ ๗๒ คน	١١٢- يَأْتُوكَ بِكُلِّ سَٰحِرٍ عَلِيمٍ ۝

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๑๑๓.	**ครั้นนักวิทยากลทั้งหลายได้มายังฟิรเอาน์ กล่าว**แก่ฟิรเอาน์ว่า **พวกเราจะต้องได้รับรางวัลกันจริงไหม หากว่าพวกเราเป็นผู้เอาชนะมูซาได้แล้ว**	١١٣- وَجَاءَ السَّحَرَةُ فِرْعَوْنَ قَالُوٓا إِنَّ لَنَا لَأَجْرًا إِن كُنَّا نَحْنُ الْغٰلِبِينَ ○
๑๑๔.	**เขา** (ฟิรเอาน์) **ตอบว่า ได้** ฉันไม่เพียงว่าจะมอบรางวัลให้เป็นค่าตอบแทนแก่พวกท่านเท่านั้นหรอก หากแต่ฉันจะปูนบำเหน็จ **ให้พวกท่านได้เป็น**ขุนนาง**ผู้ใกล้ชิด**กับฉันอีกด้วย เป็นที่ประจักษ์ในอายะห์ ๑๑๓-๑๑๔ นี้ว่าผู้คนทั่วไปย่อมทราบกันดีว่า ความจริงฟิรเอาน์เป็นบ่าวที่เลวและน่าเหยียดหยามทั้งยังเป็นผู้หย่อนสมรรถภาพ ถ้ามิฉะนั้นแล้ว เขาคงจะไม่เรียกหาความช่วยเหลือจากพวกวิทยากล และพวกนักวิทยากลเองก็เหมือนกัน ไม่มีพลังความสามารถแปรสภาพสรรพสิ่งได้หรอก ถ้าเป็นไปได้เช่นนั้น พวกเขาคงจะไม่พึ่งอาศัยค่าจ้างและทรัพย์สินใด ๆ จากฟิรเอาน์เลย เพราะหากว่าพวกวิทยากลเหล่านี้สามารถกลับกลายสภาพสรรพสิ่งให้เป็นอื่นได้ พวกเขาก็ต้องแปรสภาพของดินให้เป็นทองคำแน่นอน และพวกเขาจะต้องโค่นอำนาจแห่งการปกครองของฟิรเอาน์	١١٤- قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ لَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	มาเป็นของพวกตน แล้วสถาปนาตนเองเป็นจอมจักรพรรดิ์เสียเลยก็ได้	
๑๑๕.	**พวก**นักวิทยากลต่างหัวเมือง**เหล่านั้นกล่าว**แก่มูซา**ว่าโอ้มูซา** เป็นโอกาสให้ท่านเลือกเอาว่า**ท่านจะโยน**ไม้เท้าของท่านลง**ไปก่อน** **หรือว่าพวกเราจะเป็นผู้โยน**อุปกรณ์ปลุกเศกของพวกเรา**ลงไปก่อน**นี้นับเป็นมารยาทอันดีประการหนึ่งของนักวิทยากลเหล่านี้ ซึ่งอัลเลาะห์จะทรงตอบแทนให้พวกเขาเป็นผู้มีศรัทธาในกาลต่อมา	١١٥- قَالُوا يَٰمُوسَىٰٓ إِمَّآ أَن تُلْقِيَ وَإِمَّآ أَن نَّكُونَ نَحْنُ ٱلْمُلْقِينَ ۝
๑๑๖.	**เขา** (มูซา) **ตอบว่า พวกท่านจงโยน**อุปกรณ์ปลุกเศกของพวกท่าน**ลงไป**ก่อน**เสียซิ**เท่าที่มูซาได้ใช้ให้พวกนักวิทยากลโยนเครื่องอุปกรณ์วิทยากลลงไปก่อนนั้น เพื่อต้องการให้ความจริงแห่งอภินิหารของตัวเองปรากฏชัดแจ้งข่มความไม่จริงแท้แห่งวิทยากลนั้น **พอพวกนั้น**เอาเชือกและไม้กระบองที่ ชุบปรอทอันมากขนาดต้องใช้อูฐบรรทุกถึง ๓๐๐ ตัว **โยนลงไป**ในสนามใหญ่กว้าง ๑ ไมล์ และโดยยาว ๑ ไมล์ แห่งเมืองอัสกันดะรียะห์ (อเล็กแซนเดรีย) เมื่อเชือกและไม้กระบองถูกแดดเผาก็จะเคลื่อนที่และเข้ามารัดพันกัน **มันพรางสายตาคนมิให้แลเห็นได้**ว่าเป็นเชือกและไม้กระบองแต่มันเป็นงูตัวใหญ่หางจรดชายทะเลแห่ง	١١٦- قَالَ أَلْقُوا۟ ۖ فَلَمَّآ أَلْقَوْا۟ سَحَرُوٓا۟ أَعْيُنَ ٱلنَّاسِ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	อัสกันดะรียะห์ อ้าปากกว้างถึง ๘๐ ศอก เลื้อยกันเป็นจำนวนมากจนเต็มสนามหมด **ทั้ง**งูเหล่านั้นยังได้ **กระทำให้พวกผู้คนทั้งหลายหวาดหวั่น**ขวัญหาย **แล้วพวกนักวิทยากลเหล่านั้นก็ยิ่งสำแดงกลหนักขึ้นอีก**	وَاسْتَرْهَبُوهُمْ وَجَاءُو بِسِحْرٍ عَظِيمٍ ۝
๑๑๗.	**แล้วเรา** (อัลเลาะห์) **จึงได้ดลกระแสโองการ** โดยผ่านทางยิบรีล**ลงยังมูซา ว่าเจ้าจงทิ้งไม้เท้าของเจ้าลงไปซิ** มูซาโยนไม้เท้าของตนทิ้งลงไป**ในทันทีนั้นมันก็**แปรสภาพกลายเป็นงูขนาดใหญ่**กลืน**งูอันเกิดขึ้นจาก**สิ่งที่พวก**นักวิทยากล**นั้นได้ปลอมขึ้น**ทีละตัว ๆจนกระทั่งหมด เสร็จจากนั้นมันก็มุ่งหน้าไปหากลุ่มชนที่เข้ามาชมการประลองความศักดิ์สิทธิ์ทางวิทยากล ณ ท้องสนามอย่างคับคั่ง มันสามารถทำลายชีวิตผู้เข้าชมได้ถึง ๒๕,๐๐๐ คน ต่อแต่นั้นมูซาก็ได้เอื้อมมือไปจับเอางูของเขากลับคืนมา งูนั้นจึงกลายกลับเป็นไม้เท้าดังเดิม เมื่อเหล่านักวิทยากลแลเห็น ดังนั้นก็รู้ทันทีว่านี่เป็นพระบัญชามาจากเบื้องฟ้าแน่ เพราะถ้าเป็นวิทยากลที่มูซากระทำขึ้นเชือกและไม้กระบองของพวกเราจะต้องมีเหลือให้เห็น	١١٧- وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَلْقِ عَصَاكَ ۖ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ۝
๑๑๘.	**จึงเป็นอันว่าความจริง**แห่งอภินิหารของมูซา**ได้แจ้งประจักษ์แล้ว ส่วนการ**แสดงทางวิทยากล**ที่พวกเหล่านั้นได้กระทำกันก็ดับสิ้นไป**	١١٨- فَوَقَعَ الْحَقُّ وَبَطَلَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ۝

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๑๑๙.	ทั้งฟิรเอาน์และ**พวกเหล่านั้น**ที่เป็นบริวาร **จึงพ่ายแพ้ ณ ที่**สนามประลองทางวิทยากล **นั้นเอง และกลับกลายเป็นพวกที่ต่ำต้อย** ในเกียรติยศและชื่อเสียง	١١٩- فَغُلِبُوْا هُنَالِكَ وَانْقَلَبُوْا صٰغِرِيْنَ ۚ
๑๒๐.	**และแล้วพวก**นักวิทยากลทั้งหลาย**เหล่านั้นถึงกับน้อมลงแสดงคารวะ**ต่อมูซา	١٢٠- وَاُلْقِيَ السَّحَرَةُ سٰجِدِيْنَ ۚ
๑๒๑.	**พลางกล่าวว่า พวกเราศรัทธาต่อองค์พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก**	١٢١- قَالُوْٓا اٰمَنَّا بِرَبِّ الْعٰلَمِيْنَ ۚ
๑๒๒.	**คือองค์พระผู้อภิบาลของมูซาและฮารูน** ทั้งนี้เนื่องจากว่า พวกนั้นรู้แล้วว่าไม้เท้าของมูซาที่โยนลงไปให้ปรากฏเห็นนั้นมิได้สำเร็จประโยชน์และเกิดฤทธิ์ด้วยวิทยากลแต่ประการใด หากแต่ต้องเป็นไปได้ด้วยฤทธานุภาพของอัลเลาะห์ให้เกิดเป็นศักดาภินิหาร (มุญิซ๊าต) และเป็นประจักษ์พยานบอกความจริงแห่งความเป็นพระศาสนทูตของมูซาเท่านั้น	١٢٢- رَبِّ مُوْسٰى وَهٰرُوْنَ ۝
๑๒๓.	**ฟิรเอาน์**กล่าวว่า **พวกท่านศรัทธาต่อเขา** (มูซา) **เสียแล้ว ก่อนจากฉันจะอนุญาตแก่พวกท่าน** เป็นการไม่สมควรเลยที่พวกนั้นจะศรัทธา **อันที่จริง**เล่ห์กล	١٢٣- قَالَ فِرْعَوْنُ اٰمَنْتُمْ بِهٖ قَبْلَ اَنْ اٰذَنَ لَكُمْ ۚ اِنَّ هٰذَا لَمَكْرٌ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	อย่าง**นี้** ก็คือเล่ห์กลหนึ่งที่พวกท่านเคยได้แสดงร่วมกับมูซามาแล้วในประเทศอียิปต์ ก่อนจากพวกท่านจะออกจากประเทศไปตามข้อสัญญา ที่แสดงกลอย่างนี้ก็**เพื่อพวกท่านจะขับไล่พลเมืองเผ่า**กิบตีย์ ซึ่งเป็นชาวอียิปต์โบราณชาติพันธุ์เดียวกับฟิรเอาน์ **ให้ออกไปเสียจากประเทศอียิปต์ ไม่ช้าหรอกพวกท่านจะรู้เอง** ว่าการลงโทษจากฉันจะต้องประสพกับพวกท่าน	مَكَرْتُمُوهُ فِي الْمَدِينَةِ لِتُخْرِجُوا مِنْهَا أَهْلَهَا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ۝
๑๒๔.	ฟิรเอาน์ตั้งคำสัจปฏิญาณว่า **ฉันจะต้องตัดมือ**ข้างขวา**ของพวกท่าน และเท้า**ข้างซ้าย**ของพวกท่านสลับข้างกันให้จงได้**เป็นการประจาน **หลังจากนั้นแล้วฉันจะต้องตรึงพวกเจ้าทั้งสิ้นให้จงได้**	١٢٤- لَأُقَطِّعَنَّ أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِنْ خِلَافٍ ثُمَّ لَأُصَلِّبَنَّكُمْ أَجْمَعِينَ ۝
๑๒๕.	**พวก**นักวิทยากล**เหล่านั้นกล่าวว่า** ไม่ว่าท่านจะฆ่าพวกเราหรือไม่หรือจะฆ่าโดยวิธีการอย่างไร พวกเราไม่สนใจในคำขู่ของท่านหรอก เพราะ**พวกเราเปลี่ยนกลับไปยัง**การสอบสวนและพระเมตตาแห่ง**องค์พระผู้ภิบาลของพวกเราโดยแน่นอนแล้ว**ในภพหน้าโน้น	١٢٥- قَالُوا إِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا مُنْقَلِبُونَ ۝
๑๒๖.	**แล้วท่าน** (ฟิรเอาน์) **จะมายับยั้งอะไรพวกเราไม่ได้ นอกจากพวกเราเชื่อมั่นเฉพาะแต่สัญญลักษณ์จากองค์พระผู้ภิบาลของพวกเรา เมื่อได้มีมาถึงพวกเรา**	١٢٦- وَمَا تَنْقِمُ مِنَّا إِلَّا أَنْ آمَنَّا بِآيَاتِ رَبِّنَا لَمَّا جَاءَتْنَا

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	แล้วเท่านั้น พวกนักวิทยากลทั้งหลายก็เอ่ยวิงวอนว่า **โอ้พระผู้อภิบาลแห่งบรรดาข้าพระองค์ขอได้โปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเปี่ยมไปด้วยความอดกลั้น** เมื่อถึงคราวที่ฟิรเอาน์จะต้องตัดมือตัดเท้าและตรึงเหล่าข้าพระองค์ตามที่มันได้เคยให้ถ้อยคำเป็นสัญญาไว้**ด้วยเถิด**เพื่อที่บรรดาข้าพระองค์จะได้ไม่ถดถอยกลับกลายเป็นชนกาฟิรอีกคำรพหนึ่ง**และขอพระองค์ได้โปรดให้บรรดาข้าพระองค์จบชีวิตลงโดยเป็นชนผู้ศรัทธา** (มุอ์มิน) ในศาสนาอิสลามโดยมั่นคง และอย่างไม่ได้รับความกระทบกระเทือนเดือดร้อนกับข้อสัญญาลงโทษของฟิรเอาน์ที่กล่าวนั้น**ด้วยเถิด**	رَبَّنَآ أَفۡرِغۡ عَلَيۡنَا صَبۡرٗا وَتَوَفَّنَا مُسۡلِمِينَ ١٢٦
๑๒๗.	**และได้มีชนชั้นสูงส่วนหนึ่งจากบริวารของฟิรเอาน์กล่าว**แก่ฟิรเอาน์ว่า **ไม่เป็นการสมควรเลย ที่ท่านจะปล่อยให้มูซากับปวงชนของเขา** (มูซา) อยู่ในประเทศอียิปต์ เพื่อให้มูซากับพวกเหล่านั้น**ได้ก่อความสับสนขึ้นภายในประเทศ**ด้วยถ้อยคำชักชวนของมูซา และปวงชนของเขาให้บริวารของท่านขัดแย้งแข็งข้อกับท่านเอง **แล้ว**ไม่เป็นการสมควรปล่อยเขา	١٢٧- وَقَالَ ٱلۡمَلَأُ مِن قَوۡمِ فِرۡعَوۡنَ أَتَذَرُ مُوسَىٰ وَقَوۡمَهُۥ لِيُفۡسِدُواْ فِي ٱلۡأَرۡضِ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	(มูซา) ชักชวนบริวารของท่านให้**พยศ**ไม่ยอมเคารพบูชา**ท่านและ**เลิกเคารพบูชา**เทวรูป**เล็ก ๆ **ของท่าน** ๑๒ รูป คือมีรูปเหมือนดาว ๑๒ ดวงที่ท่านได้กำหนดให้บริวารของท่านเคารพบูชา และที่ท่านอ้างว่าท่านเองเป็นพระเจ้าของพวกบริวารของท่านซึ่งสูงยิ่งกว่าเทวรูปทั้ง ๑๒ รูปนั้น **เขา** (ฟิรเอาน์) **กล่าวว่าเราจะสังหารเด็ก ๆ** ทารก**ผู้ชายของพวกนั้น แต่จะไว้ชีวิตเด็ก**ทารก**ผู้หญิงของพวกนั้น** เหมือนกับที่เรา (ฟิรเอาน์) ได้เคยสังหารทารกชายและไว้ชีวิตทารกหญิงมาแล้วครั้งเมื่อโหราจารย์ของเราได้ทำนายชะตาของเราตอนกำเนิดมูซา **แหละว่าแท้จริงเรา** (ฟิรเอาน์) **เป็นผู้มีอำนาจเหนือ**มูซาและ**พวกนั้น**ที่เป็นประชากรมูซา กล่าวคือ พวกฟิรเอาน์ฆ่าทารกที่เป็นชายเสียแต่ได้ไว้ชีวิตทารกหญิงพวกในตระกูลบนีอิสรออีล แล้วพวกในตระกูลอิสรออีลปรับทุกข์ท้าวความแต่หนหลังแก่มูซาว่า สมัยท่านยังเป็นทารกอยู่นั้นผู้ชายในวงศ์บนีอิสรออีลถูกใช้ให้ทำงานครึ่งวัน พอมาถึงสมัยนี้กลับถูกมันใช้ให้ทำงานเต็มวัน	وَيَذَرَكَ وَاٰلِهَتَكَ ۚ قَالَ سَنُقَتِّلُ اَبْنَآءَهُمْ وَنَسْتَحْيٖ نِسَآءَهُمْ ۚ وَاِنَّا فَوْقَهُمْ قَاهِرُوْنَ ○
๑๒๘.	มูซากล่าวแก่ปวงชนของเขาว่า พวก	١٢٨- قَالَ مُوْسٰى لِقَوْمِهِ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ท่านจงวอนขอความอนุเคราะห์ต่ออัลเลาะห์และจงอดกลั้นต่อความเดือดร้อนลำเค็ญจากการข่มเหงรังแกของพวกนั้นไว้**เถิด แท้จริงผืนแผ่นดิน**อียิปต์ **นั้นเป็นของอัลเลาะห์ ซึ่งพระองค์จะทรงมอบมันให้แก่ผู้เป็นบ่าวของพระองค์คนใดตามที่ทรงมุ่งประสงค์ก็ได้ อีกทั้ง**สรวงสวรรค์ซึ่งเป็น**สถานที่สุดก็ย่อมเป็นของบรรดาผู้ยำเกรง**พระองค์ โดยประพฤติปฏิบัติตามข้อใช้และข้อห้ามของพระองค์	اسْتَعِيْنُوْا بِاللّٰهِ وَاصْبِرُوْا ۚ إِنَّ الْأَرْضَ لِلّٰهِ ۙ يُوْرِثُهَا مَنْ يَّشَآءُ مِنْ عِبَادِهٖ ۗ وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِيْنَ ○
๑๒๙.	**พวกเหล่านั้น**ที่เป็นวงศ์ของอิสรออีล**กล่าว**แก่มูซา**ว่าพวกเราเคยได้รับความเดือดร้อนกันมาแล้ว** โดยการถูกสังหาร**ก่อนจากท่านได้**นำศาสนา**มายังพวกเราและหลังจากท่าน**ได้นำศาสนา**มายังพวกเรา** กล่าวคือพวกบนีอิสรออีลเป็นพวกที่อ่อนแออยู่ภายใต้การปกครองของฟิรเอาน์ถูกใช้ให้ทำงานหนักครึ่งวัน ครั้นเมื่อมูซาได้นำศาสนามายังพวกบนีอิสรออีล ก็ได้เกิดการขัดแย้งกันขึ้นระหว่างฟิรเอาน์กับมูซาในด้านศาสนา เมื่อเป็นเช่นนี้ฟิรเอาน์จึงได้วางอำนาจให้หนักข้อขึ้นด้วยการใช้งานหนักเต็มวัน แล้วยังได้หวลกลับ	١٢٩- قَالُوْٓا أُوْذِيْنَا مِنْ قَبْلِ أَنْ تَأْتِيَنَا وَمِنْۢ بَعْدِ مَا جِئْتَنَا ۚ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	มาทำการฆ่าทารกในหมู่ของพวกบนีอิสรออีลอีก เขา (มูซา) กล่าว หวังใจว่า องค์พระผู้อภิบาลของพวกท่านอาจจะทรงทำลายล้างฟิรเอาน์ศัตรูของพวกท่านก็ได้ ทั้งจะทรงให้พวกท่านครองผืนแผ่นดินอียิปต์แทนพวกศัตรูเหล่านั้นก็ได้แล้วพระองค์จะทรงแลดูว่าพวกท่านนั้นที่เป็นพวกบนีอิสรออีลจะกระทำการให้ดีหรือให้เสียกันอย่างไร	قَالَ عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَن يُهْلِكَ عَدُوَّكُمْ وَيَسْتَخْلِفَكُمْ فِي الْأَرْضِ فَيَنظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ ۝
๑๓๐.	และเรา (อัลเลาะห์) ได้ให้สัจปฏิญาณว่า แน่แท้เราได้ลงโทษพรรคพวกของฟิรเอาน์แล้วโดยให้ฝนแล้งอยู่นานปีและให้พืชผลลดน้อยลง เพื่อที่พวกเหล่านั้นจะได้สำนึกไว้ และยอมเคารพคำขู่ตักเตือนจากพระคัมภีร์เตารอต แล้วในที่สุดพวกนั้นจะได้เป็นผู้ศรัทธา (มุอ์มิน)	١٣٠- وَلَقَدْ أَخَذْنَا آلَ فِرْعَوْنَ بِالسِّنِينَ وَنَقْصٍ مِّنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ۝
๑๓๑.	ครั้นเมื่อส่วนดีไม่ว่าจะโดยผืนแผ่นดินเกิดอุดมสมบูรณ์หรือความร่ำรวยได้เกิดมีขึ้นแก่พวกเหล่านั้น พวกเหล่านั้นก็กล่าวว่า นี้คือของพวกเรา พวกเรามีสิทธิ์เต็มในสิ่งเหล่านั้นและไม่ยอมสำนึกบุญคุณ และถ้าแม้ว่าโชคร้ายไม่ว่าจะโดยทุรกันดารฝนแล้งหรือภัยภิบัติประสบกับพวกเหล่านั้น พวกเหล่านั้นก็หาว่า	١٣١- فَإِذَا جَاءَتْهُمُ الْحَسَنَةُ قَالُوا لَنَا هَٰذِهِ ۖ وَإِن تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَطَّيَّرُوا بِمُوسَىٰ وَمَن مَّعَهُ ۗ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	เกิดเคราะห์**เพราะมูซากับ**พรรคพวกที่ศรัทธา**ผู้อยู่ในคณะของเขา** (มูซา) ข้า (อัลเลาะห์) จักเตือนไว้ว่า **พึงทราบเถิดว่าที่จริงความวิบัติของพวกเหล่านั้น** มา**จาก**การตัดสินของ**อัลเลาะห์ต่างหาก** ซึ่งพระองค์ทรงเป็นผู้นำเคราะห์ร้ายนั้นมา **แต่ทว่าพวกเหล่านั้นส่วนมากหาได้รู้ไม่**ว่าความวิบัติดังกล่าวมาจากการตัดสินของพระองค์	أَلَآ إِنَّمَا طَٰٓئِرُهُمْ عِندَ ٱللَّهِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ○
๑๓๒.	**แล้วพวกเหล่านั้น**ที่เป็นพรรคพวกของฟิรเอาน์**กล่าว**แก่พระศาสดามูซาว่า **ไม่ว่าท่าน** (มูซา) **จะนำเอาสัญญลักษณ์ใด ๆ มา**เพื่อแสดงกลแก่พวกเรา **เพื่อจะพรางตาพวกเรา พวกเราก็ไม่เชื่อท่านหรอก**มูซาจึงได้ขอให้เกิดความวิบัติแก่พวกนั้นต่ออัลเลาะห์ว่า โอ้พระผู้อภิบาลแห่งข้าพระองค์ อันที่จริงฟิรเอาน์ผู้บ่าวของพระองค์นั้นหยิ่งยะโสนักในประเทศอียิปต์ทั้งยังกดขี่ฉ้อโกงและหัวสูงเสียอีกส่วนพรรคพวกของมันก็เหมือนกันไม่ถือปฏิบัติตามข้อสัญญาเลย ข้าแต่พระผู้อภิบาลของพระองค์ขอพระองค์ได้โปรดลงโทษพวกของฟิรเอาน์เพื่อเป็นการทดแทนกรรม เพื่อเป็นการให้สังวรแก่พวกในวงศ์บนีอิสรออีลและเพื่อให้เป็นสัญญลักษณ์แห่งเดชานุภาพ	١٣٢- وَقَالُوا۟ مَهْمَا تَأْتِنَا بِهِۦ مِنْ ءَايَةٍ لِّتَسْحَرَنَا بِهَا فَمَا نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ของพระองค์แก่พวกอื่น ๆ นอกจากสองพวกข้างต้นด้วยเถิด	
๑๓๓.	**ดังนั้นเรา** (อัลเลาะห์) **จึงได้**ลงโทษโดย**ส่งกระแสอุทกภัย**ให้ไหลหลาก**เข้าทำลาย**บ้านช่องของ**พวกเขาเหล่านั้น**จนระดับน้ำขึ้นสูงถึงคอหอยผู้ที่นั่งอยู่เป็นเวลาเจ็ดวัน กล่าวคือพระองค์ได้ทรงบันดาลให้เกิดฝนตกท่วมบ้านช่องของพวกกิปตีย์เป็นการเฉพาะทั้ง ๆ ที่บ้านช่องของพวกนี้ก็อยู่สลับปะปนกันแต่กระแสน้ำไม่ไหลบ่าเข้าบ้านเรือนของพวกในวงศ์อิสรออีลเลย พวกเหล่านั้นเดินท่องน้ำกัน กระแสน้ำไหลบ่าเข้าสู่เรือกสวนไร่นาของพวกนั้น จนไม่สามารถออกไปท้องทุ่งเพื่อทำไร่ทำนาได้ อุทกภัยเป็นอยู่อย่างนี้นับได้หนึ่งสัปดาห์เริ่มแต่วันเสาร์ **อีกทั้งตั๊กแตน**พระองค์ให้มันกัดกินพืชพันธุ์และผลไม้ของพวกนั้นเจ็ดวัน **มอด**ก็กินพืชพันธุ์ผลไม้ที่ตั๊กแตนกัดทิ้งไว้อีกเจ็ดวัน **กบ**พระองค์ก็ทรงปล่อยมาเต็มบ้านช่องแม้กระทั่งในอาหารถึงเจ็ดวัน **รวมทั้งเลือด**มีปนอยู่ในน้ำสำหรับพวกนั้นใช้ดื่มและชำระทำความสะอาดต่างน้ำอีกเจ็ดวันด้วย รวมเวลาที่ได้รับภัยทั้งห้าอย่างนี้หนึ่งเดือนเศษ และภัยแต่ละครั้งจะห่างกันหนึ่งเดือน**มาเป็นสัญญลักษณ์อันแจ่มแจ้ง**	١٣٣- فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الطُّوفَانَ وَالْجَرَادَ وَالْقُمَّلَ وَالضَّفَادِعَ وَالدَّمَ آيَاتٍ مُّفَصَّلَاتٍ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ชี้ถึงความเป็นจริงแห่งการได้รับตำแหน่งเป็นศาสนทูตของมูซา **แต่ทว่าพวกเหล่านั้นกลับยโส** มิได้ศรัทธาเชื่อถือซึ่งสัญญลักษณ์ทั้งห้านั้น **ทั้งยังเป็นจำพวกผู้กระทำบาปใหญ่เสียอีก**	فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُّجْرِمِينَ ○
๑๓๔.	**และคราวใดที่โทษทัณฑ์**ทั้งห้าอย่างที่กล่าว**นั้นมาประสบกับพวกเหล่านั้น**ของฟิรเอาน์**เข้า พวกเหล่านั้นก็กล่าว**แก่มูซาแต่ละครั้งที่โทษทัณฑ์ประสบว่า **โอ้มูซา จงขอต่อองค์พระผู้อภิบาลของท่านให้แก่พวกเรา**ด้วยให้สิ้นซากซึ่งการลงโทษพวกเราทุกอย่าง**ตามที่อัลเลาะห์ได้ทรงมีสัญญาไว้แก่ท่าน ถ้าหากท่านขจัดโทษ-ทัณฑ์ ให้พ้นไปจากพวกเราได้แล้วไซร้ พวกเราจะต้องเชื่อท่าน**ว่าเป็นพระศาสนทูตของอัลเลาะห์**แน่นอนทีเดียว** และ **พวกเราจะส่งพวกในวงศ์อิสรออีลร่วมไปกับท่าน**ยังประเทศซีเรีย**อย่างเด็ดขาด**ตามที่ท่านได้ขอเราไว้ครั้งหนึ่งนั้น	١٣٤- وَلَمَّا وَقَعَ عَلَيْهِمُ الرِّجْزُ قَالُوا يٰمُوسَى ادْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِندَكَ لَئِن كَشَفْتَ عَنَّا الرِّجْزَ لَنُؤْمِنَنَّ لَكَ وَلَنُرْسِلَنَّ مَعَكَ بَنِيٓ إِسْرَآءِيلَ ۚ
๑๓๕	**ครั้นเมื่อเรา** (อัลเลาะห์) **ได้ผลักโทษ-ทัณฑ์พ้นไปจากพวกเหล่านั้น**ของฟิรเอาน์ ตามคำวอนของมูซาแล้ว**ชั่ววาระหนึ่งที่พวกนั้นจะถึงวาระนั้น** (คือจะถูก	١٣٥- فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمُ الرِّجْزَ إِلَىٰٓ أَجَلٍ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	โทษให้จมน้ำทะเลตายหมด) **พวกเหล่านั้นก็กลับสัจสัญญาทันที**ที่ว่าจะเชื่อมูซาและที่ว่าจะส่งพวกในวงศ์อิสรออีลไป มิหนำซ้ำยังยืนกรานไม่ยอมศรัทธาอยู่ตลอดไป	هُمْ بَالِغُوهُ إِذَا هُمْ يَنْكُثُونَ ○
๑๓๖.	**ดังนั้นเรา** (อัลเลาะห์) **จึงมุ่งที่จะลงโทษพวกเหล่านั้นเสียเลย**เพราะพวกเหล่านี้ได้กระทำความผิดครั้งแล้วครั้งเล่า**แล้วเราก็ให้พวกเหล่านั้นจมลงทะเล** ตายไปในขณะที่ติดตามมูซา ส่วนพวกบนีอิสรออีลที่กำลังหนีพวกเหล่านั้นก็ผ่านน้ำทะเลดังกล่าวไปได้ **ทั้งนี้เพราะพวกเหล่านั้นได้หาว่าสัญญลักษณ์ของเราเท็จ และจะไตร่ตรอง**ในบรรดาสัญญลักษณ์**ที่กล่าวก็หามิได้**ว่าผลที่สุดพวกเขาเองจะได้รับความหายนะอย่างไร	١٣٦- فَانْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ ○
๑๓๗.	**ทั้งเรา** (อัลเลาะห์) **ยังได้ให้ปวงชน**บนีอิสรออีล**ผู้ซึ่งเคยถูกกดขี่บังคับให้เป็น**ทาส**ได้ครองแผ่นดิน**ซีเรีย (หรืออียิปต์) **ทั้งด้านตะวันออกและตะวันตกซึ่งเราให้แผ่นดินนั้นมีความอุดมบริบูรณ์**ด้วยน้ำและพืชพันธุ์ แล้วพวกบนีอิสรออีลก็ได้เข้าปกครองแผ่นดินซีเรียหรืออียิปต์ถัดต่อจากรัชสมัยของฟิรเอาน์ และพวกอมาลิ-เกาะห์ (ชนเผ่าหนึ่งอาศัยอยู่ทางใต้ของปาเลส	١٣٧- وَأَوْرَثْنَا الْقَوْمَ الَّذِينَ كَانُوا يُسْتَضْعَفُونَ مَشَارِقَ الْأَرْضِ وَمَغَارِبَهَا الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ไตน์) ในการได้เข้าปกครองแผ่นดินนี้ พวกบนีอิสรออีล จึงได้บริหารและทำการพัฒนาแผ่นดินดังกล่าวทั้งด้านตะวันออกและตะวันตกตามความมุ่งหวังที่ตั้งไว้ โอ้มุฮำมัด**แหละว่าบัดนี้ พระคำดำรัสอันงามวิจิตรแห่ง**คำสัญญาของ**องค์พระผู้อภิบาลของเจ้า** (มุฮำมัด) ที่ได้ตรัสไว้ในโองการที่ ๕ แห่งซูเราะห์อัล-ก็ซ๊อซ ส่วนที่ ๒๐ **นั้นบริบูรณ์แล้วแก่พวกกบนีอิสรออีล** ที่ว่าเราจะกรุณาพวกบนีอิสรออีลที่ถูกกดขี่ ณ หน้าแผ่นดิน จะให้พวกเหล่านั้นเป็นผู้นำ และจะให้พวกนั้นเป็นผู้รับมรดกครอบครองแผ่นดินซีเรียหรืออียิปต์ **ด้วยเหตุที่พวกนั้น** (บนีอิสรออีล) **ได้อดทนกัน**ต่อความเดือดร้อนลำเค็ญจากฟิรเอาน์ **และเรา** (อัล-เลาะห์) **ได้ทำลายล้างงานที่**เจริญรุ่งเรือง ซึ่ง**ฟิรเอาน์และพรรคพวกของมันได้กระทำไว้และ**ทำลายสิ่งปลูกสร้าง**ที่พวก**ฟิรเอาน์**นั้นได้ก่อไว้สูงอีกด้วย**	وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ الْحُسْنَىٰ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَاءِيلَ ۙ بِمَا صَبَرُوا ۖ وَدَمَّرْنَا مَا كَانَ يَصْنَعُ فِرْعَوْنُ وَقَوْمُهُ وَمَا كَانُوا يَعْرِشُونَ ○
๑๓๘.	**และเรา** (อัลเลาะห์) **ให้พวกบนีอิสรออีลผ่านทะเลไปได้** โดยที่เราบันดาลน้ำทะเลให้แหวกเป็นหนทางไปจนถึงฝั่งข้างโน้น **แล้วพวก** บนีอิสรออีล **เหล่านั้นก็มาถึงปวงชนกลุ่มหนึ่งกำลังบูชาเทวรูปของพวกเขาอยู่** พวกเหล่า**นั้น**ที่เป็น	١٣٨- وَجَاوَزْنَا بِبَنِي إِسْرَاءِيلَ الْبَحْرَ فَأَتَوْا عَلَىٰ قَوْمٍ يَعْكُفُونَ عَلَىٰ أَصْنَامٍ لَهُمْ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	พวกบนีอิสรออีล**กล่าว**แก่มูซาว่า โอ้มูซา **จงให้พวกเรา** **มี**เทวรูปไว้เคารพบูชาต่าง **พระเจ้าเหมือนอย่าง**ปวงชน**พวกเหล่านั้น** **มี**เทวรูปไว้กราบเคารพบูชาเป็น**พระเจ้าด้วยเถิด** **เขา** (มูซา) **บอก**บนีอิสรออีลเหล่านั้นว่า **พวกท่านนี้ช่างโง่งมแท้ ๆ** ที่พวกท่านจะเอาพระมหากรุณาธิคุณจากอัลเลาะห์ที่มีต่อพวกเจ้าไปแลกกับเทวรูปที่พวกท่านพูดถึงนั้น	قَالُوا يٰمُوسَى اجْعَلْ لَّنَآ إِلٰهًا كَمَا لَهُمْ آلِهَةٌ ۚ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ ○
๑๓๙.	**แท้จริง**พวกที่เคารพบูชาเทวรูปทั้งหลายศาสนา**ที่พวกเขานี้มีอยู่นั้น ย่อมสูญสลาย** **และการอันที่พวกเขากระทำอยู่**อันได้แก่การกราบสักการะเทวรูป **ก็หาสาระมิได้อีกด้วย**เช่นกัน	١٣٩- إِنَّ هٰٓؤُلَآءِ مُتَبَّرٌ مَّا هُمْ فِيهِ وَبٰطِلٌ مَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ○
๑๔๐	**เขา** (มูซา) **เอ่ย**อย่างประหลาดใจเป็นเชิงตำหนิว่า **ไม่เป็นการสมควรหรอกที่ฉันจะเรียกหาผู้ที่อื่นจากอัลเลาะห์มาเป็นพระเจ้าให้พวกท่าน**ไว้กราบเคารพ**ทั้งที่พระองค์ทรงเทอดพวกท่านให้ดีเหนือปวงประชาชาติ**ในสมัยของท่าน**อยู่แล้ว** หาใช่สมัยของมุฮำมัดไม่ ดังเนื้อความแห่งโองการต่อไปนี้	١٤٠- قَالَ أَغَيْرَ اللّٰهِ أَبْغِيكُمْ إِلٰهًا وَهُوَ فَضَّلَكُمْ عَلَى الْعٰلَمِينَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๑๔๑.	**และ**โอ้ปวงชนบนีอิสรออีลสมัยมุฮำมัด พวกเจ้าจงรำลึกถึงมหากรุณาธิคุณของข้าที่มีต่อบรรพบุรุษของพวกเจ้า เพื่อว่าพวกเจ้าจักได้ประพฤติปฏิบัติตามใช้ตามห้ามของข้า **คราที่เรา** (อัลเลาะห์) **ได้ให้**บรรพบุรุษของ**พวกเจ้าปลอดภัยจากฟิ**รเอาน์และ**พลพรรคของฟิรเอาน์ที่**ได้ขู่เข็ญบรรพบุรุษของพวกเจ้า และที่พวกฟิรเอาน์ **ให้**บรรพบุรุษของ**พวกเจ้าลิ้มรสแห่งโทษร้ายแรง** นั่นก็คือ**พวกนั้นได้ฆ่าเด็ก** ๆ ทารก**ผู้ชายของ**บรรพบุรุษของ**พวกเจ้า**ในระยะเวลาที่มูซาถือกำเนิดตลอดถึงสมัยเมื่อมูซาเป็นพระศาสนทูตแล้ว **และได้ไว้ชีวิตเด็ก**ทารก**หญิงของ**บรรพบุรุษของ**พวกเจ้า** ทั้งนี้โดยพวกโหรประจำราชสำนักของฟิรเอาน์บางคนได้ทำนายว่า เด็กผู้ชายที่เกิดในวงศ์ของอิสรออีลนั้นจะมาเป็นผู้ทำลายบังลังก์ของฟิรเอาน์ **และในการ**ลงโทษทรมานจากฟิรเอาน์โดยการให้บรรพบุรุษของพวกเจ้าลิ้มรสแห่งโทษร้ายแรงด้วยการฆ่าบุตรหลานของบรรพบุรุษนั้นก็ดี การให้ความปลอดภัยพ้นจากฟิรเอาน์ จากการลิ้มรสโทษร้ายแรงดังกล่าวก็ดี อัน**นั้นเองนับว่าเป็นภัยอันใหญ่หลวง**ที่ได้ลิ้มรสโทษร้ายแรงและ	١٤١- وَإِذْ أَنْجَيْنَٰكُمْ مِّنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوٓءَ ٱلْعَذَابِ ۚ يُقَتِّلُونَ أَبْنَآءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَآءَكُمْ ۚ وَفِى ذَٰلِكُم بَلَآءٌ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	เป็นความโปรดปรานีอย่างใหญ่หลวงที่ได้รับความปลอดภัย**จากองค์พระผู้อภิบาลของพวกเจ้า**สมัยมุฮำมัดแล้วบรรพบุรุษของพวกเจ้าน่าจะได้คติจากคำตักเตือนให้กลัวของมูซามิให้กราบสักการะเทวรูป และน่าจะยับยั้งการขอร้องเอาเทวรูปจากมูซาเสีย	مِّن رَّبِّكُمْ عَظِيمٌ ۝
๑๔๒.	**ทั้งเรา** (อัลเลาะห์) **ได้ให้สัญญากับมูซาไว้ว่า** เมื่อครบ**สามสิบคืน**แล้ว เราจะกล่าวเจรจาแก่เจ้า มูซาได้ถือศีลอดสามสิบคืนแห่งเดือนซุลเก๊าะอ์ดะห์ ครั้นเมื่อมูซาได้ถือศีลอดตามข้อกำหนดของพระองค์ เขาก็รังเกียจกลิ่นเหม็นจากปากของตัวเองที่มีขึ้นเพราะการถือศีลอด เขาจึงแปรงฟัน กลิ่นปากอันเหม็นก็หายไป อัลเลาะห์ทรงมีบัญชาใช้ให้มูซาถือศีลอดต่ออีก ๑๐ คืน แล้วตรัสแก่มูซาว่า เจ้าพึงรู้เถิดว่า กลิ่นปากของผู้ถือศีลอดนั้น ณ ที่อัลเลาะห์แล้วมีกลิ่นหอมกว่ากลิ่นชะมดเชียงเสียอีก ดังนั้นที่ให้มูซาถือศีลอดต่ออีกนี้ ก็เพื่อที่พระองค์จะได้ตรัสเจรจาแก่มูซาในขณะที่เขายังมีกลิ่นปากอยู่ ดังเนื้อความว่า**และเรา** (อัลเลาะห์) **ได้ให้การ**เอาสัญญา**นั้นครบถ้วนด้วยอีกสิบ**คืนแห่งเดือนซุลฮิจยะห์ **แล้วกาลเวลา**สัญญา**แห่งพระผู้อภิบาลของเขา** (มูซา) ที่พระองค์จะทรงตรัสด้วย **ก็ครบเป็นสี่สิบคืน มูซายังบอกฮารูนพี่ชายของเขา**ขณะที่เดินทางไปยังภูเขา	١٤٢- وَوٰعَدْنَا مُوسٰى ثَلٰثِينَ لَيْلَةً وَّأَتْمَمْنٰهَا بِعَشْرٍ فَتَمَّ مِيقٰتُ رَبِّهِۦٓ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً ۚ وَقَالَ مُوسٰى لِأَخِيهِ هٰرُونَ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	แห่งตูริซีนาอ์ เพื่อการเข้าเฝ้าอัลเลาะห์ว่า **ท่านจงรับหน้าที่ดูแลประชาชนของฉันแทนฉันด้วย** ทั้งให้ปฏิบัติการกิจแก่พวกนั้น**จงดี แต่อย่าเจริญตามแนวทางของพวกที่ก่อความหายนะ** โดยเข้าร่วมมือกันทำความชั่วเลย	اخْلُفْنِىْ فِىْ قَوْمِىْ وَاَصْلِحْ وَلَا تَتَّبِعْ سَبِيْلَ الْمُفْسِدِيْنَ ○
๑๔๓.	**ครั้นเมื่อมูซาถึงกาลเวลา**แห่งสัญญา**ของเรา** (อัลเลาะห์) คือในวันพฤหัสบดีซึ่งตรงกับวันอะรอฟะห์ (วันที่ ๙ ของเดือนซุลฮิจยะห์) วันรุ่งขึ้นเป็นวันศุกร์คือวันอีดอัลอัฎฮา พระองค์ก็ประทานพระคัมภีร์เตารอต ที่ได้สัญญากับมูซาว่าจะกล่าวเจรจา**ด้วยแล้ว**อัลเลาะห์**องค์พระผู้อภิบาลของเขาก็ได้ตรัสแก่เขา** (มูซา) โดยตรงไร้สื่อสัมพันธ์ มูซาได้ยินพระคำที่พระองค์ตรัสจากทุกทิศทุกทาง **เขา** (มูซา) **กล่าวว่า โอ้องค์พระผู้อภิบาลแห่งข้าพระองค์โปรดให้ข้าพระองค์แลเห็น**องค์แห่ง**พระองค์ได้ด้วยเถิด ข้าพระองค์จะมองยังพระองค์ พระองค์ตรัส**แก่มูซาว่า **เจ้าจะไม่**มีพลังพอ**แลเห็นข้าได้หรอก แต่เจ้าจงมองไปยังภูเขา**ซุไบร์**นั่นซิ** ซึ่งมันมีพลังแกร่งกว่าเจ้ามากนัก**ถ้ามันยังมั่นอยู่กับที่**ไม่ขยับเขยื้อนไปไหนแล้วนั่นแหละ **เจ้าก็จะได้แลเห็น**	١٤٣-وَلَمَّا جَآءَ مُوْسٰى لِمِيْقَاتِنَا وَكَلَّمَهٗ رَبُّهٗ ۙ قَالَ رَبِّ اَرِنِىْٓ اَنْظُرْ اِلَيْكَ ؕ قَالَ لَنْ تَرٰىنِىْ وَلٰكِنِ انْظُرْ اِلَى الْجَبَلِ فَاِنِ اسْتَقَرَّ مَكَانَهٗ فَسَوْفَ تَرٰىنِىْ ۚ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	องค์แห่งข้า มิฉะนั้นเจ้าจะไม่มีพลังพอที่จะแลเห็นข้าได้เลย **ครั้นเมื่อ**รังสีแห่ง**องค์พระผู้อภิบาลของเขา** (มูซา) **ทรงสำแดงเดชลงยังภูเขา**เพียงครึ่งขององคุลีนิ้วก้อย **พระองค์ก็ทรงให้มันป่นปี้ลงราบคาบ**เสมอผิวพื้นดิน **แล้วมูซาจึงสลบลงด้วยความโกลาหล** ที่เขาได้เห็นรังสีแห่งพระองค์ประจักษ์แก่สายตา **ต่อเมื่อเขา** (มูซา) **ฟื้นจากสลบแล้ว เขาเอ่ยกล่าวว่า มหาบริสุทธิคุณแห่งพระองค์**ผู้ปราศจากไร้สิ่งอันไม่ควรคู่ ทั้งในองค์ในคุณลักษณะในพระนาม ในการสร้างสรรตลอดทั้งในการตัดสินของพระองค์ **ข้าพระองค์กลับสำนึกผิด**ต่อการวิงวอนขอแลเห็นพระองค์**บัดนี้แล้ว** ซึ่งข้าพระองค์นี้มิได้ถูกใช้ให้วิงวอนเช่นนั้นเลย **โดยที่ข้าพระองค์ก็เป็นผู้แรกของพวกศรัทธา** ในยุคของข้าพระองค์	فَلَمَّا تَجَلّٰى رَبُّهٗ لِلْجَبَلِ جَعَلَهٗ دَكًّا وَّخَرَّ مُوْسٰى صَعِقًا ۚ فَلَمَّآ اَفَاقَ قَالَ سُبْحٰنَكَ تُبْتُ اِلَيْكَ وَاَنَا اَوَّلُ الْمُؤْمِنِيْنَ ○
๑๔๔.	**พระองค์**อัลเลาะห์**ตรัส**แก่มูซาเพื่อปลอบใจที่เขาไม่ได้แลเห็นองค์แห่งอัลเลาะห์ ว่า **โอ้มูซา**แม้เจ้าจะขาดไปซึ่งการเห็นองค์แห่งข้า แต่ข้าก็ได้เพิ่มเติมคุณอันประเสริฐแก่เจ้าหลายประการ คือ **แน่แท้ข้าได้เลือกสรรเจ้าไว้เหนือมนุษย์**ในยุคของเจ้าแล้ว**โดยมีตำแหน่งเป็นศาสนทูตของข้า และได้รับพระคำ**ดำรัส**จากข้า**ที่จะเจรจากับเจ้า **ดังนั้นเจ้าจงรับเอา**ความดีเลิศไว้เถิด**ตามที่ข้าได้**	١٤٤- قَالَ يٰمُوْسٰٓى اِنِّى اصْطَفَيْتُكَ عَلَى النَّاسِ بِرِسٰلٰتِيْ وَبِكَلَامِيْ ۖ فَخُذْ مَآ اٰتَيْتُكَ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	มอบให้แก่เจ้า แล้วเจ้าจงเป็นผู้หนึ่งจากบรรดาผู้รู้คุณอันประเสริฐที่ข้าได้อำนวยพิเศษให้เจ้า	وَكُنْ مِّنَ الشّٰكِرِيْنَ ○
๑๔๕.	**แล้วเรา** (อัลเลาะห์) **ได้บันทึกไว้แล้วสำหรับเขา ทุก ๆ สิ่งที่**เกี่ยวข้องกับเขาในเรื่องของศาสนา **มีทั้งคำตักเตือนและคำชี้แจงทุกอย่างลงในแผ่นกระดาน**พระคัมภีร์เตารอตซึ่งทำด้วยไม้พุทราจากสรวงสวรรค์ หรือทำจากมรกตหรือหยก กำหนดโดยยาว ๑๒ ศอก มีจำนวน ๗ หรือ ๑๐ แผ่น **ดังนั้นเจ้าจงรับเอามันไว้เถิดด้วยเต็มใจ**และเอาจริงเอาจัง **ทั้งจงใช้พรรคพวกของเจ้าด้วย พวกเขาจะได้ถือตาม**พระคัมภีร์เตารอต**นั้นโดยดียิ่ง** ในเวลาต่อไป**ข้าจักให้พวกเจ้าได้แลเห็นเคหะของพวกผู้ผิดคลองธรรม** คือฟิรเอาน์กับพรรคพวก ในแผ่นดินอียิปต์ที่พังพินาศไปแล้ว เพื่อเป็นคติเตือนใจพวกเจ้ามิให้ประพฤติเอาเยี่ยงอย่างฟิรเอาน์ และพรรคพวก	١٤٥- وَكَتَبْنَا لَهٗ فِى الْاَلْوَاحِ مِنْ كُلِّ شَىْءٍ مَّوْعِظَةً وَّتَفْصِيْلًا لِّكُلِّ شَىْءٍ فَخُذْهَا بِقُوَّةٍ وَّاْمُرْ قَوْمَكَ يَاْخُذُوْا بِاَحْسَنِهَا سَاُورِيْكُمْ دَارَ الْفٰسِقِيْنَ ○
๑๔๖.	และต่อไป**ข้าจะให้ผู้ที่อวดโตในหน้าแผ่นดิน โดย**ประพฤติปฏิบัติศาสนาที่**ขาดความเที่ยงแท้ หันเหจากหลักฐาน**แสดงถึงเดชานุภาพ**ของข้า** โดยที่ข้าจะไม่ช่วยเหลือพวกเหล่านั้น พวกเหล่านั้น	١٤٦- سَاَصْرِفُ عَنْ اٰيٰتِىَ الَّذِيْنَ يَتَكَبَّرُوْنَ فِى الْاَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ก็เลยไม่ตรึกตรองในบรรดาหลักฐานดังกล่าวนั้น **แหละถึงแม้ว่าพวกเหล่านั้นจะได้แลเห็นซึ่งทุก ๆ หลักฐาน**ที่ชี้ถึงเดชานุภาพของข้า อันได้แก่ฟากฟ้า แผ่นดินและสิ่งต่าง ๆ ระหว่างทั้งสองนั้น **พวกนั้นก็ไม่ศรัทธา ทั้งถ้าพวกนั้นได้แลเห็นซึ่งครรลองธรรมแห่งทางนำ**ที่มาแต่องค์อัลเลาะห์ **พวกนั้นก็ไม่ถือเอาเป็นแนวทางดำเนิน แต่ถ้าพวกนั้นได้แลเห็นซึ่งทางผิดครรลองธรรม พวกนั้นกลับถือเอาเป็นแนวทางดำเนิน** การผันแปรออกจากหลักฐานที่แสดงถึงเดชานุภาพของเรา**ทั้งนี้ เพราะพวกเหล่านั้นหาว่าหลักฐานต่าง ๆ ของเราเท็จ แล้วพวกเขาก็ลืมเลือน**มิได้ตรึกตรองซึ่งบรรดาหลักฐาน**กันเลย**	وَإِنْ يَّرَوْا كُلَّ اٰيَةٍ لَّا يُؤْمِنُوْا بِهَا ۚ وَإِنْ يَّرَوْا سَبِيْلَ الرُّشْدِ لَا يَتَّخِذُوْهُ سَبِيْلًا ۚ وَإِنْ يَّرَوْا سَبِيْلَ الْغَيِّ يَتَّخِذُوْهُ سَبِيْلًا ۚ ذٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا وَكَانُوْا عَنْهَا غٰفِلِيْنَ ○
๑๔๗.	**และบรรดาผู้ซึ่งหาว่าโองการต่าง ๆ ของเรา** (อัลเลาะห์) **และที่หาว่าการเผชิญกับวันอาคิเราะห์** เช่นการเกิดใหม่ และเรื่องอื่น ๆ **เป็นเท็จนั้น บรรดากรรมดีของพวกเขา**ที่ได้อุตส่าห์ประพฤติปฏิบัติไว้ในภพนี้ เช่นการเชื่อมไมตรีกันในหมู่ญาติ การให้ทานบริจาค**ย่อมสูญสลาย**หาได้รับบุญกุศลไม่ ทั้งนี้เพราะขาดหลักเกณฑ์ในการที่จะรับบุญกุศล หลักเกณฑ์ที่ว่านั้นคือการมีศรัทธา **พวกเขานั้นมิได้รับผลสนองอันใด** นอกจากผล	١٤٧- وَالَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا وَلِقَاۤءِ الْاٰخِرَةِ حَبِطَتْ اَعْمَالُهُمْ ۗ هَلْ يُجْزَوْنَ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ตอบแทน ฐานที่หาว่าเท็จและกรรมชั่วที่พวกเขาได้กระทำกันมา ในภาคภพนี้เท่านั้น	إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ۝
๑๔๘.	แล้วภายหลังจากที่มูซาไปเข้าเฝ้าพระองค์อัลเลาะห์ยังภูเขาตูริซีนาอ์นั้น พรรคพวกของมูซาก็ได้ถือเอารูปลูกโคเป็นเรือนร่างมีเลือดเนื้อมีเสียงร้องได้ ซึ่งถูกหลอมขึ้นจากเครื่องทองรูปพรรณ ที่พรรคพวกของมูซาได้ยืมมาจากพวกฟิรเอาน์ เพื่อมาใช้แต่งกายพวกของมูซาในงานสมรส ครั้นเมื่อพวกฟิรเอาน์จมน้ำทะเลตายลงสิ้นแล้ว ทองรูปพรรณดังกล่าวที่ขอยืมมานี้ตกเป็นกรรมสิทธิ์อยู่ที่พรรคพวกของมูซา ได้มีช่างทองผู้หนึ่งชื่อซามิรีย์ นำเอาทองรูป-พรรณเหล่านั้นมาหลอมหล่อเป็นรูปลูกโคดังกล่าว ให้พวกของมูซาถือเอาเป็นพระเจ้า โดยที่ได้นำเอาดินรอยเท้าม้าของยิบรีลบรรจุเข้าไปในปากรูปลูกโคทองนั้นเพื่อให้มีเสียงร้องได้ ครั้นเมื่อมูซากลับมาแล้วแลเห็นเข้าก็ฆ่าลูกโคทองนั้นเสียแล้วเอาไฟเผาจนไหม้เป็นเถ้าธุลีลอยฟุ้งไปตามกระแสลม พวกที่เคารพบูชาลูกโคทองเหล่านั้นก็เห็นอยู่แล้วว่า ลูกโคทองนั้นมันมิได้พูดจาด้วยพวกเขา และมิได้	١٤٨- وَاتَّخَذَ قَوْمُ مُوسَىٰ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ حُلِيِّهِمْ عِجْلًا جَسَدًا لَّهُ خُوَارٌ ۚ أَلَمْ يَرَوْا أَنَّهُ لَا يُكَلِّمُهُمْ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ชี้ทางอันเที่ยงธรรมแก่พวกเขาได้เลย แล้วพวกเขายังนับถือมันเป็นพระเจ้ากันอยู่อีก ไม่เป็นการสมควรเลยที่พวกเขาเหล่านั้นจะนับถือเช่นนั้นพวกเขาแหละเป็นพวกคดโกง	وَلَا يَهْدِيْهِمْ سَبِيْلًا ۘ اِتَّخَذُوْهُ وَكَانُوْا ظٰلِمِيْنَ ○
๑๔๙.	ครั้นเมื่อพวกนั้นต้องตกอยู่ในความเศร้าใจหลังจากที่มูซากลับจากเข้าเฝ้าอัลเลาะห์ เพราะพวกตนได้เคารพบูชารูปลูกโคทอง และรู้ว่าพวกตนนั้นได้หลงงมงายไปแล้วจริง ๆ ด้วยการกระทำดังกล่าวนั้น พวกเขาบางคนก็กล่าวแก่อีกบางคนเป็นการแสดงสัตย์ปฏิญาณว่า ถ้าแม้นองค์พระผู้อภิบาลของเราไม่โปรดปรานีต่อพวกเราและไม่ประทานอภัยให้พวกเราแล้วไซร้พวกเราย่อมเป็นส่วนหนึ่งจากพวกผู้ขาดทุนในทางศาสนาอย่างแน่ทีเดียว	١٤٩- وَلَمَّا سُقِطَ فِيْٓ اَيْدِيْهِمْ وَرَاَوْا اَنَّهُمْ قَدْ ضَلُّوْا ۙ قَالُوْا لَئِنْ لَّمْ يَرْحَمْنَا رَبُّنَا وَيَغْفِرْ لَنَا لَنَكُوْنَنَّ مِنَ الْخٰسِرِيْنَ ○
๑๕๐.	และเมื่อมูซาไปเข้าเฝ้าอัลเลาะห์ พวกนั้นก็ประกอบการเคารพสักการะรูปลูกโคทองกัน อัลเลาะห์ทรงบอกให้มูซารู้บัดนั้นเลย ฉะนั้นเมื่อมูซากลับมายังประชาชนของเขาทั้งโกรธและเสียใจ เขากล่าวแก่พรรคพวกของเขาว่า ที่พวกท่านรับหน้าที่ปกครองดูแลอยู่ข้างหลังแทนตัว	١٥٠- وَلَمَّا رَجَعَ مُوْسٰٓى اِلٰى قَوْمِهٖ غَضْبَانَ اَسِفًا ۙ قَالَ بِئْسَمَا خَلَفْتُمُوْنِيْ مِنْ بَعْدِيْ ۚ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ฉันในระหว่างที่ฉันไปเข้าเฝ้าอัลเลาะห์**นี้เลวนัก** ที่ไปเคารพบูชารูปลูกโคทองเป็นภาคีเทียบเทียมอัลเลาะห์ **ไม่น่าเลยที่พวกท่านจะเร่งร้อน ซึ่งข้อสัญญาแห่งองค์พระผู้อภิบาลของพวกท่าน**ที่ทรงใช้ให้อดใจรอถึง ๔๐ วัน และให้พยายามรักษาข้อสัญญาของมูซาและเอกภาพตลอดทั้งความบริสุทธิ์ใจต่อการสักการะในพระองค์ ซึ่งมูซาได้สั่งกำชับไว้ จนกว่ามูซาจะนำพระคัมภีร์เตารอตกลับมาให้พวกนั้น ไม่น่าพวกท่านจะนึกเดาเอาว่า ฉันนี้ตายแล้วเพียงเมื่อเวลาได้ย่างเข้า ๓๐ วัน เท่านั้น และไม่น่าที่ท่านจะเปลี่ยนแปลงศาสนาเหมือนอย่างปวงประชากรยุคก่อนจากท่านได้เปลี่ยน-แปลงศาสนา หลังจากพระศาสนทูตของพวกเขาตายลงแล้ว **แล้วเขา** (มูซา) **ก็ปาแผ่นกระดาน**คัมภีร์เตารอต ๗ **แผ่นลงไป**ด้วยความกริ้วจัดเพื่อถวายความเคารพยังอัลเลาะห์ กระดานนั้นแตกหมด ๖ แผ่น แต่มีสภาพที่ยังใช้ได้อยู่คืนมา ๒ แผ่น คงเหลือแผ่นเตารอตเพียง ๓ แผ่น **และมูซาได้เอามือ**ขวาจิกกบาลฮารูน**ผู้พี่ชายของตนเอง** ส่วนมือซ้ายจับเคราฮารูนไว้ แล้วลากฮารูนเข้า**มาหาตน**ด้วยกิริยาที่โกรธแค้น **เขา** (ฮารูน) **อ้อนวอนว่า โอ้มูซาผู้เป็นลูกของแม่ฉัน**	أَعَجِلْتُمْ أَمْرَ رَبِّكُمْ وَأَلْقَى الْأَلْوَاحَ وَأَخَذَ بِرَأْسِ أَخِيهِ يَجُرُّهُ إِلَيْهِ قَالَ ابْنَ أُمَّ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ฉันเหลือทนกับคนพวกนั้นแท้ ๆ ฉันพยายามแล้วที่จะห้ามปรามมิให้พวกนั้นเคารพบูชาลูกโคทอง **ชนพวกนั้นมันข่มขี่ฉัน**จนไม่มีทางสู้ได้ **และพวกนั้นเกือบจะฆ่าฉันอยู่แล้ว ขอท่านอย่าให้พวกศัตรูสมน้ำหน้าฉัน** เพราะเหตุที่ท่านทำความขายหน้าแก่ฉัน **และขอว่าอย่าได้เอาผิดตัวฉันรวมไปกับพวกที่คดโกงด้วย**กราบสักการะรูปลูกโคทอง**เลย**	إِنَّ الْقَوْمَ اسْتَضْعَفُونِي وَكَادُوا يَقْتُلُونَنِي ۖ فَلَا تُشْمِتْ بِيَ الْأَعْدَاءَ وَلَا تَجْعَلْنِي مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ○
๑๕๑.	**เขา** (มูซา) **กล่าว**คำวิงวอนต่ออัลเลาะห์ว่า **โอ้พระผู้อภิบาลแห่งข้าพระองค์ขอพระองค์ได้โปรดอภัยโทษแก่ข้าพระองค์**ที่ได้กระทำร้ายให้เขาได้รับความอับอายขายหน้า **และแก่**ฮา**รูนผู้เป็นพี่ของข้าพระองค์** ที่เขาพยายามจนที่สุดแล้วที่จะห้ามปรามพวกประชาชนของข้าพระองค์มิให้เคารพสักการะรูปลูกโคทอง **ทั้งขอได้โปรดให้พวกข้าพระองค์ทั้งสองอยู่ในความโปรดปราณีของพระองค์ด้วยเถิด แหละว่าพระองค์นั้นทรงเป็นองค์ปรานียิ่งกว่าบรรดาผู้ปรานีทั้งหลาย**	١٥١- قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِأَخِي وَأَدْخِلْنَا فِي رَحْمَتِكَ ۖ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ○
๑๕๒.	อัลเลาะห์ตรัสว่า **แท้จริงบรรดาผู้นับถือรูปลูกโคทองเป็นพระเจ้าไว้เคารพบูชานั้น**	١٥٢- إِنَّ الَّذِينَ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	จะมีโทษจากองค์พระผู้อภิบาลของตนเอง เกิดขึ้นประสบกับพวกเขา โดยจะถูกใช้ให้พวกเขาสังหารตัวเองแทนการสำนึกในบาป (เตาบะห์) และโดยให้เฉือนเนื้อส่วนที่ถูกสิ่งโสโครกสกปรกออก แทนการชำระให้สะอาดด้วยน้ำ**ทั้งจะมีความอัปยศตกต่ำ**เกิดขึ้นแก่พวกเขา**ในชีวิตภพนี้** โดยต้องถูกจับไปเป็นเชลย และเสียค่ารัชชูปการเป็นรายปีทุกปีไปตราบเท่าถึงวันกิยามะห์**อีกด้วย และในทำนอง**เดียวกับที่เราได้ให้ผลตอบแทนบรรดาชนผู้เคารพบูชารูปลูกโคทองที่กล่าวแล้ว**นี้เอง เรา** (อัลเลาะห์) **จึงตอบสนองแก่บรรดาผู้แอบอ้างเท็จ**ถึงอัลเลาะห์เช่นกัน โดยเอาสิ่งอื่นมาเป็นภาคีเทียบเทียมพระองค์ มีการเคารพบูชารูปลูกโคทอง และกรณีอื่นๆ เช่นถือว่าบริโภคสัตว์อันตายเองไม่บาปเป็นต้น	سَيَنَالُهُمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَذِلَّةٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۚ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُفْتَرِينَ ○
๑๕๓.	**และบรรดาผู้ที่ปฏิบัติความชั่วช้า** เช่นการเคารพบูชารูปลูกโคทอง **แต่กลับสำนึกผิดหันเห**จากความชั่ว**ต่อภายหลัง แล้วต่างได้ศรัทธา**ต่ออัลเลาะห์ โอ้มุฮำมัด **แน่นอนหลังจาก**ที่พวกเขาได้เตาบะห์	١٥٣- وَالَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ ثُمَّ تَابُوا مِن بَعْدِهَا وَآمَنُوا إِنَّ رَبَّكَ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	แล้ว**นั้น องค์พระผู้อภิบาลของเจ้าพระองค์ย่อมทรงอภัยยิ่ง**ต่อบรรดาผู้สำนึกผิด **ทรงโปรดปรานียิ่ง**ต่อพวกเขา	مِنۢ بَعۡدِهَا لَغَفُورٞ رَّحِيمٞ ○
๑๕๔.	**และเมื่อความโกรธจางหายไปจากมูซาแล้ว เขา** (มูซา) **จึงหยิบเอาแผ่นกระดาน**คัมภีร์เตารอต ๓ แผ่น เป็นแผ่นที่ปาไปและแตกแต่ยังใช้ได้ ๒ แผ่นกับอีก ๑ แผ่นที่ได้ปาลงไปแต่ไม่แตกขึ้นมา **ซึ่งในต้น**ฉบับ**นั้นมีจำหลัก**จารึก**ว่าเป็นหนทางนำ**ให้รอดพ้นจากความหลงใหล **และความโปรดปรานีสำหรับบรรดาผู้กลัวเกรง**การลงโทษของ**องค์พระผู้อภิบาลของพวกเขา**ด้วยการปฏิบัติตามคำสั่งใช้และห้ามของพระองค์	١٥٤- وَلَمَّا سَكَتَ عَن مُّوسَى ٱلۡغَضَبُ أَخَذَ ٱلۡأَلۡوَاحَۖ وَفِي نُسۡخَتِهَا هُدٗى وَرَحۡمَةٞ لِّلَّذِينَ هُمۡ لِرَبِّهِمۡ يَرۡهَبُونَ ○
๑๕๕.	**และ**เพื่อตามพระบัญชาของอัลเลาะห์พระศาสดา**มูซาจึงได้เลือกเอาบรรดาพวกของตนเพียงเจ็ดสิบคน**จากคน ๑๒ คณะๆ ละหกคน รวมได้ ๗๒ คน จำนวนนี้กาลิบและยูชะอ์รวมอยู่ด้วย แต่ทั้งสองขอถอนตัวออกคงเหลือ ๗๐ คน ชายทั้ง ๗๐ ที่กล่าวนี้ได้รับการคัดเลือกจากประชาชน ๑๒,๐๐๐ คนที่มิได้เคารพบูชารูปลูกโคทอง เพื่อให้พวกเหล่านี้ทั้ง ๗๐ คนร่วมทางไปเข้าเฝ้า**ตามหมายกำหนดของเรา** (อัล-เลาะห์) ที่สัญญากับมูซาไว้ ทั้งนี้เพื่อขอประทานอภัยโทษแก่พวกที่แสดงความ	١٥٥- وَٱخۡتَارَ مُوسَىٰ قَوۡمَهُۥ سَبۡعِينَ رَجُلٗا لِّمِيقَٰتِنَاۖ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	เจารพบูชารูปโคทองมีจำนวนถึง ๖๒๐,๐๐๐ คน แล้วมูซาก็นำพวกเหล่านั้น ๗๐ คน ออกไป	
	จะย้อนกล่าวข้อความไปถึงเมื่อครั้งที่มูซาได้นำพรรคพวกเจ็ดสิบคนไปเข้าเฝ้าอัลเลาะห์ยังภูเขาซีนาอ์ เพื่อรับพระคำปกาศิตว่า ตอนที่พระศาสดามูซามุ่งตรงไปภูเขานั้นแล้ว ได้มีกลุ่มเมฆย้อยลงมาปกคลุม มูซาเดินเข้าสู่หมอกเมฆนั้นและเอ่ยกล่าวแก่พรรคพวกของตนว่า เข้ามานี่ พวกนั้นก็เข้าไปใกล้จนล้ำเข้าสู่ความมืดมนแห่งเมฆนั้น พวกเหล่านั้นก็กราบลงสุยูด ครั้นแล้วก็ได้ยินสุรเสียงปกาศิตของอัลเลาะห์ที่ตรัสแก่มูซา ทรงบัญชาทั้งใช้และห้ามมูซาว่า พึงปฏิบัติอย่างนั้น ๆ และอย่าปฏิบัติอย่างนั้น ๆ พอเมฆสร่างเซาแล้วพวกนั้นจึงตรงไปยังมูซา แล้วบอกว่าพวกเราจะยังไม่ศรัทธาต่ออัลเลาะห์เพราะท่านหรอก จนกว่าพวกเราจะได้แลเห็นองค์แห่งอัลเลาะห์ให้เป็นประจักษ์แก่สายตาเสียก่อน บัดเดี๋ยวนั้นเองจึงเกิดแผ่นดินไหวทำลายล้างพวกเหล่านั้น **ครั้นเมื่อได้เกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรงทำลายล้างพวกเหล่านั้น** ทั้ง ๗๐ คนแล้ว พวกเหล่านั้นตายไป ๒๔ ชั่วโมง ทั้งนี้เพื่อเป็นการลงทัณฑ์ตอบสนองแก่	فَلَمَّآ أَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	พวกเขาในฐานะที่ไม่ยอมปลีกตัวออกจากพวกที่เคารพบูชารูปลูกโคทอง **เขา** (มูซา) กล่าวคำวิงวอนว่า **โอ้องค์พระผู้อภิบาลของข้าพระองค์หากพระองค์ทรงมุ่งประสงค์** ที่จะลงทัณฑ์พวก ๗๐ คน ที่กล่าวเป็นการตอบแทน **พระองค์ก็จะทรงทำลายล้างพวกเหล่านั้นทั้ง ๗๐ คน เสียก่อนแล้วรวมทั้งฉันด้วย** ก่อนจากที่ฉันจะเดินทางร่วมมากับพวกนั้นเพื่อให้พวกบนีอิสรออีลได้เห็นความตายของพวกนั้นอย่างประจักษ์และเพื่อมิให้พวกบนีอิสรออีลเคลือบแคลงสงสัยว่า ฉันเป็นผู้นำพวกนั้นไปตาย ๒๔ ชั่วโมง และพระองค์จะทรงทำลายข้าพระองค์ในตอนที่ข้าพระองค์ได้ฆ่าชายผู้หนึ่งจากพวกของฟิรเอาน์ **ขอพระองค์อย่าได้ทำลายล้างบรรดาข้าพระองค์** ๗๐ คน **เพราะเหตุจากบาปกรรมที่พวกโง่เขลา** จำนวน ๖,๘๐๐ คน **ซึ่งเป็นฝ่ายของข้าพระองค์ได้กระทำขึ้นเลย** จากคำวิงวอนของมูซาดังกล่าวมาแล้ว พวกทั้ง ๗๐ คน จึงกลับคืนชีพขึ้นมาหลังจากตายไปแล้ว ๒๔ ชั่วโมง **การที่พระองค์ได้**ทรงให้พวกบนีอิสรออีลจำนวน ๖๒๐,๐๐๐ คน ได้ยินเสียงของรูปลูกโคทอง**นั้นมิใช่อื่น หากแต่เป็นการทดลองจาก**	قَالَ رَبِّ لَوْ شِئْتَ أَهْلَكْتَهُم مِّن قَبْلُ وَإِيَّايَ ۖ أَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ السُّفَهَاءُ مِنَّا ۖ إِنْ هِيَ إِلَّا فِتْنَتُكَ ۖ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	พระองค์แก่มวลมนุษย์**โดย**ที่พระองค์ทรงรู้อยู่แต่ดั้งเดิมแล้วว่าพวกนั้นทั้ง ๖๒๐,๐๐๐ คน ไม่มีความอดกลั้นที่จะยับยั้งการเคารพบูชารูปลูกโคทอง **พระองค์ทรงให้ผู้ที่พระองค์ทรงประสงงค์**จะหักเหให้อยู่ในความ**หลงงมงายเพราะการ**ได้ยินเสียงรูปลูกโคทอง**นั้น ทั้ง**ยังทรงรู้อยู่แต่ดั้งเดิมแล้วว่าปวงชนจำนวน ๑๒,๐๐๐ คนนั้นเป็นผู้อดทนสามารถยับยั้งการเคารพบูชารูปลูกโคทองได้ **พระองค์ก็ได้ทรงให้ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์** จะแนะทางนำให้จำนวน ๑๒,๐๐๐ คน **ได้รับหนทางนำ**เพราะการได้ยินเสียงของรูปลูกโคทองนั้น**ด้วย พระองค์นั้นทรงเป็นองค์อภิรักษ์ยิ่ง**แห่งร่างกาย และกิจการทั้งปวง**ของบรรดาข้าพระองค์ ฉะนั้นขอพระองค์ได้โปรดอภัย** ซึ่งบาปกรรมแก่**บรรดาข้าพระองค์ และได้โปรดปรานีต่อบรรดาข้าพระองค์ อันว่าพระองค์นั้นทรงเป็นองค์เลิศยิ่งกว่าบรรดาผู้ให้อภัยทั้งหลาย**	تُضِلُّ بِهَا مَنْ تَشَاءُ وَتَهْدِي مَنْ تَشَاءُ أَنْتَ وَلِيُّنَا فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الْغَافِرِينَ ○
๑๕๖.	**และขอพระองค์ได้โปรดให้เกิดมีซึ่งคุณความดี**ไม่ว่าจะโดยให้เป็นผู้ประพฤติปฏิบัติตามใช้และห้าม ตลอดทั้งความผาสุก**แก่บรรดาข้าพระองค์ ทั้งในภพนี้และ**ได้รับการตอบแทนด้วยสวรรค์**ในปรภพ**	١٥٦- وَاكْتُبْ لَنَا فِي هَٰذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	โดยที่บรรดาข้าพระองค์ ณ บัดนี้ก็ได้ยอมสารภาพผิดยังพระองค์ มิได้เคารพบูชารูปลูกโคทองแล้ว พระองค์ตรัสว่า โทษทัณฑ์แห่งข้านั้น ข้าก็ให้มันประสบแก่ผู้ที่ข้ามุ่งหมาย ส่วนความโปรดปรานีของข้าเล่าย่อมปกแผ่ไปทั่วถึงกันหมดในภพนี้ กล่าวคือในจำพวกที่เป็นมุอ์มินก็ดี เป็นกาฟิรก็ดี และบรรดาที่ประพฤติชอบตามใช้และห้ามตลอดทั้งพวกผู้ทรยศก็ดี ย่อมอยู่ภายใต้ความโปรดปรานีจากข้าทั้งสิ้นในภพนี้ แต่ในภพหน้าจะได้แก่ผู้เป็นมุอ์มิน ผู้ที่ปฏิบัติตามห้ามและตามใช้เท่านั้น ทั้งข้าจะให้เกิดมีซึ่งสิ่งอันเป็นความโปรดปรานีนั้นในวันปรภพแก่บรรดาผู้ยำเกรงต่ออัลเลาะห์ บรรดาผู้ที่บริจาคซะกาต และบรรดาผู้ที่ศรัทธาต่อโองการต่าง ๆ ของเรา	إِنَّا هُدْنَا إِلَيْكَ ۚ قَالَ عَذَابِيْ أُصِيْبُ بِهٖ مَنْ أَشَاءُ ۚ وَرَحْمَتِيْ وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ ۚ فَسَأَكْتُبُهَا لِلَّذِيْنَ يَتَّقُوْنَ وَيُؤْتُوْنَ الزَّكٰوةَ وَالَّذِيْنَ هُمْ بِاٰيٰتِنَا يُؤْمِنُوْنَ ۚ
๑๕๗	อันได้แก่บรรดาชนในวงศ์อิสรออีลสมัยมุฮำมัดที่ได้เจริญตามมุฮำมัด และคนในวงศ์อิสรออีล เช่นอับดุลเลาะห์บุตรสลามและพรรคพวกของเขาที่เจริญตามพระศาสนทูตพระศาสดามุฮำมัดผู้ไม่เป็นหนังสือ ผู้ซึ่งพวกเหล่านั้นได้พบเห็นเขา (มุฮำมัด) ด้วยตนเองว่า ทั้งชื่อและ	١٥٧- اَلَّذِيْنَ يَتَّبِعُوْنَ الرَّسُوْلَ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ الَّذِيْ يَجِدُوْنَهٗ مَكْتُوْبًا

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	คุณสมบัติของมุฮำมัดถูกกล่าวไว้เฉพาะแก่พวกนั้นอยู่ในเตารอตและอินยีล	عِندَهُمۡ فِى ٱلتَّوۡرَىٰةِ وَٱلۡإِنجِيلِ

ว่าถึงชื่อของพระศาสดามุฮำมัดแล้ว ท่านค่อมีซีย์ได้อธิบายความไว้ในหนังสือพงศาวดารของท่านเล่มหนึ่งว่าด้วยชีว-ประวัติของพระศาสดามุฮำมัดว่า คำว่ามุฮำมัดนี้เคยมีบ่งอยู่ในพระคัมภีร์เตารอตโดยใช้ภาษาสุรยานีว่า "อัล-มุนหะมินนา" ซึ่งมีความหมายอย่างเดียวกับคำว่า มุฮำมัด คือ "เกียรตินิยมจากปวงชน" แต่ในพระคัมภีร์อินยีลบ่งชื่อนี้เป็นภาษาอาหรับว่า อะห์มัด

ยังมีถ้อยคำของอัล-หะซันบุตรมุฮำมัดอัด-ดามิฆีย์ที่ได้รับกระแสความมาจากก๊ะอ์-บุลอะห์บ๊าร ยืนยันว่าชื่อของพระศาสดามุฮำมัดนั้นมีนัยเป็นอันมาก คือในนามของชาวสวรรค์เรียกว่าอับดุลกะรีม ชาวนรกว่าอับดุลยับบ๊าร ชาวอัรช์ว่า อับดุล-มะญีด ในหมู่มลาอิกะห์เรียก อับดุลหะมีด ในบรรดาพระศาสดาทั้งปวงเรียกว่าอับดุล-วะห์ฮาบ ในพวกไชตอนว่าอับดุลกอฮิร ในหมู่ญินว่าอับดุรรอฮีม สำหรับภูเขาเรียกว่าอับดุลคอลิก ภาคแผ่นดินเรียกว่าอับดุลกอดิร ภาคน้ำเรียกว่าอับดุลมุไฮมิน

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ในหมู่สัตว์ต่าง ๆ เรียกว่า อับดุลฆอยย๊าษ และในหมู่สัตว์ป่าเรียกว่า อับดุลร็อซซ๊าก ในพระคัมภีร์เตารอตมีบ่งชื่อนี้ว่า มูซมูซ ในพระคัมภีร์อินญีลบ่งว่า ฏ๊อบฏ๊อบ ในพระคัมภีร์อื่น ๆ บ่งชื่อเป็นอากิบ และในพระคัมภีร์ซะบูรว่าฟารูกก็มี แต่สำหรับอัลเลาะห์บ่งชื่อเป็นฎอฮา และมุฮำมัด อันว่าพวกมุอ์มิน ผู้เป็นประชากร (อุมมะห์) ของพระศาสดามุฮำมัดก็ดี และที่เป็นประชากรของบรรดาพระศาสนทูตองค์ก่อน ๆ จากมุฮำมัด ซึ่งพวกเหล่านั้นได้ล่วงลับไปแล้วก็ดี จะต้องได้รับความโปรดปรานีจากข้าทั้งสิ้นในภพนี้ ส่วนพวกอิบลีซและสมัครพรรคพวกของมันมิได้รับความโปรดปรานีจากข้าเลยในภพนี้ เนื่องจากพวกเหล่านี้ไม่มีความยำเกรงอัลเลาะห์ ยะฮูดีบางจำพวกที่ไม่ได้รับความโปรดปรานีจากอัลเลาะห์ในภพหน้าก็มีทั้งนี้เพราะพวกนั้นมิได้เจริญตามพระศาสดามุฮำมัดสำหรับพวกกาฟิรไม่ว่าจะอยู่ในสมัยใดจะไม่ได้รับความโปรดปรานีกันเลยในภพหน้า เหตุที่พวกกาฟิรเหล่านี้ไม่เกรงกลัวอัลเลาะห์ คุณลักษณะของพระศาสดามุฮำมัดที่มีบ่งแจ้งอยู่ในพระคัมภีร์เตารอตและพระ	

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ

คัมภีร์อินญีลก็คือว่า **เขา** (มุฮำมัด) **จะใช้พวกยะฮูดีเหล่านั้นให้มีสัมมาปฏิบัติ** ในทางศาสนาและในด้านใช้สติปัญญา เขา (มุฮำมัด) **จะห้ามพวกเหล่านั้นให้ละกิจอันมิชอบ ทั้งอนุญาตให้พวกเหล่านั้นบริโภคสิ่งดี** เช่น เนื้ออูฐ มันแกะและโค ซึ่งแต่เดิมสิ่งเหล่านี้เคยถูกห้ามมาแล้วในบัญญัติเก่า **และห้ามพวกเหล่านั้นให้ละการบริโภคของโสมม** เช่นเลือด ซากสัตว์ตายเองและอื่น ๆ จากนั้นมีเนื้อสุกรและสุนัขเป็นต้น **และเขา** (มุฮำมัด) **ยังได้ยกเลิกซึ่งภาระหนัก และความเข้มงวดให้พ้นจากพวกนั้น** เช่นข้อสัญญาและข้อผูกพันต่าง ๆ ตลอดทั้งวิธีเตาบะห์ด้วยการฆ่าตนเอง การชำระบาปด้วยตัดอวัยวะส่วนที่ทำบาปนั้น และการชำระความสะอาดเสื้อผ้าและผิวกายที่เปรอะเปื้อนด้วยการตัดเสื้อผ้าและผิวกายส่วนนั้นออกเสีย **ซึ่งเคยเป็นภาระตกหนักแก่พวกเหล่านั้นมาแล้ว**ในบทบัญญัติของพระคัมภีร์เตารอต **ส่วนบรรดาชนยะฮูดีที่ศรัทธาต่อเขา** (มุฮำมัด) **ที่ยกย่องเขาที่ช่วยปกป้องเขา**ให้พ้นจากเงื้อมมือของศัตรูและช่วยให้เขา (มุฮำมัด) มีชัยแก่ พวกศัตรู

يَأْمُرُهُم بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنكَرِ
وَيُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ
وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ الْخَبَائِثَ وَيَضَعُ عَنْهُمْ
إِصْرَهُمْ وَالْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ عَلَيْهِمْ ۚ
فَالَّذِينَ آمَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	และที่เจริญตามพระมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน ที่ให้ความสว่างไสวซึ่งถูกประทานลงมา **พร้อมกับ**ให้เจริญตามโอวาทที่ใช้และที่ห้าม ของเขา (มุฮำมัด) **พวกเหล่านี้แหละเป็น พวกที่มีชัย**ด้วยการได้เข้าสู่สวรรค์	وَاتَّبَعُوا النُّوْرَ الَّذِيْٓ اُنْزِلَ مَعَهٗٓ ۙ اُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُوْنَ ۝
๑๕๘.	โอ้มุฮำมัด **เจ้าจงกล่าวเถิดว่า โอ้มวล มนุษย์ แท้จริงฉันคือพระศาสนทูตของ อัลเลาะห์** ผู้นำข้อบัญญัติใช้และข้อบัญญัติ ห้ามของพระองค์**มายังพวกท่านทั้งหลาย อัลเลาะห์คือพระผู้ซึ่งเป็นองค์ปกครอง บรรดาชั้นฟ้าทั้งเจ็ด และพื้นแผ่นดิน ไม่มีพระเจ้าใด ๆ** ที่ควรแก่การเคารพ บูชาในภพนี้เว้นแต่พระองค์ **ผู้ทรงให้ เกิดชีวิตและทรงให้สิ้นชีวิต ฉะนั้น พวกท่านจงศรัทธาต่ออัลเลาะห์และพระ ศาสนทูตของพระองค์ พระศาสดาผู้ ไม่รู้หนังสือ ผู้มีศรัทธาต่ออัลเลาะห์ และต่อพระโองการแห่ง**พระมหาคัมภีร์ อัล-กุรอานของ**พระองค์ แล้วพวกท่าน จงเจริญตามที่ใช้** และที่ห้ามของเขา (มุฮำมัด) **เสียด้วย เพื่อว่าพวกท่านจะ ได้มีไหวพริบ**ปราศจากความหลงงมงายทั้ง จะได้ประสบพบความถูกต้องโดยปราศจาก ความผิดพลาด	١٥٨- قُلْ يٰٓاَيُّهَا النَّاسُ اِنِّيْ رَسُوْلُ اللّٰهِ اِلَيْكُمْ جَمِيْعًا ۨ الَّذِيْ لَهٗ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَ الْاَرْضِ ۚ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ يُحْيٖ وَيُمِيْتُ ۖ فَاٰمِنُوْا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهِ النَّبِيِّ الْاُمِّيِّ الَّذِيْ يُؤْمِنُ بِاللّٰهِ وَكَلِمٰتِهٖ وَاتَّبِعُوْهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُوْنَ ۝

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๑๕๙.	**และส่วนหนึ่งจากประชากรของมูซานั้นมีคณะหนึ่ง**ในบรรดาบนีอิสรออีล **ได้แนะนำ**แก่ปวงชน**โดยความสัจจริง และได้ถือความเที่ยงธรรม**ในการตัดสินข้อพิพาท**ตาม**ความสัจจริง**นั้น** ชนคณะนี้มีอับดุลเลาะห์บุตรสลามและพรรคพวก เป็นต้น	١٥٩- وَمِنْ قَوْمِ مُوسَىٰٓ أُمَّةٌ يَّهْدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهٖ يَعْدِلُونَ ○
๑๖๐.	**และว่าเรา** (อัลเลาะห์) **ได้ปันพวกเหล่านั้น**ที่เป็นพวกบนีอิสรออีล**ออกเป็นสิบสองกลุ่มชน แล้วเราก็ได้ดลกระแสโองการไปยังมูซา เมื่อครั้งที่ประชาชนของเขา** (มูซา) **ได้วอนขอน้ำ**จากเขา ณ แผ่นดินอัลไตฮ์ ด้วยเหตุที่พวกนั้นกระหายน้ำว่า โอ้มูซา **เจ้าจงเอาไม้เท้าของเจ้าฟาดลงยังหิน** (โปรดดูในซูเราะห์ อัล-บะกีเราะห์โองการที่ ๖๐) มูซาก็เอาไม้เท้าของเขาฟาดลงไปที่หินตามพระบัญชา **จึงมีน้ำพุพุ่งทะลักออกจากหินนั้นสิบสองแห่ง**เท่าจำนวนกลุ่มชนที่ถูกปันไว้ **แต่ละกลุ่มชนก็รู้แหล่งน้ำดื่มเฉพาะของตน**โดยสัญชาต-ญาณที่อัลเลาะห์ได้ทรงให้เกิดมีขึ้นเป็นวิสัยของมนุษย์ **และเรา** (อัลเลาะห์) **ได้ให้เมฆบดบังพวกนั้นไว้** มืดครึ้มปราศจากความร้อนจากดวงอาทิตย์ ณ บริเวณแผ่นดินอัลไตฮ์ โดยที่เมื่อใดพวกนั้น	١٦٠- وَقَطَّعْنٰهُمُ اثْنَتَيْ عَشْرَةَ اَسْبَاطًا اُمَمًا ۚ وَاَوْحَيْنَآ اِلٰى مُوسٰٓى اِذِ اسْتَسْقٰىهُ قَوْمُهٗٓ اَنِ اضْرِبْ بِّعَصَاكَ الْحَجَرَ ۚ فَانْۢبَجَسَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا ۗ قَدْ عَلِمَ كُلُّ اُنَاسٍ مَّشْرَبَهُمْ ۗ وَظَلَّلْنَا عَلَيْهِمُ الْغَمَامَ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	เคลื่อนย้ายไปยังที่หนึ่ง ร่มเงาก็จะปกคลุมตามไปที่นั้นด้วย เมื่อพวกนั้นหยุดอยู่กับที่ ร่มเงาก็จะคงที่อยู่ตรงนั้น ครั้นเมื่อตกค่ำจะมีลำแสงรัศมีฉายเป็นลำลงมาจากเบื้องฟ้ายังความสว่างไสวแก่พวกนั้น **,ทั้งเรา** (อัลเลาะห์) **ยังให้พวกนั้นได้รับประทานซึ่งน้ำตาลฟ้า** มีรูปลักษณะเหมือนหิมะใกล้รุ่ง มีรสหวาน พวกนี้แต่ละคนจะได้รับกันคนละหนึ่งซออ์ (๑ ซออ์เท่ากับ ๔ ลิตรอรับ) **และนกคุ่ม**ที่กระแสลมฝ่ายใต้พัดพานกนี้มารวม แต่ละคนจะได้รับมากน้อยตามต้องการ แล้วเรา (อัลเลาะห์) ก็บอกแก่พวกนั้นว่า **พวกเจ้าจงบริโภค**น้ำตาลฟ้าและนกคุ่ม อันเป็น**อาหารดีๆ ซึ่งเราได้ให้พวกเจ้ารับบริโภคเถิด และพวกนั้นมิได้คดโกงเรา**โดยการเนรคุณในความกรุณาใหญ่ยิ่งของเราดังกล่าว**หรอกหากแต่พวกนั้นคดโกงตัวเองนั่นแหละ**	وَأَنْزَلْنَا عَلَيْهِمُ الْمَنَّ وَالسَّلْوَىٰ ۖ كُلُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ ۚ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَٰكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ○
๑๖๑.	**และ** โอ้มุฮำมัด จงระลึกถึง**ในคราวเมื่อ**บรรพบุรุษของ**พวกเหล่านั้นถูก**นบีมูซาหรือยูซะอ์ **สั่งว่า พวกท่านจงพักอาศัย ณ** ตำบลไบตุลมักดิส**นี้** หลังจากที่ได้อพยพย้ายจากแผ่นดินอัล-ไตฮ์แล้ว	١٦١- وَإِذْ قِيلَ لَهُمُ اسْكُنُوا هَٰذِهِ الْقَرْيَةَ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	และพวกเจ้าจงบริโภคอาหารและผลไม้**เกิดจากส่วน**ที่อยู่ ณ บริเวณตำบล**นั้นตามที่พวกเจ้าต้องการ**โดยไม่มีผู้ใดจะยุ่งเกี่ยวได้ **ทั้งพวกเจ้าจงกล่าวว่า** ขอได้โปรด**อภัยด้วยเทอญ** ตามคำขอของพวกเรา **และพวกเจ้าจงเข้าไปทางประตูแห่ง**ตำบล**นั้น โดยมีสัมมาคาร**วะด้วยการน้อมศีรษะ**เถิด** เรา(อัลเลาะห์)**จะให้อภัยซึ่งบาปกรรมแก่พวกเจ้า เรายังจะเพิ่มพูน**บุญกุศล**แก่ผู้ประพฤติดีทั้งหลาย**ด้วยการปฏิบัติตามใช้และตามห้าม**อีกด้วย**	وَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ وَقُولُوا حِطَّةٌ وَادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا نَغْفِرْ لَكُمْ خَطِيئَاتِكُمْ سَنَزِيدُ الْمُحْسِنِينَ ○
๑๖๒.	**ส่วนหนึ่งจากพวกเหล่านั้นบรรดาที่คดโกงได้เปลี่ยน**ทั้งการกระทำและ**ถ้อยคำให้เป็นอื่นจากที่พวกเขาถูกสั่งไว้**ว่าให้พวกเจ้ากล่าวคำขออภัย และเข้าไปสู่ประตูแห่งตำบลไบตุลมักดิส โดยการน้อมศีรษะเคารพ แต่พวกนั้นกลับเปลี่ยนคำว่าฮิฏเฏาะห์ (ขออภัยด้วยเทอญ) เป็นคำว่าซะอ์เราะห์ (ขนในที่ลับ) และเปลี่ยนกิริยาเข้าสู่ประตูนั้นโดยการน้อมศีรษะ เป็นการกระเถิบก้นเข้าไป **ดังนั้นเรา** (อัลเลาะห์) **จึงให้เ**กิดโรคระบาด**จากฟากฟ้าลงมาทำลายพวกนั้น**ตายเสียเจ็ดหมื่นคน	١٦٢- فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِجْزًا مِنَ السَّمَاءِ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ในเวลาเดียวกัน **ฐานที่พวกเหล่านั้น**คดโกงโดยการ**ละเมิด**ซึ่งคำสั่ง	بِمَا كَانُوا يَظْلِمُونَ ۞

มูลเหตุแห่งการลงโองการต่อไปนี้ พวกยะฮูดีกล่าวอ้างว่าการไม่เชื่อก็ดี การขัดแย้งอัลเลาะห์ก็ดีไม่มีในหมู่ยะฮูดี พวกยะฮูดีเหล่านี้ทราบข้อเท็จจริงที่ปรากฏแก่ชาวตำบลนี้ดี แต่พวกนี้พยายามปกปิดกันไว้โดยคิดว่าไม่มีคนใดจะรู้สิ่งนั้นได้ ดังนั้นอัลเลาะห์จึงทรงบัญชาใช้ให้นบีมุฮำมัดถามพวกยะฮูดีนั้นถึงความเป็นไปของชาวตำบลนั้น และถามถึงสิ่งที่ปรากฏแก่ชาวตำบลนั้นด้วย เพื่อจะตำหนิและข่มขู่ให้พวกยะฮูดีนั้นรับว่าพวกตนรู้ถึงสภาพความเป็นไปของชาวตำบลนั้นได้อย่างไรครั้นแล้วนบีมุฮำมัดก็เล่าประวัติของชนชาวตำบลดังกล่าวให้พวกนั้นฟัง พวกนั้นจึงทึ่งและต่างก็งงไปตามๆ กัน ข้ออ้างอันเป็นเท็จของพวกนั้นก็ประจักษ์ขึ้น ณ บัดนี้เอง อันที่จริงแล้วประวัติความเป็นไปของชนชาวตำบลนั้นมีมาช้านานแล้วในยุคของพระศาสดาดาวู๊ดโน้น กล่าวดังนี้

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๑๖๓.	**และ** โอ้มุฮำมัด **เจ้าจงถามพวก**ยะฮูดที่อยู่ร่วมสมัยกับเจ้า**เหล่านั้นถึง**สถานการณ์อันปรากฏแก่ชน	١٦٣- وَسْئَلْهُمْ عَنِ الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ชาวตำบลไอละห์ ซึ่งตั้งอยู่ชายทะเล ก้อลซุม (ชื่อนี้ปัจจุบันเรียกว่าทะเลแดง) **ในคราที่พวกนั้นได้ละเมิดขอบเขตในวันเสาร์**โดยการออกจับปลา ซึ่งพวกเขาถูกห้ามว่าให้ละเว้น **เมื่อหมู่ปลาขึ้นน้ำปรากฏแก่พวกนั้นในวันเสาร์ แต่ในวันอื่นซึ่งมิใช่วันเสาร์** ปลาเหล่านั้น**มันจะไม่ปรากฏแก่พวกเขาเลย** นี้เหมือนกับว่าเป็นการทดลองมาจากฝ่ายอัลเลาะห์เพื่ออยากจะรู้ ทั้งที่พระองค์นั้นทรงรู้อยู่แต่ดั้งเดิมว่า พวกนั้นอดใจไม่ได้ที่จะออกทำการจับปลา **การ**เหมือนดั่งวิธีทดลองให้มีปลาขึ้นน้ำชุกชุมในวันเสาร์และมิให้ปรากฏมีปลาขึ้นในวันอื่น **เช่นนี้แหละ เรา** (อัลเลาะห์) **ถึงได้ลงทัณฑ์พวกนั้นฐานที่พวกนั้นฝ่าฝืน**ไม่ละเว้นกระทำบาป	حَاضِرَةَ الْبَحْرِ إِذْ يَعْدُونَ فِي السَّبْتِ إِذْ تَأْتِيهِمْ حِيتَانُهُمْ يَوْمَ سَبْتِهِمْ شُرَّعًا وَيَوْمَ لَا يَسْبِتُونَ ۙ لَا تَأْتِيهِمْ ۚ كَذَٰلِكَ ۚ نَبْلُوهُمْ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ○
	ชาวตำบลไอละห์ซึ่งมีจำนวนถึง ๗๐,๐๐๐ คน นั้นจำแนกกันเป็นสามจำพวก พวกหนึ่งเอาแต่จะทำการประมงในวันเสาร์ถ่ายเดียว พวกสองไม่กระทำแต่ไม่ยอมปลีกตัวจากพวกแรก ส่วนอีกพวกหนึ่งงดเว้นทำการประมงในวันเสาร์เด็ดขาดแล้วยังปลีกตัวหนีพ้นจากพวกที่กระทำการประมง	

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๑๖๔.	และ โอ้มุฮัมมัด เจ้าจงระลึกถึงในคราเมื่อชนคณะหนึ่งจากพวกในตำบลนั้นที่มิได้ทำการประมง และที่มิได้ห้ามกระทำการประมงได้กล่าวแก่พวกที่ห้ามทำการประมงว่าทำไมพวกท่านจึงขู่ชนอีกพวกหนึ่งว่าอัลเลาะห์ทรงทำลายล้างพวกนั้นในภพนี้หรือจะทรงทรมานพวกนั้นสถานหนักในปรภพเล่า พวกเหล่านั้นที่ห้ามทำการประมงตอบว่า คำขู่ของพวกเรานั้นไม่น่าเป็นที่น่าตำหนิอะไรสำหรับพวกท่าน ที่ขู่นั้นเพียงเป็นข้อแก้ตัวต่อองค์ผู้อภิบาลแห่งพวกท่าน เพื่อให้พวกเราพ้นตำหนิจากพระองค์เท่านั้น ทั้งนี้เพื่อว่าพวกเราจะได้ไม่ถูกข้อหาจากอัลเลาะห์ว่ามีความสะเพร่าที่ไม่ห้ามกระทำการประมง และเพื่อที่พวกนั้นจักได้หวั่นเกรงในอันที่จะออกทำการจับปลาเสียบ้าง	١٦٤- وَإِذْ قَالَتْ أُمَّةٌ مِّنْهُمْ لِمَ تَعِظُونَ قَوْمًا ۙ اللّٰهُ مُهْلِكُهُمْ أَوْ مُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا ۖ قَالُوا مَعْذِرَةً إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ○
๑๖๕.	ครั้นเมื่อพวกเหล่านั้นที่ประกอบการประมงเมินเฉยต่อถ้อยคำที่พวกเขาถูกขู่เสียแล้ว แถมยังดื้อไม่ยอมละเว้นจากการประมง เรา (อัลเลาะห์) ก็ให้ความปลอดภัยแก่บรรดาผู้ที่ห้ามปรามการชั่วแห่งการทำประมงนั้น เพราะได้ทำหน้าที่ของตนแล้ว แต่เราจะเอาโทษที่แสนเลวแก่บรรดาผู้คดโกงที่ดื้อทำการประมงกันในฐานะที่พวกนั้นฝ่าฝืนกระทำการประมงในวันเสาร์	١٦٥- فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِۦٓ أَنجَيْنَا الَّذِينَ يَنْهَوْنَ عَنِ السُّوٓءِ وَأَخَذْنَا الَّذِينَ ظَلَمُوا بِعَذَابٍۭ بَـِٔيسٍۭ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ

๑๖๖. **ครั้นเมื่อพวกเราเหล่านั้น**ที่ประกอบการประ-มงอวดดี **มิฟังข้อ**บัญญัติห้ามทำการประมง **ที่พวกเขาถูกห้ามไว้แล้ว เรา** (อัลเลาะห์) **ก็กล่าวสาปแก่พวกนั้นว่า เจ้าจงเป็นลิงที่ต่ำทรามเถิด** พวกนั้นจึงกลายสภาพเป็นลิงทันที ถัดจากนั้นก็ตายไปถึงสามวัน ส่วนพวกซึ่งไม่ออกปากห้ามผู้ที่ทำการประมงนั้นยังมีทัศนะจากปวงปราชญ์เห็นขัดแย้งกันอยู่ ว่าอาจพ้นโทษหรือถูกลงโทษด้วยการสาปให้เป็นลิง ซึ่งพอจะประมวลได้เป็น ๓ ทัศนะคือ

๑. ว่าต้องทีโทษด้วย เพราะฐานที่ไม่ห้ามปราม ก็แสดงว่ายินดีกับการนั้นด้วย

๒. ว่าไม่ต้องได้รับโทษ เพราะการที่ตนมิได้ลงมือกระทำชั่วนั้น เนื่องด้วยว่ามีใจรังเกียจความชั่วนั้น

๓. ว่าไม่ทราบข้อเท็จจริงว่าจะได้รับโทษหรือไม่

١٦٦- فَلَمَّا عَتَوْا عَنْ مَّا نُهُوْا عَنْهُ
قُلْنَا لَهُمْ
كُوْنُوْا قِرَدَةً خَاسِئِيْنَ ○

๑๖๗. **และ** โอ้มุฮำมัด เจ้าจงกล่าวแก่พวกยะฮูดีในสมัยของเจ้าถึง**คราเมื่อพระองค์พระผู้อภิ-บาลของเจ้าได้ทรงประกาศ**แก่บรรดาบรรพบุรุษของพวกยะฮูดีเล่านั้น**ให้รู้ว่าแน่นอนทีเดียวพระองค์จะทรงให้ผู้หนึ่งซึ่งทำให้พวกยะฮูดีเหล่านั้นได้รับรสแห่งโทษร้าย**ด้วยเป็นผู้ต่ำต้อยและถูกเรียกเก็บค่ารัชชูปการ **มาปกครองพวกยะฮูดีนั้นไปจนวันกิยามะห์** ดังนั้นพระองค์จึงทรงตั้งให้พระศาสดาสุไลมานเป็นผู้ปก-ครองพวกนั้น และผู้ปกครองในยุคถัดไป

١٦٧- وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكَ لَيَبْعَثَنَّ عَلَيْهِمْ
إِلَى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ
مَنْ يَّسُوْمُهُمْ سُوْٓءَ الْعَذَابِ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	จากสุไลมานได้แก่บุคคตะนัชซ็อร ผู้ปกครองทั้งสองท่านนี้ได้ฆ่าพวกเหล่านั้นที่พยายามสู้รบแล้วจับเอาตัวผู้หญิงกับพวกเด็ก ๆ ไปเป็นเชลย และได้แจ้งอัตราค่ารัชชูปการเป็นรายปีแก่ผู้ชายที่มิได้ออกรบทราบ พวกที่เสียค่าคุ้มครองเหล่านี้ต้องชำระให้แก่พวกมญูซีย์ (พวกบูชาไฟ) เสมอมา จนลุสมัยของพระศาสดามุฮำมัดและยังต้องชำระค่าคุ้มครองดังกล่าวแก่พระศาสดามุฮำมัดอีกด้วย **แท้จริงองค์พระผู้อภิบาลของเจ้าทรงฉับไวในการลงโทษ**ผู้ทรยศต่อพระองค์ เมื่อกาลนั้นมาถึง**และความจริงพระองค์นั้นทรงยิ่งในการอภัย**แก่ผู้ที่จงรักภักดีต่อพระองค์ **ทรงยิ่งในความปรานี**ต่อบรรดาผู้ภักดีเหล่านั้น	إِنَّ رَبَّكَ لَسَرِيعُ الْعِقَابِ ۖ وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ۝
๑๖๘.	**และเรา** (อัลเลาะห์) **ได้ปันพวกเหล่านั้น**ที่เป็นบรรพบุรุษของพวกยะฮูดีให้กระจัดกระจาย**ออกเป็นหลายกลุ่มชน ณ พิภพนี้** จนกระทั่งพวกเหล่านี้หมดอำนาจ ซึ่งจะไม่พบเห็นในโลกเลยว่ามีประเทศใดที่เป็นของพวกนี้ เห็นอยู่แต่ว่าพวกเหล่านี้มีกระจัดกระจายทั่วทุกแห่งหนในโลก **ส่วนหนึ่งจากพวกยะฮูดีเหล่านั้น** ซึ่งอยู่ในยุคก่อนพระศาสดามุฮำมัด **เป็นพวกที่**	١٦٨- وَقَطَّعْنَٰهُمْ فِى الْأَرْضِ أُمَمًا ۖ مِّنْهُمُ الصَّٰلِحُونَ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ประพฤติชอบก็มี และพวกที่อื่นจากนั้นก็มีทั้งที่เป็นกาฟิรและเป็นคนมุอ์มินที่ประพฤติบาปใหญ่หลวง **ทั้งเรา** (อัลเลาะห์) **นั้นเหมือนกับจะลองใจพวกเหล่านั้นด้วย** การอำนวยให้พวกนั้นได้รับซึ่ง**คุณความดีบ้างและด้วยชั่วร้ายบ้าง** ทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงรู้อยู่แต่เดิมแล้วว่าใครบ้างจะระลึกหรือไม่ระลึกถึงบุญคุณ แล้วพระองค์ก็จะทรงตอบแทนผลแก่ผู้นั้นทั้งสองพวก หรือว่าใครบ้างจะอดทนหรือไม่อดทนต่อความชั่วร้าย แล้วพระองค์จะทรงตอบแทนผลแก่ผู้นั้นทั้งสองพวก**เพื่อว่า พวกนั้นจะได้ถอยคืน**จากความไม่เชื่อและบาปกรรมที่ใหญ่หลวง	وَمِنْهُمْ دُونَ ذَٰلِكَ وَبَلَوْنَاهُمْ بِالْحَسَنَاتِ وَالسَّيِّئَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ○
๑๖๙.	**แล้วก็ถึงชนยุคหลังที่**เป็นยุคของมุฮำมัด ซึ่งพวกยะฮูดีในยุคนี้ **รับสืบทอดซึ่งพระคัมภีร์เตารอตต่อ**จากบรรพบุรุษของพวก**เหล่านั้น ได้ฉวยเอาลาภแค่เอื้อม**จากค่าสินบน ซึ่งพวกเขาได้มันมาเพราะการตัดสินคดีความบ้างและเพราะแก้คุณลักษณะของมุฮำมัดในพระคัมภีร์เตารอตให้บิดเบือนไปบ้าง เพื่อให้ชนชั้นต่ำที่โง่เง่าหันเหจากการเชื่อพระศาสดามุฮำมัด ทั้งพวกเขายังได้รับเงินค่าคุ้มครองเป็นรายปีจาก	١٦٩- فَخَلَفَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ وَرِثُوا الْكِتَابَ يَأْخُذُونَ عَرَضَ هَٰذَا الْأَدْنَىٰ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	พวกที่โง่เง่าเหล่านี้เสมอมาอีกด้วย **แต่พวกเขากล่าวแก้ว่า** บาปกรรมจากการรับสินบนก็ดี และจากการแก้คุณลักษณะของมุฮำมัดให้บิดเบือนเป็นอื่นก็ดี **เราจะได้รับการอภัย และถ้าลาภเช่นนั้น**จะเป็นค่าสินบนก็ดีและเป็นค่าแก้คุณลักษณะของมุฮำมัดในพระคัมภีร์เตารอดให้บิดเบือนไปก็ดี**มีมายังพวกเขาอีก พวกเขาจะรับมันเอาไว้อีก**และพวกเขาก็หวังต่อการได้รับอภัยในการรับมันเอาไว้ พวกเขาหันมาประพฤติเหมือนดั่งที่เคยประพฤติกันมาก่อน ทั้งๆ ที่ความประพฤติอย่างนี้ไม่เคยมีสัญญายกโทษอ้างอยู่ในพระคัมภีร์เตารอดเลย **ข้อสัญญาในพระคัมภีร์**เตารอด**นั้นได้บ่งผูกมัดพวกเขาไว้แล้วว่า มิให้พวกเขาพูดจาเกี่ยวข้องกับอัลเลาะห์ นอกจากจะต้องพูดโดยความสัจจริง และพวกเขาก็ได้อ่านความ**แห่งสัญญาดังกล่าว **ใน**พระคัมภีร์เตารอด**นั้นกันมาแล้ว** ทำไมเล่าพวกเขาถึงได้ชอบอ้างเท็จแอบอิงถึงอัลเลาะห์หาว่ามีการอภัยให้พวกเขาที่กระทำบาปนั้น อันว่าพระคัมภีร์เตารอดนั้นมีแต่เพียงว่าการอภัยจะมีให้แก่ผู้ที่เลิกกระทำบาปเท่านั้น**แหละว่าสถานอาคิเราะห์นั้นย่อมดีเลิศ**กว่าการรับเอาลาภแค่เอื้อมที่กล่าวแล้ว	وَيَقُولُونَ سَيُغْفَرُ لَنَا ۚ وَإِنْ يَأْتِهِمْ عَرَضٌ مِّثْلُهُ يَأْخُذُوهُ ۚ أَلَمْ يُؤْخَذْ عَلَيْهِم مِّيثَاقُ الْكِتَابِ أَن لَّا يَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ وَدَرَسُوا مَا فِيهِ ۗ وَالدَّارُ الْآخِرَةُ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ يَتَّقُونَ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	สำหรับบรรดาผู้หวั่นเกรงต่อการประพฤติบาป **พวกเจ้าก็ไม่ได้ตรึกตรองเลย**ว่าวันในภพหน้านั้นดีเลิศกว่าวันในภพนี้มากนัก ซึ่งพวกเขาจะต้องเลือกวันปรภพก่อนวันแห่งภพนี้ การที่ไม่ตรึกตรองเช่นนี้ ไม่เป็นการสมควรสำหรับพวกเหล่านั้นเลย	أَفَلَا تَعْقِلُونَ ○
๑๗๐.	**และบรรดาผู้ที่ยึดถือพระคัมภีร์**เตารอต **และได้ปฏิบัติการละหมาด** อาทิอับดุลเลาะห์บุตรสลามกับพรรคพวกของเขานั้น **เรา** (อัลเลาะห์) **นี้จะมิให้เสียเปล่าเลยซึ่งบุญกุศลของพวกที่ประพฤติชอบนั้น**	١٧٠- وَالَّذِينَ يُمَسِّكُونَ بِالْكِتٰبِ وَأَقَامُوا الصَّلٰوةَ ۗ إِنَّا لَا نُضِيعُ أَجْرَ الْمُصْلِحِينَ ○
๑๗๑.	**และโอ้มุฮำมัด** จงกล่าวเถิดแก่พวกยะฮูดีสมัยของเจ้าว่า**ในคราเมื่อเรา** (อัลเลาะห์) **ได้ถอนภูเขา**ตูริซีนาอ์**ยกขึ้นไปอยู่เหนือ**ศีรษะบรรพบุรุษของ**พวกเหล่านั้นเหมือนกับว่ามันเป็นร่มเงา แล้วพวกเหล่านั้นมั่นใจว่ามันจะตกทับพวกตน**ตามข้อสัญญาที่อัลเลาะห์ได้ทรงมีไว้ว่า "จะให้มันตกลงมาทับเมื่อพวกนั้นมิยอมรับซึ่งข้อใช้และข้อห้ามแห่งพระคัมภีร์เตารอต" ซึ่งความจริงแต่เดิมพวกนั้นก็มิได้ยอมรับข้อบัญญัติใช้และห้ามจากพระคัมภีร์เตารอต	١٧١- وَإِذْ نَتَقْنَا الْجَبَلَ فَوْقَهُمْ كَأَنَّهُ ظُلَّةٌ وَظَنُّوا أَنَّهُ وَاقِعٌ بِهِمْ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	เลย ทั้งนี้เนื่องจากข้อบัญญัตินั้นเหลือบ่ากว่าแรง แต่แล้วพวกเหล่านั้นจึงกลับมายอมรับซึ่งข้อบัญญัติดังกล่าวอีก เรา (อัลเลาะห์) จึงมีบัญชาแก่พวกนั้นว่า **พวกเจ้าจงยึดถือ**ข้อบัญญัติใช้ และข้อบัญญัติห้ามแห่งพระคัมภีร์เตารอต**ตามที่เราได้มอบให้แก่พวกเจ้าอยู่อย่างเข้มแข็ง**และเอาใจใส่**ด้วยเถิด ทั้งพวกเจ้าจงระลึกถึงข้อความ**แห่งบัญญัติใช้และบัญญัติห้าม**ใน**พระคัมภีร์เตารอต**นั้นด้วย** โดยประพฤติตามข้อใช้และข้อห้าม **เพื่อว่าพวกเจ้าจักได้ยำเกรง**	خُذُوْا مَآ اٰتَيْنٰكُمْ بِقُوَّةٍ وَّاذْكُرُوْا مَا فِيْهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُوْنَ ۝ ع
๑๗๒.	**และ**โอ้มุฮำมัด จงกล่าวเถิดแก่พวกยะฮูดีสมัยของเจ้าว่า**ในคราเมื่อองค์พระผู้อภิบาลของเจ้าทรงก่อกำเนิดบรรดามนุษยชาติสืบเชื้อสายทางกระดูกสันหลังมาแต่บุตรหลานของอาดัม**สืบทอดกันมาเป็นชั้น ๆ จากกระดูกสันหลังของอาดัมแล้วพระองค์ได้ทรงแสดงหลักฐานแห่งความเป็นพระเจ้าของพระองค์ให้มนุษยชาติเหล่านั้นแล้วทรงบรรจุสติปัญญาให้มนุษยชาติเหล่านั้น **และทรง**บันดาลใจ**ให้พวกเหล่านั้นกล่าวสัตยาบันไว้แก่ตนเอง** โดยตรัสถามพวกเหล่านั้นว่า **ข้ามิใช่องค์พระผู้อภิบาล**	١٧٢- وَاِذْ اَخَذَ رَبُّكَ مِنْۢ بَنِيْٓ اٰدَمَ مِنْ ظُهُوْرِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَاَشْهَدَهُمْ عَلٰٓى اَنْفُسِهِمْ ۚ اَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ ۗ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ของพวกเจ้าหรือ **พวกเหล่านั้นก็พร้อมกันตอบรับคำ ใช่ขอรับ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอให้สัตยาบัน**ว่าพระองค์นั้นแหละคือพระผู้อภิบาลแห่งบรรดาข้าพระองค์	قَالُوا بَلَىٰ ۛ شَهِدْنَا ۛ

เรื่องนี้ท่านคอซินได้สาธยายความไว้โดยพิศดารว่า อัลเลาะห์ได้ตรัสแก่พวกเหล่านั้นทั้งสิ้นดังนี้ พวกเจ้าทั้งหลาย พึงทราบไว้เถิด ไม่มีพระเจ้าผู้อื่นจากข้าหรอก ข้านี่แหละเป็นพระผู้อภิบาลของพวกเจ้า สำหรับพวกเจ้านั้นไม่มีพระเจ้าที่อื่นจากข้าอีกแล้ว ฉะนั้นพวกเจ้าอย่าได้เอาอะไรมาตั้งเป็นภาคีเทียบเทียมข้า ข้าจะเอาโทษผู้ที่ตั้งภาคีเทียบเทียมข้าและผู้ที่มิได้ศรัทธาต่อข้า แท้จริงข้าได้ส่งบรรดาพระศาสนทูตไปยังพวกเจ้าให้มาเตือนพวกเจ้าได้ระลึกถึงข้อสัญญาและข้อผูกพันของข้าที่มีแก่พวกเจ้าทั้งข้ายังได้มอบซึ่งพระคัมภีร์แก่พวกเจ้าอีกด้วยตั้งหลายเล่ม พวกเจ้าทั้งปวงจงประพฤติปฏิบัติตามโดยอุดมบริบูรณ์ ครั้นแล้วพวกเหล่านั้นก็กล่าวให้สัตยาบันว่า "แน่นอนทีเดียวพระองค์นั้นคือพระผู้อภิบาลแห่งบรรดาข้าพระองค์ทั้งหลาย ไม่มีพระผู้อภิบาลอื่นจากพระองค์สำหรับพวกข้าพระองค์" เสร็จแล้วพระองค์ก็ทรงเอาคำสัตยาบันที่

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ

ว่านั้นเป็นข้อผูกพันสัญญา ต่อแต่นั้นก็ทรงจารึกเรื่องต่าง ๆ ของพวกนั้น อาทิเรื่องกาลกำหนด (วาระตาย) ลาภและเคราะห์กรรมเป็นต้น ฝ่ายนบีอาดัมเมื่อได้เพ่งพิเคราะห์ดูพวกเหล่านั้นแล้วก็เห็นว่าพวกเหล่านี้บ้างก็ร่ำรวย บ้างก็ยากจน ที่รูปกายสวยงามก็มี และที่เป็นไปอย่างอื่นต่าง ๆ นานาก็มี จะมีความเสมอภาคกันก็หามิได้จึงเอ่ยขึ้นว่า ขอพระองค์ได้โปรดให้บรรดาเหล่านั้นทัดเทียมเสมอกัน พระองค์ตรัสตอบว่า แท้จริงข้านี้ยินดีนักที่ข้าจะได้รับความขอบคุณจากพวกที่มีความร่ำรวยและมีรูปกายสวยงาม และข้าจะตอบแทนบุญกุศลแก่พวกมีฐานะยากจนและมีรูปร่างอัปลักษณ์ที่มีใจอดทน ครั้นเมื่อพระองค์ได้ทรงย้ำให้พวกนั้นได้ตระหนักในเอกภาพของพระองค์และทรงให้พวกเหล่านั้นกล่าวสัตยาบันขึ้นระหว่างกันและกันแล้ว พระองค์ก็ทรงคืนพวกเหล่านั้นเข้าสู่รังกำเนิดในร่างแห่งนบีอาดัม ดังนั้นวาระแห่งวันกิยามะห์จะยังไม่เกิดมีขึ้น จนกว่าพวกเหล่านั้นผู้ซึ่งได้รับสัญญาผูกพันไว้คราวนั้นจะถือกำเนิดกันหมดเสียก่อนนั่นแหละ การที่พระองค์บันดาลใจให้พวกนั้นกล่าวสัตยาบันแก่ตนเองนั้น

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	เพื่อกันมิให้พวกเขาเหล่านั้นจะกล่าวในวันกิยามะห์ว่า ข้าพระองค์ทั้งหลายมิเคยได้รู้เรื่องเอกภาพนี้เลย	أَنْ تَقُوْلُوْا يَوْمَ الْقِيٰمَةِ إِنَّا كُنَّا عَنْ هٰذَا غٰفِلِيْنَ ۝
๑๗๓.	หรือเพื่อที่จะมิให้พวกเหล่านั้นกล่าวอ้างในวันกิยามะห์ว่า ก็บรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์เมื่อก่อนโน้นเขาถือภาคีเทียบเทียมอัลเลาะห์กันนี่และพวกข้าพระองค์นี้ก็อยู่ในฐานะเป็นอนุชนสืบทอดมาจากบรรดาบรรพบุรุษเหล่านั้นด้วยพวกข้าพระองค์ก็ต้องเจริญรอยตามบรรพบุรุษเหล่านั้น จึงไม่สมควรที่พระองค์จะทรงทรมานเหล่าข้าพระองค์ในฐานะที่พวกบรรพบุรุษผู้ทำเสียเหล่านั้นได้กระทำการตั้งเทวรูปเป็นภาคีเทียบเทียมพระองค์กันขึ้น สมควรที่พระองค์จะต้องลงโทษทรมานพวกบรรพบุรุษเหล่านั้นเท่านั้น จากคำอ้างที่พวกเหล่านั้นกล่าวนี้ย่อมฟังไม่ขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากพวกนั้นได้อ้างคำสัตยาบันเกี่ยวกับเอกภาพของพระองค์ไว้แก่ตนเองอยู่แล้ว ทั้งยังมีพระศาสนทูตมาประกาศตักเตือนในเรื่องของเอกภาพของพระองค์ให้ปลูกฝังใจพวกนั้นแล้วอีกด้วย	١٧٣- أَوْ تَقُوْلُوْٓا إِنَّمَآ أَشْرَكَ اٰبَآؤُنَا مِنْ قَبْلُ وَكُنَّا ذُرِّيَّةً مِّنْۢ بَعْدِهِمْ ۚ أَفَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ الْمُبْطِلُوْنَ ۝
๑๗๔.	และเช่นเดียวกับที่เราได้แจ้งข้อสัญญาผูกพัน	١٧٤- وَكَذٰلِكَ نُفَصِّلُ الْاٰيٰتِ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ต่อพวกเหล่านั้นนี้แหละ เรา (อัลเลาะห์) **จึงได้แจกแจงบรรดาโองการไว้เพื่อให้**พวกนั้นตรึกตรองกันดู **และเพื่อที่พวกเหล่านั้นจักได้ถอยคืน**จากการไม่ศรัทธาและการถือภาคี**เสียด้วย**	وَلَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ○
๑๗๕.	**และโอ้มุฮำมัด เจ้าจงอ่านให้พวกนั้นที่**เป็นยะฮูดีเถิด **ถึงเรื่องราวของผู้หนึ่งที่เรา** (อัลเลาะห์) **ได้นำหลักฐานของเรามายังเขาแล้ว เขาก็ถอยห่างจากหลักฐานนั้น**เพราะความไม่ศรัทธาเหมือนดั่งงูลอกคราบ ผู้นี้คือบัลอำบุตรบาอูรออ์เป็นคนหนึ่งจากปราชญ์เมธีของชนเผ่าอิสรออีลในสมัยนบีมูซา เขาเคยถูกขอร้องให้กล่าวคำสาบแช่งมูซาโดยมีของกำนัลเป็นกำลังใจแต่คำสาบแช่งนั้นกลับสนองผลร้ายแก่ตัวเองถึงกับลิ้นของเขาห้อยยาวยานออกมาถึงอก **แล้วไชตอนก็กระทำให้เขา** (บัลอำ) **หลงตาม**การลวงล่อของมันได้ **ดังนั้นเขาจึงเป็นผู้หนึ่งจากพวกที่หลงใหล**ไปจากหนทางเที่ยงแท้และเป็นสมุนของไชตอนในที่สุด	١٧٥- وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ الَّذِيٓ اٰتَيْنٰهُ اٰيٰتِنَا فَانْسَلَخَ مِنْهَا فَاَتْبَعَهُ الشَّيْطٰنُ فَكَانَ مِنَ الْغٰوِيْنَ ○
๑๗๖.	**แหละถ้าเรา** (อัลเลาะห์) **มุ่งหมายจะเทิด**บัลอำ**แล้วไซร้ เราก็จะเชิดชูเกียรติแก่เขา**ให้มีศักดิ์เสมอนักปราชญ์ด้วยการให้เขา	١٧٦- وَلَوْ شِئْنَا لَرَفَعْنٰهُ بِهَا

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	เป็นผู้มีกำลังใจทำความดี แต่ผลที่จริงเราหาได้เชิดชูเกียรติแก่เขาไม่ เพราะเรามิได้มุ่งหมายอย่างนั้น แต่เขากลับคิดยึดอยู่กับการใฝ่หาความอภิรมย์ทางโลกีย์และก่อกิเลสตามอารมณ์ของตัวเอง ซึ่งอารมณ์นั้นชักชวนเขาให้เข้าหาโลกดุนยา ดังนั้นเราจึงให้เขาตกต่ำ ข้ออุปมาตัวเขาก็เป็นเช่นข้ออุปมาของสุนัข ซึ่งถ้าท่านไล่ตะเพิดมัน มันก็จะหอบลิ้นห้อยหรือถ้าหากท่านปล่อยไม่ไล่ตะเพิดมัน มันก็จะทำลิ้นห้อยอยู่นั่นเอง จึงนับได้ว่ามันเป็นสัตว์ที่ไม่มีสัตว์ชนิดใดมีกิริยาต่ำช้าเหมือนมันเช่นเดียวกับพวกที่หลงทางโลกหากท่านเตือนพวกเขา พวกเขาก็ไม่ยอมรับฟังยังติดยึดอยู่กับทางโลกอยู่ หรือท่านจะไม่ตักเตือนพวกเขาก็ยังหลงอยู่กับทางโลกอยู่ดี เพราะการมั่วสุมอยู่กับทางโลกีย์กลายเป็นสันดานประจำตัวเสียแล้ว เหมือนกับลักษณะลิ้นห้อยของสุนัขมันก็เป็นธรรมชาติของสัตว์ประเภทสุนัขนั่นเอง ข้ออุปมานี้เปรียบได้กับปวงชนผู้ซึ่งหาว่าบรรดาโองการของเราเท็จ ฉะนั้นมุฮำมัดเอ๋ย เจ้าจงเล่าประวัติของบรรดาชนจำพวกนั้นแก่พวกยะฮูดีเถิดเพื่อว่าพวกยะฮูดีเหล่านั้นจักได้ตรึกตรองถึงหลักฐานทางประวัติศาสตร์พวกเหล่านั้นจึงจะเชื่อ	وَلَٰكِنَّهُ أَخْلَدَ إِلَى الْأَرْضِ وَاتَّبَعَ هَوَاهُ ۚ فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ الْكَلْبِ ۚ إِنْ تَحْمِلْ عَلَيْهِ يَلْهَثْ أَوْ تَتْرُكْهُ يَلْهَثْ ۚ ذَٰلِكَ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا ۚ فَاقْصُصِ الْقَصَصَ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ○
๑๗๗.	เป็นตัวอย่างอันเลวที่ปวงชนพวกนั้นได้หาว่าบรรดาโองการของเราเท็จ และพวกเหล่านั้นมิได้คดโกงด้วยเหตุที่หาว่าบรรดาโองการของเราเท็จหรอกแต่กับตัวพวกเขาเองต่างหากที่พวกเหล่านั้นคดโกงด้วยทั้งนี้เนื่องจาก	١٧٧- سَاءَ مَثَلًا الْقَوْمُ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَأَنْفُسَهُمْ كَانُوا يَظْلِمُونَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ

ผลร้ายแห่งการหาว่าเท็จนั้นสะท้อนกลับมาถึงพวกเขา

๑๗๘. **ผู้ใดที่อัลเลาะห์ทรงชี้หนทางให้**แก่เขาแล้วไซร้ **เขาย่อมเป็นผู้ได้รับหนทางนำ และถ้าผู้ใดที่พระองค์ทรงให้**เขางมงายเหห่างไปจากหนทางเที่ยงธรรมเสียแล้ว **พวกเหล่านั้นแหละคือพวกที่ขาดทุน**ด้วยการไม่ใช้สติปัญญา และผลในที่สุดพวกเหล่านั้นต้องเข้าสู่ขุมนรก

١٧٨- مَن يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِي ۖ
وَمَن يُضْلِلْ
فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ○

๑๗๙. ขอให้สัจปฏิญานว่า **สำหรับนรกญะฮันนำนั้น เรา** (อัลเลาะห์) **ก็ได้จัดสร้างไว้มากมายจากหมู่ญินและมวลมนุษย์ ผู้มีหัวใจที่ไม่ใช้มันให้เกิดความเข้าใจ**ซึ่งความจริงแท้ **มีตาที่ไม่ใช้มันมอง** ซึ่งหลักฐานแห่งพลานุภาพของอัลเลาะห์อย่างพินิจ-พิเคราะห์ลึกซึ่ง **และมีหูที่ไม่ใช้มันฟัง**อย่างตรึกตรองและเคารพซึ่งข้อบัญญัติใช้และข้อบัญญัติห้ามตลอดทั้งคำตักเตือน**พวกเหล่านั้นเหมือนกับสัตว์ทั้งหลาย**มีอูฐ โค แพะและแกะ เป็นต้น ในฐานะที่ขาดความเข้าใจไม่มองอย่างพิเคราะห์และไม่ใฝ่ฟังอย่างใคร่ครวญ **แต่พวกเหล่านั้นงมงายยิ่งกว่าสัตว์เหล่านั้นเสียอีก** เพราะสัตว์ที่กล่าวมันยัง

١٧٩- وَلَقَدْ ذَرَأْنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرًا
مِّنَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ ۖ لَهُمْ قُلُوبٌ لَّا
يَفْقَهُونَ بِهَا وَلَهُمْ أَعْيُنٌ
لَّا يُبْصِرُونَ بِهَا وَلَهُمْ آذَانٌ لَّا يَسْمَعُونَ
بِهَا ۚ أُولَٰئِكَ كَالْأَنْعَامِ
بَلْ هُمْ أَضَلُّ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	หาผลประโยชน์แก่ตัวมันได้และหนีภัยคุกคามพวกมันได้ แต่พวกญินและมวลมนุษย์นั้นกลับอาจหาญสู้นรกด้วยเหตุที่ฝืนความจริง **พวกเหล่านั้นเป็นพวกลืมเลือน**และไม่ตรึกตรอง	أُولَٰئِكَ هُمُ الْغَٰفِلُونَ ○
๑๘๐.	**แหละว่าสำหรับอัลเลาะห์นั้นมีพระนามไพจิตร**ถึงเก้าสิบเก้าพระนาม **ฉะนั้นพวกเจ้าจงเรียกพระองค์ด้วยพระนามเหล่านั้น**ของพระองค์ **และพวกเจ้าจงปล่อยทิ้งเสียซึ่งบรรดาที่หักเห**ออกจากความจริงแท้ในพระนามทั้งหลายของพระองค์ ทั้งนี้เพราะว่าพวกเหล่านั้นได้เก็บเอาอักษรของพระนามๆ ละอักษรไปแซกใส่ไว้ในนามของเทวรูป อาทิ อัลล๊าต จากพระนามอัลเลาะห์ อัล-อุซซา จากพระนาม อัล-อะซีซและมะน๊าตจากพระนามอัล-มันนาน ในวันประภพ **พวกเหล่านั้นจะได้รับตอบแทน**ผลแห่งกรรม**ตามที่ได้กระทำกันไว้**ที่ทรงสั่งว่าให้พวกเจ้าละทิ้งไม่เอาธุระต่อพวกเหล่านั้นที่หักเหออกจากความจริงแท้เกี่ยวกับพระนามทั้งหลายของพระองค์ นี้ถูกยกเลิกแล้วหลังจากโองการว่าด้วย “สงคราม” ถูกประทานลงมา	١٨٠- وَلِلَّهِ الْأَسْمَآءُ الْحُسْنَىٰ فَادْعُوهُ بِهَا ۖ وَذَرُوا الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِىٓ أَسْمَٰٓئِهِۦ ۚ سَيُجْزَوْنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๑๘๑.	**และส่วนหนึ่งจากผู้ที่เราได้สร้างนั้น มีประชากรพวกหนึ่ง**ของนบีมุฮำมัด**ได้ชักนำมวลมนุษย์ด้วยความสัจจริงและด้วยข้อ**สัจจริง**นี้พวกเขาเอง**ก็ได้ปฏิบัติกิจโดยมี**ความเที่ยงธรรม** ไม่มีข้อบกพร่องและไม่เกินจากการอันไม่สมควรทั้งนี้ก็เพราะเราได้ชี้ความเที่ยงตรงต่อพวกนั้น ทั้งเรายังได้ขจัดความลืมเลือนซึ่งติดตรึงอยู่ที่หัวใจของพวกที่หักเหดังกล่าวให้สิ้นไปจากหัวใจของพวกเขา	١٨١- وَمِمَّنْ خَلَقْنَآ أُمَّةٌ يَّهْدُوْنَ بِالْحَقِّ وَبِهٖ يَعْدِلُوْنَ ۚ
๑๘๒.	**ส่วนบรรดาชน**ชาวมักกะห์ **ผู้ซึ่งหาว่าโองการต่าง ๆ** แห่งพระมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน**ของเราเป็นเท็จนั้น เราจะค่อย ๆ ให้พวกนั้นกระเถิบใกล้เข้าสู่ความหายนะ**ที่ละน้อยๆ ด้วยการให้ได้ดีมีสุขแล้วเสพสุขอย่างมัวเมาจนภัยมาถึงตน **โดยพวกนั้นไม่รู้ตัว** อาการนี้มิใช่อื่นใด ที่แท้ก็คือการลงโทษทัณฑ์ทีละเล็กที่ละน้อยนั่นเอง ทุก ๆ ครั้งที่พวกนั้นปฏิบัติการชั่วร้ายขึ้นใหม่อีกพวกนั้นจะได้รับผลประโยชน์เพิ่มขึ้น แต่พวกนั้นหาได้ระลึกถึงและขอบพระคุณในพระกรุณาธิคุณของอัลเลาะห์ไม่ ในที่สุดพวกนั้นก็ถูกทำลายเสียสิ้น	١٨٢- وَالَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا سَنَسْتَدْرِجُهُمْ مِّنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُوْنَ ۚ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๑๘๓.	**ทั้งข้า** (อัลเลาะห์) **จะหน่วง**การลงโทษ **พวกเหล่านั้นไว้อีก**ยาวนาน จนกว่าจะถึงวาระการลงโทษ **เพราะแท้จริงการลงทัณฑ์ของข้านั้นรุนแรงยิ่งนัก**	١٨٣- وَأُمْلِي لَهُمْ ۚ إِنَّ كَيْدِي مَتِينٌ ○
๑๘๔.	**พวกเหล่านั้นหาได้ไตร่ตรองไม่ว่าที่ตัว**มุฮำมัด**ผู้เป็นสหายของพวกนั้นมิได้บ้าเลย** ความไม่ไตร่ตรองดูเช่นนี้หาเป็นการสมควรไม่สำหรับพวกเหล่านั้น **เขา** (มุฮำมัด) **มิใช่อื่นใด หากแต่เป็นผู้ตักเตือนที่แจ้งชัดทีเดียว**	١٨٤- أَوَلَمْ يَتَفَكَّرُوا ۗ مَا بِصَاحِبِهِمْ مِنْ جِنَّةٍ ۚ إِنْ هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ مُبِينٌ ○
๑๘๕.	**พวกนั้นจะไม่แลดูเลยถึงการปกครองบรรดาชั้นฟ้า**ทั้งเจ็ด **และผืนแผ่นดินตลอดทั้งสิ่งทั้งปวงที่อัลเลาะห์ได้ทรงสร้างขึ้นมา** พวกนั้นจึงไม่ถือเอาสิ่งทั้งหลายทั้งปวงนี้เป็นเครื่องแสดงถึงพลานุภาพและเอกภาพของพระองค์ผู้สร้าง **และ**พวกเหล่านั้นไม่แลดูเลยว่า**กาลกำหนด**ตาย**ของพวกนั้นก็จวนแจอยู่แล้ว** ทั้งมิได้แลดูว่าพวกตนจะตายลงไปในสภาพคนกาฟิรและจะกลับไปสู่ขุมนรก จึงเป็นเหตุให้พวกนั้นไม่เร่งรีบกลับเข้ามาสู่ความศรัทธากันก่อนจากตาย การที่มิได้แลดูดังเช่นที่ว่านี้ ย่อมไม่สมควรแก่พวกเหล่านั้น	١٨٥- أَوَلَمْ يَنْظُرُوا فِي مَلَكُوتِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا خَلَقَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ وَأَنْ عَسَىٰ أَنْ يَكُونَ قَدِ اقْتَرَبَ أَجَلُهُمْ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	เลย แล้วที่นอกเหนือไปจากพระมหาคัมภีร์อัล-กุรอานซึ่งพวกเขาไม่ศรัทธานั้นมีถ้อยคำใดเล่าที่พวกเขาจะศรัทธา	فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَهُ يُؤْمِنُونَ ○
๑๘๖.	ถ้าผู้ใดที่อัลเลาะห์ให้หลงหนทางอันเที่ยง-ธรรม เขาผู้นั้นย่อมไม่มีผู้ชี้หนทางธรรมให้เลย และพระองค์จะทรงปล่อยทิ้งพวกเหล่านั้นให้งงงันอยู่ในความระเหระหนของพวกเขาเสียเลย	١٨٦- مَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَلَا هَادِيَ لَهُ ۚ وَيَذَرُهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ○
๑๘๗.	โอ้มุฮำมัด พวกเหล่านั้นที่เป็นชาวมักกะห์จะไต่ถามเจ้าถึงกาลสิ้นโลกว่า มันจะปรากฏมีขึ้นเมื่อใด โอ้มุฮำมัดเจ้าจงตอบพวกเหล่านั้นให้ทราบด้วยเถิดว่า แท้จริงความรู้เรื่องกาลสิ้นโลกที่ว่าจะมีขึ้นเมื่อใดนี้อยู่ที่การตัดสินจากองค์พระผู้อภิ-บาลของฉันเท่านั้น ไม่มีผู้ใดที่จะเผยกำหนดกาลเวลาของวันนั้นได้ เว้นไว้แต่พระองค์เพียงผู้เดียวเท่านั้น เหตุที่ทรงปกปิดบ่าว ทั้งหลายของพระองค์มิให้รู้กาลกำหนดของวันสิ้นโลกนั้นเพื่อให้เขาเหล่านั้นหวั่นกลัว ข้อนี้แหละที่บรรดาบ่าวของพระองค์จะได้ใฝ่หาแต่การภักดีหักห้ามการประพฤติชั่ว เพราะถ้าผู้อยู่ในบังคับของพระองค์ทราบกำหนดกาลของวันนั้น	١٨٧- يَسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ مُرْسَاهَا ۖ قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ رَبِّي ۖ لَا يُجَلِّيهَا لِوَقْتِهَا إِلَّا هُوَ ۚ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ

เสียแล้ว เขาก็จะเลินเล่อลืมการเตาบะห์และจะประวิงการเตาบะห์ไปเรื่อย ๆ ในทำนองเดียวกัน ที่พระองค์ทรงปกปิดมิให้บ่าวทราบแน่ชัดว่า คืนใดเป็นคืนอัลก๊อดร์นั้นก็เพื่อให้บ่าวผู้อยู่ในบังคับสนใจทำอิบาดะห์ทุกๆ คืนตลอดทั้งเดือน ส่วนเวลาแห่งการรับคำขอวิงวอน (ดุอาอ์) ในวันศุกร์ก็เหมือนกัน ที่พระองค์ทรงปกปิดไว้มิให้บ่าวทราบชัดว่าจะเป็นขณะใดแน่นั้น เพื่อจะให้บ่าวผู้อยู่ในบังคับใฝ่ใจจริงจังต่อการขอวิงวอนต่อพระองค์ตลอดทั้งวัน กาลกำหนดแห่งวันสิ้นโลกนั้น **มันครึกโครมไปทั้งบรรดาชาวฟ้าและชาวแผ่นดิน** เพราะโกลาหลอลม่านโดยที่จู่ ๆ **มักก็จะมีขึ้นแก่พวกเจ้าเสียแล้ว พวกเหล่านั้น**ที่เป็นชนชาวมักกะห์**จะไต่ถามเจ้าเหมือนกับว่าตัวเจ้าเป็นผู้ปราดเปรื่องในเรื่อง**ของวันสิ้นโลก**นั้น** โอ้มุฮำมัด **เจ้าจงตอบ**ให้ชนชาวมักกะห์เหล่านั้นทราบไว้ด้วยเถิดว่า **แท้จริงความรู้เรื่อง**กำหนดกาลของวันสิ้นโลกที่ว่าจะมีขึ้นเมื่อใด**นี้อยู่ที่**การตัดสินจาก**อัลเลาะห์เท่านั้น แต่ว่ามวลมนุษย์นั้นส่วนมากแล้วมิได้รู้กันเลย** ว่าความรู้เกี่ยวกับวันสิ้นโลกนั้นมาจากการตัดสินของอัลเลาะห์

ثَقُلَتْ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ ۚ
لَا تَأْتِيكُمْ إِلَّا بَغْتَةً ۗ
يَسْأَلُونَكَ كَأَنَّكَ
حَفِيٌّ عَنْهَا ۖ قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللّٰهِ
وَلٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๑๘๙.	โอ้มุฮำมัด **เจ้าจงบอก**แก่ชนชาวมักกะห์ เถิดว่า **ฉันไม่มีสิทธิทั้งในทาง**แสวงหา **ประโยชน์และในทาง**กำจัดภัย**เพื่อตัวฉันเองเลย เว้นแต่ที่อัลเลาะห์ทรงมุ่งหมาย**จะให้เกิดมีทั้งสองประการดังกล่าวขึ้น**เท่านั้น**มันจึงจะเกิดขึ้นมาได้ **และถ้าฉัน** (มุฮำมัด) **รู้ความลี้ลับแล้วไซร้ ฉันจะสร้างสมส่วนดี**อันมีทรัยพ์สมบัติ มีพลานามัยและอื่น ๆ **ไว้ให้มาก แล้วความอับโชค** อันมีความยากจน ความป่วยไข้และอื่นๆ เป็นต้น **ก็จะไม่มาพานพบฉันได้เลย** เพราะฉันจะต้องคอยระวังอยู่เสมอมิให้เกิดความยากจนและอื่น ๆ ขึ้นโดยการหลีกเสียให้พ้นจากอันตรายอย่างนั้น แต่ตัวฉันก็มิได้สร้างสมส่วนดีดังกล่าวไว้มากมาย ทั้งยังเป็นผู้ยากจนอีกด้วย ข้อนี้บ่งความว่าฉันมิได้รู้ถึงความลี้ลับอะไรเลย**ฉันนี้มิใช่อื่นใดหากแต่เป็นทั้งผู้ตักเตือน**พวกกาฟิรให้เกิดกลัวด้วยนรก **และผู้ประกาศข่าวดีแก่ปวงชนผู้ศรัทธา**ด้วยสวรรค์เป็นอุทาหรณ์**เท่านั้น**	١٨٨- قُلْ لَّآ اَمْلِكُ لِنَفْسِيْ نَفْعًا وَّلَا ضَرًّا اِلَّا مَا شَآءَ اللّٰهُ ۗ وَلَوْ كُنْتُ اَعْلَمُ الْغَيْبَ لَاسْتَكْثَرْتُ مِنَ الْخَيْرِ ۚ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوْٓءُ ۚ اِنْ اَنَا اِلَّا نَذِيْرٌ وَّبَشِيْرٌ لِّقَوْمٍ يُّؤْمِنُوْنَ ۟
๑๘๙.	โอ้ปวงชนชาวมักกะห์ **พระองค์คืออัลเลาะห์พระผู้ซึ่งสร้างพวกเจ้าจากชีวิตหนึ่ง**อันได้แก่นบีอาดัม**และทรงสร้าง**	١٨٩- هُوَ الَّذِيْ خَلَقَكُمْ مِّنْ نَّفْسٍ وَّاحِدَةٍ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	พระนางเฮาวาอ์**คู่ครองขึ้นจากชีวิตนั้น เพื่อเขา** (อาดัม) **จะได้อยู่ร่วมเรียงกับนาง**และเกิดความสนิทสนมกัน **ครั้นเมื่อเขา** (อาดัม) **ได้สมสู่กับนาง** อสุจิได้เกิดปฏิสนธิกันแล้ว **นางก็ตั้งครรภ์อ่อน ๆ นางยังอุ้มครรภ์**ที่อ่อน**นั้นไปมาได้**อย่างไม่ลำบากและอึดอัดแต่ประการใด ทั้งนี้เพราะยังมีความรู้สึกเบาอยู่ **ครั้นเมื่อนางรู้สึกหนักครรภ์** เพราะบุตรในครรภ์ค่อยเจริญเติบโตขึ้น ทั้งอาดัมและพระนางเฮาวาอ์เกิดวิตกกังวลเป็นห่วงใยว่าบุตรของตนทั้งสองจะเป็นสัตว์เดียรัจฉานไป ทั้งสองเกรงว่าบุตรจะเป็นสุนัขบ้างเป็นลิงบ้าง หรือจะเป็นลาบ้างตามคำหลอกลวงของไชตอนเพราะเรื่องอย่างนี้ทั้งสองไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อนเลยและก็ไม่รู้แน่ว่าข้อเท็จจริงจะเป็นอย่างไร เจ้าอิบลีสจึงมายังพระนางเฮาวาอ์แล้วถามว่า อะไรเล่าที่อยู่ในท้องท่าน นางตอบว่าไม่ทราบ มันจึงกล่าวว่า น่าจะเป็นสุนัขหรือไม่ก็เป็นลาหรือเป็นสัตว์อื่น ๆ และน่าจะออกมาจากทางตาหรือไม่ก็ทางปากหรือไม่ก็ต้องผ่าเอาออก อิบลีสขู่นางจนกลัวนางจึงนำเรื่องไปบอกแก่นบีอาดัม **เขาทั้งสองจึงวิงวอนต่ออัลเลาะห์องค์พระผู้อภิบาลแห่งเขาทั้งสองว่า ถ้าแม้นพระองค์จะประทานให้ข้าพระองค์ทั้งสองได้บุตรผู้บริสุทธิ์**สมประกอบ**แล้วไซร้ ข้าพระองค์ทั้งสอง**ขอให้สัจปฏิญาณว่า**จะเป็นส่วนหนึ่งในบรรดาผู้ขอบคุณแน่นอน**ในประการที่ได้บุตรบริสุทธิ์ที่พระองค์ทรงมอบให้	وَجَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا لِيَسْكُنَ إِلَيْهَا ۚ فَلَمَّا تَغَشّٰهَا حَمَلَتْ حَمْلًا خَفِيْفًا فَمَرَّتْ بِهٖ ۚ فَلَمَّآ أَثْقَلَتْ دَّعَوَا اللّٰهَ رَبَّهُمَا لَئِنْ اٰتَيْتَنَا صَالِحًا لَّنَكُوْنَنَّ مِنَ الشّٰكِرِيْنَ ○
๑๙๐.	**เมื่อพระองค์ได้ประทานให้เขาทั้งสองได้บุตรผู้บริสุทธิ์** มีร่างกายสมประกอบ	١٩٠- فَلَمَّآ اٰتٰهُمَا صَالِحًا

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	บริบูรณ์แล้ว **เขาทั้งสองกลับ**เอาไชตอน**มาตั้งภาคีเทียบเทียมเสมอพระองค์**อัลเลาะห์**ในเรื่อง**ของบุตร**ที่พระองค์ได้ทรงประทานให้เขาทั้งสองได้รับนั้น** โดยทั้งสองได้ตั้งชื่อบุตรว่า อัลดุล-หัรส์ ซึ่งคำว่า อัล-หัรส์เป็นชื่อของไชตอน ทั้ง ๆ ที่บุตรผู้นี้เป็นบ่าวของอัลเลาะห์ แต่เขาทั้งสองกลับตั้งชื่อว่า อับดุล-หัรส์ (บ่าวของอัล-หัรส์) จึงกลายเป็นว่าบุตรผู้นี้เป็นบ่าวของไชตอนด้วย นับว่าไชตอนมีส่วนร่วมกรรมสิทธิ์ในตัวเด็กนี้ ความจริงนั้นบุตรของเขาทั้งสองจะเป็นบ่าวของใครอื่นมิได้นอกจากต้องเป็นของอัลเลาะห์เพียงพระองค์เดียวเท่านั้น ไชตอนไม่มีสิทธิ์ที่จะร่วมกรรมสิทธิ์ในการเป็นผู้ปกครองบ่าวเลย ในคราวที่เขาทั้งสองกังวลใจเกรงว่าบุตรในครรภ์จะถือกำเนิดเป็นเดียรัจฉานและเกรงว่าเมื่อเกิดมาแล้วต้องตาย อิบลีสบอกแก่พระนางเฮาวาอ์ว่า ฉันคือตัวแทนมาจากอัลเลาะห์และเป็นผู้ใกล้ชิดพระองค์เธอจงเชื่อตามฉันเถอะ และจงตั้งชื่อบุตรของเธอว่า อับดุล-หัรส์ซิ เขาจึงจะมีชีวิตอยู่รอดไปได้ แต่ท่านสะมุเราะห์ได้รับกระแสความทอดมาแต่นบีมุฮำมัดรายงานว่า ทุก	جَعَلَا لَهُۥ شُرَكَآءَ فِيمَآ ءَاتَىٰهُمَا ۚ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ครั้งที่พระนางเฮาวาอ์คลอดบุตร อิบลีสจะมาป้วนเปี้ยนอยู่รอบ ๆ และไม่เคยมีบุตรคนไหนที่คลอดแล้วจะมีชีวิตรอดอยู่ได้ อิบลีสจึงบอกนางว่า จงตั้งชื่อบุตรว่าอับดุล-หัรส์ซิ บุตรของเธอจึงจะมีชีวิตรอด นางจึงตั้งชื่อตามคำลวงล่อและคำบัญชาของอิบลีส แล้วบุตรของนางก็มีชีวิตรอดอยู่ได้ จำเดิมก่อนบุตรถูกขนานชื่อว่าอับดุล-หัรส์นั้น นบีอาดัมมีบุตรอยู่แล้วสามคนชื่ออับดุลเลาะห์ ชื่ออุไบดุลเลาะห์และอุไบดุรเราะห์มาน ตามลำดับอาวุโส แต่ต้องเสียชีวิตหมด อิบนุ-อับบ๊าสกล่าวว่า ครั้นนบีอาดัมได้บุตรคนหัวปีนั้น อิบลีสมาหาแล้วบอกกับนบีอาดัมว่า ฉันนี้ปรารถนาดีต่อนางเกี่ยวกับเรื่องบุตรของนางคนนี้ เธอจงตั้งชื่อเขาว่าอับดุล-หัรส์เถิดเพราะชื่อนี้มีระบุอยู่ที่ฟากฟ้า นบีอาดัมตอบว่า ขอต่ออัลเลาะห์อย่าให้ฉันได้เชื่อตามท่าน (อิบลีส) เลย แท้จริงฉันเคยเชื่อท่านมาหนหนึ่งที่ให้ฉันกินผลไม้ในสวรรค์ ฉันจึงต้องถูกขับให้ออกจากสวรรค์ ฉันจะไม่เชื่อท่านอีกแล้ว แต่แล้วบุตรของนบีอาดัมก็ตาย ต่อมาได้บุตรคนรองอิบลีสมาบอกอีกว่า เชื่อฉันเถอะท่านนบีอาดัม มิฉะนั้นบุตรของท่านจะตาย	

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	เหมือนคนหัวปี นบีอาดัมปฏิเสธแล้ว บุตรคนรองก็ตายอีก อิบลีสกล่าวว่าฉันสังหารบุตรทุกคนของท่านจนกว่านางจะตั้งชื่อบุตรว่าอับดุล-หัรส์ การณ์เป็นเช่นนี้เรื่อยไปจนในที่สุดนบีอาดัมก็ตั้งชื่อบุตรของตนว่าอับดุล-หัรส์ตามคำลวงล่อของอิบลีส **ก็อัลเลาะห์นั้นทรงเลิศล้นเกินกว่า**เทวรูปทั้งหลาย**ที่พวกเหล่านั้น**ซึ่งเป็นชนชาวมักกะห์**จะตั้งภาคีเทียบเทียม**เสมอพระองค์ในด้านความเคารพบูชา	فَتَعَٰلَى ٱللَّهُ عَمَّا يُشۡرِكُونَ ○
๑๙๑.	**พวก**กาฟิรชาวมักกะห์**เหล่านั้น**เอาสิ่งอันมีเทวรูปเป็นต้น **ซึ่งสร้างอะไรไม่ได้มาเป็นภาคี**เทียบเคียงอัลเลาะห์ในทางเคารพบูชา **ทั้งที่พวก**เทวรูป**เหล่านั้นก็ถูกพระองค์สร้าง** ย่อมไม่เป็นการอันสมควรแก่พวกนั้นเลยที่จะตั้งภาคีขึ้นเทียบเท่าอัลเลาะห์	١٩١- أَيُشۡرِكُونَ مَا لَا يَخۡلُقُ شَيۡـٔٗا وَهُمۡ يُخۡلَقُونَ ○
๑๙๒.	**และพวก**เทวรูป**เหล่านั้นก็ไม่สามารถให้ความช่วยเหลือพวกเขา**ที่เคารพบูชาพวกมันได้ **ทั้งยังช่วยเหลือตัวเอง** ในการป้องกันผู้ที่จะมามุ่งร้ายมันด้วยการทุบหรือการทำลายทำนองอื่น ๆ **มิได้อีกด้วย**	١٩٢- وَلَا يَسۡتَطِيعُونَ لَهُمۡ نَصۡرٗا وَلَآ أَنفُسَهُمۡ يَنصُرُونَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๑๙๓.	โอ้พวกมุชริก **แหละถ้าพวกเจ้าขอร้องพวก**เทวรูป**เหล่านั้นให้ช่วยชี้แนวธรรม**แก่พวกเจ้าเอง **พวกเหล่านั้นก็จะไม่ตาม**ความประสงค์ของ**พวกเจ้า**ได้ ทั้งจะตอบรับพวกเจ้า เหมือนอย่างที่อัลเลาะห์ทรงตอบรับพวกเจ้าก็มิได้ **ย่อมเท่ากันไม่ว่าพวกท่านจะร้องขอ**หนทางนำที่กล่าวต่อเทวรูปเหล่านั้น **หรือว่าพวกเจ้าจะเฉยเสีย** มิได้ขอร้องหนทางนำที่กล่าวจากพวกนั้น พวกเหล่านั้นก็จะไม่ตามความประสงค์ของพวกเจ้าได้ เนื่องจากพวกเหล่านั้นมิได้ยิน	١٩٣- وَإِنْ تَدْعُوهُمْ إِلَى الْهُدَىٰ لَا يَتَّبِعُوكُمْ ۚ سَوَاءٌ عَلَيْكُمْ أَدَعَوْتُمُوهُمْ أَمْ أَنْتُمْ صَامِتُونَ ○
๑๙๔.	**แท้จริงบรรดา**เทวรูป**ที่พวกเจ้าเคารพบูชาแทน**ที่จะเคารพบูชา**อัลเลาะห์นั้นก็คือวัตถุ**ในความปกครองของข้า **เช่นเดียวกับตัวพวกเจ้า**ที่อยู่ในความปกครองของข้า**นั้น-แหละ ดังนั้นพวกเจ้าจงเรียกหาพวกนั้นซิ และจงให้พวกนั้นสนอง**คำเรียกร้องของ**พวกเจ้าเถิด หากว่าพวกเจ้าเป็นพวกสัจจริง**ที่เชื่อว่าแท้จริงพวกเทวรูปเหล่านั้นเป็นพระเจ้าที่แท้จริง	١٩٤- إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ عِبَادٌ أَمْثَالُكُمْ ۖ فَادْعُوهُمْ فَلْيَسْتَجِيبُوا لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ○
๑๙๕.	**หรือว่าพวกเหล่านั้นมีเท้าใช้เดินได้**ก็เปล่า **หรือว่าพวกนั้นมีมือใช้ทำร้ายได้**ก็เปล่า	١٩٥- أَلَهُمْ أَرْجُلٌ يَمْشُونَ بِهَا ۖ أَمْ لَهُمْ أَيْدٍ يَبْطِشُونَ بِهَا ۖ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	หรือพวกนั้นมีตาไว้มองได้ก็เปล่า**หรือพวกนั้นมีหูไว้ฟังได้**ก็เปล่า พวกเหล่านั้นหาได้มีเท้ามีมือมีตามีหูที่ใช้งานได้เหมือนดั่งพวกเจ้าไม่ แล้วพวกเจ้าเคารพบูชาพวกเทวรูปเหล่านั้นในฐานะใดเล่า ทั้งที่พวกเจ้านั้นก็มีอวัยวะครบถ้วนยิ่งกว่าพวกเหล่านั้น โอ้มุฮำมัด **เจ้าจงกล่าว**แก่ชนชาวมักกะห์**เถิดว่า พวกเจ้าจงเรียกหาบรรดาเทวรูปของพวกเจ้ามา** ทำลายฉัน **แล้วจงให้ออกอุบายทำร้ายฉัน** (มุฮำมัด) **เสียซิ พวกเจ้าอย่ามัวแต่รีรอ** ให้ฉันต้องคอย**อยู่เลย** ทั้งฉันจะไม่สนใจพวกเจ้าด้วยเพราะฉันมีอัลเลาะห์คุ้มครองอยู่แล้ว	أَمْ لَهُمْ أَعْيُنٌ يُبْصِرُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا قُلِ ادْعُوا شُرَكَاءَكُمْ ثُمَّ كِيدُونِ فَلَا تُنْظِرُونِ ○
๑๙๖.	**แท้จริงองค์อารักษ์** ซึ่งบรรดากิจทั้งปวง**ของฉันนั้นคืออัลเลาะห์ผู้ซึ่งประทานพระคัมภีร์**อัล-กุรอาน**ลงมา โดยที่พระองค์จะทรงคุ้มรักษาซึ่งบรรดาผู้ประพฤติชอบ**ด้วยการดูแลของพระองค์	١٩٦- إِنَّ وَلِيِّيَ اللَّهُ الَّذِي نَزَّلَ الْكِتَابَ وَهُوَ يَتَوَلَّى الصَّالِحِينَ ○
๑๙๗.	**และบรรดาที่นอกจากพระองค์**อัลเลาะห์อันได้แก่พวกเทวรูป **ซึ่งพวกเจ้าเคารพบูชานั้น**พวกมัน**มิสามารถให้ความช่วยเหลือพวกท่านได้และกับตัวของมันเองก็ยังช่วยไม่ได้อีกด้วย** แล้วฉันจะไปสนใจกับพวกเทวรูปเหล่านั้นทำไมเล่า	١٩٧- وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَكُمْ وَلَا أَنْفُسَهُمْ يَنْصُرُونَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๑๙๘.	**และถึงแม้พวกเจ้าจะร้องขอเอาแนวธรรมจากพวก**เทวรูป**เหล่านั้น พวกเหล่านั้นก็มิได้ยิน**คำร้องขอของพวกเจ้าโอ้มุฮำมัด **แล้วเจ้าจะแลเห็นพวก**เทวรูป**เหล่านั้นจ้องหน้ากับเจ้า** เหมือนคนที่กำลังมองหน้าเจ้าอยู่ **แต่หาได้มองเห็น**เจ้า**อย่างใดไม่**	١٩٨- وَإِنْ تَدْعُوهُمْ إِلَى الْهُدَىٰ لَا يَسْمَعُوا ۖ وَتَرَاهُمْ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ وَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ ○
๑๙๙.	โอ้มุฮำมัด **เจ้าจงถือเอาแต่ที่ง่าย ๆ** เกี่ยวกับเรื่องจรรยาของมนุษย์ อย่าได้เข้มงวดกวดขันเรื่องนี้จากพวกนั้นเลย ประเดี๋ยวพวกนั้นจะเป็นปรปักษ์ต่อเจ้าหนักข้อขึ้นและจะเกิดโทษมากขึ้น **ทั้งเจ้าจงใช้ให้กระทำการดี**ด้านศาสนา และในการใช้สติปัญญา **และเจ้าจงหลีกให้พ้นไปจากพวกโง่เขลา** อย่าไปโต้หน้ากับพวกเหล่านั้นที่แสดงแต่ความโง่งมเลยมีผู้อธิบายว่าเมื่อโองการนี้ถูกประทานลงมาพระศาสดามุฮำมัดได้เรียนถามยิบรีลว่าความแห่งโองการนี้เป็นอย่างไร ยิบรีลตอบว่ายังไม่ทราบจนกว่าจะทูลถามพระผู้อภิบาลของฉันก่อน แล้วยิบรีลก็ไปทูลถามพระองค์และกลับมาแจ้งว่าโอ้มุฮำมัดองค์พระผู้อภิบาลของท่านมีพระบัญชาใช้ให้ท่านจงผูกพันธ์กับผู้ที่ตัดขาดจากท่าน จงให้กับผู้ที่ปฏิเสธท่าน และจงอภัยแก่ผู้ที่ละเมิดต่อท่าน	١٩٩- خُذِ الْعَفْوَ وَأْمُرْ بِالْعُرْفِ وَأَعْرِضْ عَنِ الْجَاهِلِينَ ○
๒๐๐.	**และถ้ามี**อาการ**อันใดจากไชตอนเช่น**ความโกรธ**กระทำให้เจ้าหันเหออก**จากศาสนาที่อัลเลาะห์ทรงใช้เจ้า **เจ้าจงขอความคุ้มครองต่ออัลเลาะห์เถิด** แล้วพระองค์ก็จะทรงปัดป้องสิ่งนั้นให้พ้นไปจากเจ้า **เพราะแท้จริงพระองค์นั้นทรงได้ยินยิ่ง**ซึ่งถ้อยคำและ**ทรงรู้ยิ่ง**ถึงกิจการทั้งปวง	٢٠٠- وَإِمَّا يَنْزَغَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْغٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ ۚ إِنَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๒๐๑.	**แท้จริงบรรดาชน**ผู้ศรัทธา**ที่เกิดกลัวขึ้นในยามที่มีอาการหนึ่งจากไชตอน** เช่น การทำให้ไขว้เขวของมัน **มาประสบกับพวกนั้น**ด้วยให้ทำการชั่วหรือให้ละเลยทำการดี **พวกนั้นก็สำนึกได้**ถึงการลงโทษของอัลเลาะห์และจะนึกถึงบุญกุศลจากพระองค์ **พวกนั้นก็เห็นประจักษ์ขึ้น**ซึ่งของจริงต่างออกไปจากของไม่จริง**ในทันที**แล้วจึงถอยคืนออกพ้นจากอาการที่มาประสพกับพวกเขานั้น	٢٠١-إِنَّ الَّذِيْنَ اتَّقَوْا إِذَا مَسَّهُمْ طَٰٓئِفٌ مِّنَ الشَّيْطٰنِ تَذَكَّرُوْا فَإِذَا هُمْ مُّبْصِرُوْنَ ۝
๒๐๒.	**ทั้งพวกกาฟิรปวงบริวารของพวกมัน** (ไชตอน) **จะช่วยส่งเสริมไชตอนในเรื่องความหลงหนทาง**ให้เจริญขึ้น**อีกด้วยครั้นแล้วพวก**กาฟิร**เหล่านั้นมิได้ยับยั้ง**ตัวจากความหลงหนทางด้วยการพิจารณาอย่างซึ้ง**เลย**ว่าการหลงหนทางนั้นเป็นผลเสียหายเหมือนผู้มีความยำเกรงพิจารณาเห็นความจริงแท้ แล้วก็ยับยั้งซึ่งความหลงหนทางเสียได้	٢٠٢-وَإِخْوَانُهُمْ يَمُدُّوْنَهُمْ فِى الْغَيِّ ثُمَّ لَا يُقْصِرُوْنَ ۝
๒๐๓.	**แหละว่า** โอ้มุฮำมัด **ในเมื่อเจ้ามิได้นำเอาสัญญลักษณ์ใดมายังพวก**ชนชาวมักกะห์**เหล่านั้น** ซึ่งเจ้าถูกขอให้นำมาแสดง อาทิเช่นพวกเหล่านั้นขอเจ้าว่า "ให้ฟ้าเกิดระเบิด ลงมาเป็นก้อน ๆ ก่อนแล้วพวกเราจึงศรัทธาต่อท่าน" **พวก**	٢٠٣-وَإِذَا لَمْ تَأْتِهِمْ بِاٰيَةٍ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ

เหล่านั้นก็เอ่ยกล่าวแก่มุฮำมัดว่า มุฮำมัดเอ๋ย **ท่านลองให้**สัญญูลักษณ์นั้น**มันเกิดขึ้น**ซิสักสัญญูลักษณ์หนึ่งด้วยฤทธิ์เดชของท่านเองโดยมิต้องพึ่งพาอาศัยฤทธิ์เดชของอัล-เลาะห์ โอ้มุฮำมัด **จงบอก**พวกเหล่านั้นเถิด **ฉันจะดำเนินตามได้เฉพาะสิ่งที่ฉันได้รับกระแสโองการมาแต่องค์พระอภิบาลแห่งฉันเท่านั้น** จึงไม่มีอันใดที่ฉันจะนำมาสนองตามพวกท่านได้เป็นส่วนตัวหรอก พระมหาคัมภีร์อัล-กุรอานฉบับ**นี้แหละคือบรรดาหลักฐานจากองค์พระผู้อภิบาลของพวกท่าน ทั้งเป็นหนทางนำและความโปรดปรานีสำหรับปวงชนผู้มีศรัทธาด้วย**

قَالُوْا لَوْلَا اجْتَبَيْتَهَا ۗ
قُلْ اِنَّمَآ اَتَّبِعُ مَا يُوْحٰٓى اِلَيَّ مِنْ رَّبِّيْ ۚ
هٰذَا بَصَاۤىِٕرُ مِنْ رَّبِّكُمْ
وَهُدًى وَّرَحْمَةٌ
لِّقَوْمٍ يُّؤْمِنُوْنَ ○

มูลเหตุการลงโองการต่อไปนี้

คือมีวัตถุประสงค์จะห้ามพูดจากันในขณะมีการแสดงคุตบะห์แห่งวันศุกร์หรือในขณะอัญเชิญพระมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน ดังโองการต่อไปนี้

๒๐๔. **และในเมื่อ**พระมหาคัมภีร์อัล-กุรอานก็ดีหรือคุตบะห์แห่งวันศุกร์ก็ดี**ได้ถูกอ่านขึ้นแล้ว พวกเจ้าจงฟัง**บทโอวาททั้งสอง**นั้นเถิด ทั้งพวกเจ้าจงสดับเงียบเสียด้วย**อย่าได้พูดจากัน **เพื่อที่พวกเจ้าจักได้รับความโปรดปรานี**

٢٠٤- وَاِذَا قُرِئَ الْقُرْاٰنُ فَاسْتَمِعُوْا لَهٗ
وَاَنْصِتُوْا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُوْنَ ○

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๒๐๕.	**และโอ้มุฮำมัด เจ้าจงพร่ำกล่าวถึงองค์พระผู้อภิบาลของเจ้า**ด้วยการอ่านพระมหาคัมภีร์อัล-กุรอานบ้าง กล่าวคำวิงวอน (ดุอาอ์) บ้าง อ่านคำตัสบีห์และตะฮ์ลีลบ้าง **ให้ได้ยินเป็นส่วนตัว** หรือใช้เสียงระหว่างค่อยกับดังคือระดับกลาง**โดยนอบน้อมและกลัวเกรง**ในพระองค์ **แต่มิให้ขึ้นเสียงดังนัก ทั้งในยามเช้าและยามเย็น**เพื่อให้การปฏิบัติศาสนกิจในส่วนเช้าและเย็นมีการประเดิมและจบลงด้วยการรำลึกถึงอัลเลาะห์ **และเจ้าอย่าพึงเป็นพวกหนึ่งจากพวกที่ลืมเลือน**การพร่ำกล่าวถึงอัลเลาะห์เลย	٢٠٥- وَاذْكُر رَّبَّكَ فِي نَفْسِكَ تَضَرُّعًا وَ خِيفَةً وَّدُونَ الْجَهْرِ مِنَ الْقَوْلِ بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ وَلَا تَكُن مِّنَ الْغٰفِلِينَ ○
๒๐๖.	**แท้จริงบรรดา**มลาอิกะห์**ผู้ซึ่งอยู่**ใกล้อัล-อัรช์แห่งอัลเลาะห์**องค์พระผู้อภิบาลของเจ้านั้นพวกเขามิได้หยิ่งยะโสเลย ในการ**แสดงความเคารพ**ภักดีพระองค์ ทั้งพวกเขา** (มลาอิกะห์) **ยังน้อมจิต**ศรัทธาว่าพระองค์**พิสุทธิ์**สะอาดปราศไร้จากการอันไม่สมควร**ต่อองค์** ต่อคุณลักษณะ ต่อพระนามและปวงกิจการตลอดทั้งการตัดสินของ**พระองค์ และได้**ปฏิบัติศาสนกิจ**น้อมถวายแด่พระองค์เท่านั้น** ฉะนั้นพวกเจ้าจงเอาเยี่ยงอย่างพวกมลาอิกะห์เหล่านั้นกันเถิด	٢٠٦- إِنَّ الَّذِينَ عِندَ رَبِّكَ لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِ وَيُسَبِّحُونَهُ وَلَهُ يَسْجُدُونَ ۩

บทที่ ๗ ซูเราะห์อัล-อันฟาล

ประทาน ณ นครมดีนะห์ | อยู่ในส่วนที่ ๙ ๔๐ โองการ
มีทั้งสิ้น ๗๕ โองการ | อยู่ในส่วนที่ ๑๐ ๓๕ โองการ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ข้าพเจ้าขอเริ่มสิ่งที่ชอบแห่งศาสนา **ด้วยพระนามแห่งอัลเลาะห์ผู้ทรงเมตตา** ในโลก**ทั่วไป และทรงเมตตา**ในโลกหน้า **เฉพาะ**ผู้มีศรัทธาตามคำสั่งสอนของพระองค์	بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ
	มูลเหตุแห่งการลงโองการต่อไปนี้ คือว่าในขณะปวงชนมุสลิมเกิดพิพาทกันเรื่องทรัพย์เชลยสมรภูมิบั๊ดร์ ปวงมุสลิมที่พิพาทกันนี้ปันออกเป็นสองฝ่ายคือชายฉกรรจ์ที่เข้าสมรภูมิอ้างว่า ทรัพย์เชลยควรเป็นกรรมสิทธิ์ของพวกตน เพราะพวกตนต้องลงสนามรบเผชิญหน้ากับฝ่ายข้าศึก ส่วนคณะอาวุโสก็อ้างค้านเพื่อต้องการให้ได้มาซึ่งกรรมสิทธิ์ในทรัพย์นั้นบ้างว่า เราเป็นชนชั้นเสนาธิการต้องใช้มันสมองช่วยคิดการและยืนหยัดสนับสนุนให้พวกท่านอยู่ภายใต้ร่มธงชัย แต่ถ้าพวกท่านต้องพ่ายแพ้แก่ข้าศึกศัตรู พวกท่านก็จะต้องถอยร่นคืนกลับมายังพวกเราอีก ฉะนั้นขอพวกท่านอย่าได้ถือสิทธิ์ในทรัพย์เชลยแต่เพียงฝ่ายเดียวเลย โองการจึงมีลงมาว่า	

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๑.	โอ้มุฮำมัด **พวกเหล่านั้น**ที่เป็นสาวกของเจ้า**จะไต่ถามเจ้าถึงเรื่องทรัพย์เชลย**ว่าควรได้แก่ใคร **เจ้าจงบอก**แก่พวกสาวกของเจ้าให้รู้ไว้ด้วยเถิดว่า **ทรัพย์เชลยนั้นเป็นสิทธิ์ของอัลเลาะห์ และพระศาสนทูต**มุฮำมัด สุดแต่พระองค์กับพระศาสนทูตมุฮำมัดจะทรงจัดการทรัพย์นั้นให้เป็นไปตามประสงค์ของพระองค์เช่นไร ครั้นแล้วพระศาสดามุฮำมัดก็ได้ปันทรัพย์เชลยให้แก่พวกเหล่านั้นเป็นส่วนเสมอภาคกัน **ดังนั้นพวกเจ้าจงยำเกรง**การลงโทษจาก**อัลเลาะห์ และจงเชื่อมไมตรีต่อกันระหว่างพวกเจ้า**ในศาสนา มีความรักใคร่ต่อกัน และงดเว้นการพิพาทระหว่างกันเอง**ไว้ ทั้งพวกเจ้าจงน้อมภักดีต่ออัลเลาะห์**ด้วยการประพฤติตามที่ทรงใช้และละเสียซึ่งการที่ต้องห้ามจากพระองค์**และ**มุฮำมัด**พระศาสนทูตของพระองค์ แม้นว่าพวกเจ้าเป็นพวกศรัทธา**อันเที่ยงแท้	١- يَسْـَٔلُونَكَ عَنِ الْأَنْفَالِ ۖ قُلِ الْأَنْفَالُ لِلّٰهِ وَالرَّسُولِ ۖ فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَأَصْلِحُوا ذَاتَ بَيْنِكُمْ ۖ وَأَطِيعُوا اللّٰهَ وَرَسُولَهُۥٓ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ۝
๒.	**แท้จริงพวกผู้ศรัทธา** (มุอ์มิน) โดยสมบูรณ์**เท่านั้น ซึ่งเมื่อ**สัญญาการลงโทษของอัลเลาะห์**ได้ถูกเอ่ยกล่าวขึ้น หัวใจ**	٢- إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللّٰهُ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	ของพวกเขาจะกลัว และเมื่อบรรดาโองการแห่งพระมหาคัมภีร์อัล-กุรอานของพระองค์ได้ถูกอ่านขึ้นแก่พวกเขา ก็ทำให้พวกเขาทวีความศรัทธามากขึ้น และเฉพาะต่ออัลเลาะห์องค์พระผู้อภิบาลของพวกเขาเพียงพระองค์เดียวเท่านั้นที่พวกเขาจะขอยึดมั่นเป็นที่พึ่งหมาย มิได้ขอยึดมั่นต่อผู้ใดอื่นจากพระองค์เลย	وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ۝
๓.	บรรดาผู้ที่ดำรงละหมาดครบกระบวนการและกฎเกณฑ์ของละหมาดนั้นและผู้ที่สละทรัพย์สินส่วนหนึ่งจากที่เรา (อัลเลาะห์) ได้มอบเป็นเครื่องดำรงชีพแก่พวกเขาให้เป็นทานทั้งภาคบังคับและภาคอาสา โดยที่พวกเขาจะเสียสละไปในทางกุศล	٣-الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ۝
๔.	พวกที่ถูกบรรยายคุณสมบัติต่าง ๆ ทั้งห้าประการ เหล่านั้นแหละคือชนผู้ศรัทธาโดยแท้จริงอย่างมิต้องสงสัย สำหรับพวกเหล่านั้นย่อมได้รับตำแหน่งในสรวงสวรรค์อันถูกเตรียมมาแต่องค์พระผู้อภิบาลของพวกนั้นหลายขั้น ตลอดทั้งได้รับการอภัยซึ่งบาปและลาภอันประเสริฐยิ่งในสรวง-สวรรค์อีกด้วย	٤-أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا لَهُمْ دَرَجَاتٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَمَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ۝

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
๕.	พวกเจ้าจงถือปฏิบัติตามที่ทรงห้ามและใช้อย่างจริงจัง**เหมือนดั่งที่องค์พระผู้อภิบาลของเจ้าให้เจ้าจากบ้านของเจ้า**ที่นครมดีนะห์**ด้วยความจริงแท้**เพื่อจะยึดกองคาราวานซึ่งควบคุมโดยอบูซุฟยานมาเป็นทรัพย์เชลย**และแท้จริงกลุ่มหนึ่งจากพวกมุอ์มินนั้นต่างมีความรังเกียจ**ที่จะออกจากนครมดีนะห์เพื่อการสงครามเพราะความไม่พร้อมทั้งด้านกำลังพลและยุทโธปกรณ์ลักษณะการเช่นว่านี้ก็เกิดขึ้นอีกเมื่อตอนจะแบ่งทรัพย์เชลยดังที่กล่าวแล้ว ทั้ง ๆที่การออกสงครามหรือการแบ่งปันทรัพย์เชลยให้เท่า ๆกันนั้นเป็นความดีและเป็นคุณแก่พวกเขาทั้งสิ้น การที่พระศาสดามุฮำมัดกับเหล่าสาวกประมาณ ๓๐๐ คนเศษได้ออกไปนั้นมีเรื่องอยู่ว่า อบูซุฟยานกับพวกประมาณ ๔๐ คน ได้นำกองคาราวานการค้ากลับจากเมืองซาม พระศาสดากับเหล่าสาวกทราบข่าวก็มุ่งไปเพื่อยึดเอากองคาราวานนั้น ข่าวนี้รู้ไปถึงชนชาวกุรอยซ์ที่มักกะห์จึงรวบรวมพลนักรบได้เกือบหนึ่งพันคนเรียกนักรบพวกนี้ว่า “นะพีร” โดยการนำของอบูญะฮั้ล ฝ่ายอบูซุฟยานที่คุมกองคาราวานอยู่ก็หาทางหลบหนีพวกมุอ์มินโดยเดินทางเลียบชายทะเลได้อย่างปลอดภัย เมื่อกองคาราวานปลอดภัยพวกนักรบมักกะห์บอกแก่อบูญะฮั้ลว่าพวกเราควรกลับได้แล้ว อบูญะฮั้ลไม่ยอมกลับมุ่งตรงไปยังตำบลบัดร์เพื่อเผชิญสงคราม	٥- كَمَآ أَخۡرَجَكَ رَبُّكَ مِنۢ بَيۡتِكَ بِٱلۡحَقِّ وَإِنَّ فَرِيقٗا مِّنَ ٱلۡمُؤۡمِنِينَ لَكَٰرِهُونَ ۝

วรรคที่ ภาษาไทย ภาษาอรับ

กับฝ่ายมุอ์มิน พระศาสดากับสาวกต่าง ปรึกษาเรื่องการสงครามครั้งนี้ แล้วในที่สุด พระศาสดาก็กล่าวว่าอัลเลาะห์ทรงสัญญากับฉัน ไว้ว่าจะต้องได้ชัยชนะหนึ่งในสองเป็นแน่ พวกสาวกก็เห็นด้วยที่จะทำสงครามกับพวกนะฟีร แต่ก็มีส่วนหนึ่งที่ไม่ชอบทำสงคราม ครั้งนี้โดยอ้างว่าพวกเรายังไม่พร้อมดังความที่อัลเลาะห์ตรัสต่อไปนี้

๖. **พวกมุอ์มินเหล่านั้นจะโต้เถียงเจ้าในเรื่องการทำสงคราม หลังจากแน่ชัดแล้วว่า** การสงครามนั้นเป็นของเที่ยงแท้ พวกมุอ์มินที่กล่าวแล้วนั้นเกลียดชังไม่อยากออกทำสงคราม**เหมือนกับว่าพวกเขาถูกขับให้ไปสู่ความตาย ที่ต่างก็กำลังมองดู**ความตาย**กันอยู่**อย่างประจักษ์แก่สายตา ในฐานะที่พวกนั้นเกลียดชังการสงคราม

٦- يُجَادِلُونَكَ فِي الْحَقِّ بَعْدَ مَا تَبَيَّنَ كَأَنَّمَا يُسَاقُونَ إِلَى الْمَوْتِ وَهُمْ يَنظُرُونَ ۝

๗. **และ**โอ้มุฮำมัด เจ้าจงกล่าวแก่ทหารทั้งปวงของเจ้า เพื่อปลุกใจให้ทหารเหล่านั้นมีใจเข้มแข็งในการรบเถิด **ในขณะที่อัลเลาะห์ได้ทรงให้ข้อสัญญาแก่พวกเจ้าว่า** โอ้ทหารที่ร่วมกับมุฮำมัดออกรบพวกนะฟีร (กองทัพอบูญะฮัล) ในสมรภูมิบัดร์ ซึ่งเป็น**หนึ่งในสองจำพวก** (พวกนะฟีรกับพวกอีรกองคาราวานอบูซุฟยาน) **นั้นจะตกเป็นของพวกเจ้า แต่พวกเจ้ากลับชอบที่จะได้ชัยชนะพวก**

٧- وَإِذْ يَعِدُكُمُ اللَّهُ إِحْدَى الطَّائِفَتَيْنِ أَنَّهَا لَكُمْ وَتَوَدُّونَ أَنَّ غَيْرَ ذَاتِ الشَّوْكَةِ تَكُونُ لَكُمْ

วรรคที่	ภาษาไทย	ภาษาอรับ
	อีร **ฝ่ายที่หย่อนอาวุธและรี้พล** ต่างกับพวกนะฟีรซึ่งมีทั้งทหารและอาวุธครบมือ แต่ผลปรากฏว่าข้าศึกฝ่ายอรีนั้นหลบลี้หนีไปจนหมดสิ้นจากเจ้าแล้ว ในที่สุดพวกเจ้าก็จะต้องสู้รบกับข้าศึกฝ่ายนะฟีร ซึ่งความมีชัยก็จะตกเป็นของพวกเจ้าแน่ตามสัญญาที่พระองค์ทรงให้ไว้ **ทั้งอัลเลาะห์ทรงมุ่งหมายที่จะเผยความจริงด้วยคำปกาศิตแห่ง**บรรดาโองการของ**พระองค์** โดยให้ข้าศึกฝ่ายนะฟีรตกเป็นเชลยบ้าง ถูกฆ่าบ้างและถูกจับโยนลงบ่อ ณ ตำบลบัดร์บ้าง **และทรง**มุ่งหมายที่จะ**ให้สูญพันธุ์พวกกาฟิร**นะฟีร**ให้สิ้นซากไปเสียเลย** ดังนั้นพระองค์จึงได้ทรงบัญชาใช้พวกเจ้าออกไปรบพวกนะฟีร	وَيُرِيدُ اللّٰهُ أَنْ يُحِقَّ الْحَقَّ بِكَلِمٰتِهِۦ وَيَقْطَعَ دَابِرَ الْكٰفِرِينَ ۝
๘.	**เพื่อที่พระองค์จักให้ความจริง** (อิสลาม) **ประจักษ์และให้ความเสื่อมเสีย** (อัลกุฟร์) **ดับสูญลง แม้ที่สุดพวกถือภาคี** (มุชริก) **ทั้งหลายจะชิงชัง**ไม่ต้องการให้ศาสนาอิสลามถูกเผยขึ้น และให้ความไร้ศรัทธาดับสูญไป**ก็ตาม**	٨-لِيُحِقَّ الْحَقَّ وَيُبْطِلَ الْبٰطِلَ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ ۝
๙.	โอ้ปวงชนผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงรำลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณของข้าที่มีต่อพวกเจ้าเถิด **ในคราที่พวกเจ้าได้ขอความสงเคราะห์ต่อองค์พระผู้อภิบาลของพวกเจ้า** เพื่อให้มีชัยต่อพวกข้าศึกศัตรูนั้น**พระองค์ทรงรับคำสนองแก่พวกเจ้าแล้วโดยข้าส่งมลาอิกะห์จำนวนหนึ่งพัน**ในระลอกแรกโดยกำลังพลมลาอิกะห์ ๕๐๐ ตีกระหนาบด้านขวามียิบรีลเป็นผู้นำ และอีก ๕๐๐ โอบล้อมด้านซ้ายซึ่งมีกาอีลเป็นหัวหน้า ส่วนระลอกสองจำนวนสามพัน และระลอกที่สามมี	٩-إِذْ تَسْتَغِيثُونَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَابَ لَكُمْ أَنِّي مُمِدُّكُمْ بِأَلْفٍ مِّنَ الْمَلٰٓئِكَةِ مُرْدِفِينَ ۝